

Tổng Tài, Nữ Chính Ở Bên Kia

Contents

Tổng Tài, Nữ Chính Ở Bên Kia	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	24
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	58
25. Chương 25	61
26. Chương 26	63

Tổng Tài, Nữ Chính Ở Bên Kia

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Xuyên thư, Hào môn thế gia, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Pháo hôi, Tiểu bạch.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-nu-chinh-o-ben-kia>

1. Chương 1

Diệp An Thần chưa từng nghĩ chính mình sẽ chết sớm như vậy, cũng không nghĩ tới chính mình sẽ xuyên qua. Nhìn người ở trong gương thử lắc đầu, người ở trong gương cũng lắc đầu theo. Thử nhe răng, người trong gương cũng là lộ ra một hàm răng trắng tinh.

Diệp An Thần thở dài, cậu thật sự là không biết nói gì, thời điểm cậu đọc tiểu thuyết liền bị sét đánh, đm bà nó chứ, cần thiết đối với cậu như vậy sao? Cần thiết sao...

Cậu không giết người, không phóng hỏa, lại càng không phải người xấu, vì cái gì liền đối với cậu như vậy...

Nhớ tới dòng điện tiến vào thân thể kia, Diệp An Thần liền muốn chỉ tay lên trời rít gào, không biết như vậy thực sự rất đau sao? Không biết sao? Dù có chết thì cũng có thể đổi cách chết hay không?

Lệ tuôn đầy mặt, ah...ah...ah... Cậu cứ nhiên liền chết như vậy, còn chết thảm như vậy, cậu cứ thế mà xuyên qua, lí do xuyên qua rất không rõ ràng. Cái này không khoa học nha.

Diệp An Thần nhìn vẻ mặt vận vẹo của thanh niên trong gương, trái soi phải xét, xem ra vẫn là một thanh niên đẹp trai. Hơn nữa cùng với khuôn mặt trước kia của cậu cũng không khác lắm, nếu không phải nhìn kĩ thì chính là rất giống khuôn mặt cậu trước kia.

Lại gần gương, quan sát kĩ càng.

Một bên quan sát lại một bên đánh giá. Da mặt rất mịn, nhìn gần như vậy mà còn không thấy lỗ chân lông, tuy rằng Diệp An Thần cảm thấy khuôn mặt này rất giống khuôn mặt lúc trước của mình, nhưng là...

Đôi mắt hình như to hơn một chút, lông mi cũng dài hơn một tẹo, mũi lại cao hơn một chút, cằm cũng nhọn hơn một tẹo, đến ngay cả môi cũng là đẹp hơn trước kia. Giống như là đi phẫu thuật thẩm mỹ về.

Không thể không nói Diệp An Thần cảm thấy khuôn mặt này nếu không đi làm một bé thụ thì thật có lỗi với mày, mặt à.

Ngắm lại trang web xanh mượt nào đó miêu tả tiểu thụ, cùng gương mặt hiện tại hoàn toàn phù hợp...ha...hả...ha...hả. Ah...ah...ah, cậu tuy rằng là hủ, nhưng là thẳng nam a, cậu vẫn luôn kiên định làm một thẳng nam a.

Trang web xanh mượt có thể là trang truyện Tấn Giang của các bạn TQ nha.

Cũng may tuy rằng mặt trắng một tí, lại đẹp trai một chút, nhưng là lớn lên không có nét nữ tính, lại cao 1m76, cậu thỏa mãn gật gật đầu, tuy rằng không quá thực vừa lòng, nhưng vẫn là cao hơn kiếp trước.

Thân xác này cũng tên là Diệp An Thần, cha mẹ nửa năm trước đã qua đời vì tai nạn giao thông, cậu đối với việc này lại càng vừa lòng, tuy nói vậy quá không có đạo đức nhưng cứ thử tưởng tượng bạn có thể gọi hai người không quen không biết là ba mẹ sao? Có thể vô tư hưởng sự quan tâm từ họ sao? Lại có thể vô tư làm giả làm con trai họ sao? Ah...ah...ah...Đương nhiên là không thể nha...

Mà đm, cậu không có kí ức của thân thể này. Ở đâu? Mật mã tài khoản lại càng không. Chỉ biết thân thể này là học sinh, cha mẹ đã qua đời. Vẫn là do bác cả của thân thể này gọi tới mới biết, người này tên gọi cũng là Diệp An Thần, mới biết được cha mẹ thân xác này cũng không phải người nghèo, có nhà, có xe, có công ty, bản thân cậu hiện tại cũng là một phú nhị đại chói lọi đi.

Phú nhị đại: thế hệ con nhà giàu thứ hai.

Tuy hiện tại cha mẹ không còn, công ty cũng không. Nhưng vẫn còn có nhà, có xe, có một ngàn vạn a.

Cậu hiện tại tự nhiên lại có một ngàn vạn, một ngàn vạn đấy, có thể hay không cậu đem một ngàn vạn rải trên giường mà lăn. Cậu có thể sau này ăn sáng liền mua hai phần, một phần ăn, một phần đổ. Ah...ah...ah...đừng hỏi cậu vì sao, vì có tiền ah, có tiền thì chính là tùy hứng.

Vì vẫn còn đắm chìm trong cảm giác chính mình hiện tại đã có xe, có nhà, có một vạn Diệp An Thần không để ý đến ông bác kia nói cái gì liền tắt điện thoại, ngửa mặt lên trần, mà lệ nóng quanh tròng,...ah...ah...ah...Anh hiện tại là kẻ có tiền!

Cầm chìa khóa trong tay, nhìn chiếc xe bóng loáng mới tinh trước mặt, Diệp An Thần lại một lần nữa ngước mắt lên 45°, rồi cuộc sẽ không bao giờ xuất hiện bi kịch trượt bằng lái xe nữa. Ông trời đối cậu quả nhiên không tồi, tự nhiên xuyên qua lại thành một cao phú soái, có nhà, có xe, có tiền, vậy thì lo gì không có bạn gái? Tưởng tượng cảnh mình bị vô số chị em vây quanh tán, cuộc sống sau này cũng không cần quá tốt đẹp đến như vậy a

~Về sau cậu đây liền có thể sung sung sướng sướng, hạnh hạnh phúc phúc trốn ở nhà, mẹ mẹ sẽ không còn lo cậu chết đói nữa.

Mẹ mẹ: mẹ (cảm ơn kiukiu352)

2. Chương 2

Hưng phấn xong cũng đã là hai ngày sau, Diệp An Thần đem cái bản mặt tươi cười đứng trước cửa trường học, đứng vậy, không có nhắm mắt đâu, thân xác này đúng là vẫn còn là sinh viên năm tư đại học, hơn nữa lại học kinh tế, đúng là thân thể này phải danh tiếng thế nào a.

Cơ mà...Đi học bằng xe hịn không phải là vấn đề được không, có ngàn vạn trong tay đây...mẹ còn lo cậu không có cơm ăn sao?

Diệp An Thần cảm thấy chính mình đi học tuy không muộn, nhưng là vào trong phòng học, đã có rất nhiều người. Liếc mắt một cái liền thấy được. Q~Q

Thật sự là không có biện pháp, Diệp An Thần liền lựa chọn một chỗ ngồi xuống, cậu tuy là có một chút kí ức của thân thể này, nhưng vẫn không có được đầy đủ.

Giống như là bản thân biết mình chính là học sinh, nhưng lại không biết học trường nào, lúc nào thì đi học. Nếu không phải hôm qua lớp trưởng của thân thể này gọi hỏi cậu vì cái gì mà mấy hôm nay nghỉ học, nói không chừng thì tới hôm nay cậu còn phải vô đầu xem mình hiện tại đang học ở đâu.

Thật vất vả mới tìm được sách giáo trình trong đồng hồ đặc. Cậu cũng là tốt nghiệp loại xuất sắc khoa kinh tế, nhưng vì cái gì, trong giáo trình này có thật nhiều nội dung cậu xem không hiểu. Phương pháp mở sách của cậu hẳn là chính xác đi?

Nhìn một lát, Diệp An Thần liền cảm thấy không thú vị, mà bắt đầu suy nghĩ lung tung. Lại nói trường học này là của quý tộc? Cái tên cậu cũng cảm thấy đã nghe qua ở đâu đó rồi?

Dùng tay chống đầu, cố nghĩ xem cái tên trường này đã gặp qua ở đâu hoặc nghe qua ở đâu. Nhưng mỗi lần sắp nhớ ra thì lại tắc.

“Thần, rốt cuộc cậu cũng tới, hai ngày trước vì cái gì mà không đi học. Có chuyện gì sao?” Diệp An Thần đã đi vào cõi mơ, thì một vị mỹ nữ bỗng ngồi xuống bên cạnh, nháy mắt Diệp An Thần cảm giác mình như là sói thấy thịt, à không, là thấy mỹ nữ... Mỹ nữ này lẳng lơ cỡ nào a, hơn nữa lại còn đối với cậu thân thiết như vậy. >v

“Nhìn tớ như vậy làm gì, hai ngày không tới liền làm như không quen biết?” Mỹ nữ mặt ửng hồng, vừa nói, tay vừa hua hua trước mặt Diệp An Thần.

Ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng trong lòng tiểu nhân lại đang không ngừng rít gào, mỹ nữ đang cùng cậu nói chuyện nha...Mỹ nữ, mau lại đây...ah...ah...ah...Nhưng ngoài mặt lại bình tĩnh trả lời: “Làm sao quên được?”

Trả lời xong liền điên cuồng vắt óc mà nghĩ, người trước mặt kia là ai nha, nhưng mà nghĩ thật lâu, thật lâu vẫn không nhớ ra. Có điều, nếu cậu không nhầm thì Diệp An Thần này là một người biết nói chuyện, nếu không thì vì cái gì lại có mỹ nữ tới bắt chuyện.

Nhưng...mặc kệ tình huống nào thì...em gái à! Hiện tại anh đây có nhà, có xe, có tiền, hãy đến lao vào lòng anh đi.

“Nghe lớp trưởng nói là cậu bị bệnh, đã đỡ hơn chút nào chưa. Nếu còn thấy không khỏe thì nhớ xuống phòng y tế đấy” Mĩ nữ vô cùng ôn nhu mà nói.

“Ừ...tớ biết rồi” cậu gật gật đầu, Diệp An Thần tỏ vẻ đã biết. Nhưng mĩ nữ ôn nhu, lại tràn đầy tình thương như thế, hẳn là nên nhanh tay ôm về nhà.

“Mộng Tuyết, như thế này rồi mà bà còn nói cùng Diệp An Thần không quan hệ, hiện tại đều đã đến ngồi bên người ta...” Đùa à, lại một em gái mà Diệp An Thần không quen biết đang dùng tay chọt vào vai mĩ nữ. Ánh mắt thị gian giữa hai người, làm vẻ mặt mĩ nữ lại càng bối rối.

“Tôi...tôi chỉ là quan tâm bạn học một chút thôi, bà còn nói như vậy là tôi giận”. Mĩ nữ liền đỏ mặt đứng dậy đuổi theo vị kia. Xa xa vẫn còn nghe được tiếng họ đùa giỡn.

Vị mĩ nữ vừa rồi tên là Mộng Tuyết sao? Diệp An Thần xoa xoa cằm, quả nhiên mỗi mĩ nữ đều là có một cái tên thật êm tai, cơ mà...

“Mộng Tuyết...?” vì cái gì cậu cảm thấy cái tên này quen thuộc như vậy? Bạch Mộng Tuyết...Tuyết....Nhi....Ha...ha...hả, hả cái đầu a, chết rồi!!!

Rốt cuộc cái tình huống này là cái tình huống loại gì, quá không khoa học, Diệp An Thần nhìn trời, muốn khóc to.

Rõ ràng vừa nãy còn cảm thấy chính mình cực kì may mắn, rõ ràng vừa nãy cũng còn cảm thấy trời xanh đối mình không tệ, còn hiện tại lại là cái tình huống gì đây? Là cậu nhớ nhầm? Hay do cuộc sống của cậu quá hoàn hảo nên chuẩn bị một sự kinh hỉ cho cậu? Nhưng mà có phải sự kinh hỉ này cũng quá lớn rồi không? Mà lại còn là sự kinh hỉ không thể yêu thương nổi!!!

Cậu có thể đầu hàng hay không? Có thể khiêu nại hay không?

Mĩ nữ này tên gọi là Mộng Tuyết, cỡ nào mộng ảo lại mĩ lệ, tên thật có thâm ý nha. Đây là trường học quý tộc, tên cũng phải quý tộc theo là sự thật. Đây không phải cái tên cậu thấy trong quyển tiểu thuyết kia sao... Ha...hả...vẫn muốn ngất đi như cũ.

Ha...hả...đồ trời xanh hai mặt, ông trời ơi, không nên troll cậu như vậy a! Ô...ô...ô...mẹ ơi, cậu muốn về nhà... Q_Q

Cậu còn nhớ rõ, lúc trước vì để theo đuổi em gái mà quyết đoán bắt đầu đọc tiểu thuyết ngôn tình. Mà đây chính là một trong những quyển tiểu thuyết ngôn tình hội tụ đầy đủ tinh hoa đến nỗi tinh thần của cậu không thể tiếp thu được liền trực tiếp không muốn yêu đương nữa.

Mà cậu xuyên qua chính là tập bốn, tập vườn trường, tổng tài, khế ước, bảo bảo, vì thế gọi là Mary Sue văn < lạnh=“” lòng=“” bá=“” đạo=“” tổng=“” tài=“” muốn=“” thượng=“” ta=“”>

Mary Sue: để chỉ một cô gái người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, toàn tài toàn sắc.

Hãy còn nhớ, lúc trước vừa thấy cái tên này cậu liền muốn ném đi, nhưng vẫn là vì em gái mà vứt bỏ tiết tháo, vứt bỏ chỉ số thông minh của mình mà xem hết một lượt.

Tiết tháo: lòng giữ vững không đổi.

Mà vừa rồi cậu muốn ôm đi, lại là nữ chính...Cùng nam chính tranh nữ nhân kết cục là cái gì sao?!! Chết! Chính là cuối cùng sẽ chết!! Là kêu chính mình chui đầu xuống đất, cậu có nên vì bản thân mà đi chuẩn bị một cái quan tài cho mình?

Cậu vừa rồi muốn thông đồng với nữ chính...Cậu vừa rồi lại có ý định đi tìm đường chết....

Tại sao? Tại sao lại có ý nghĩ như vậy?

Cậu nhìn trộm nữ chính một cái, lúc này nữ chính cũng vừa vặn nhìn Diệp An Thần mà nở nụ cười ngọt ngào.

Nữ chính đại nhân, ngài đừng dùng vẻ mặt này mà nhìn tiểu sinh, tổng tài đại nhân sẽ ngẫu nhiên giết cậu mất.

Quả nhiên là nên nghĩ cách cách xa nữ chính đại nhân. Bằng không ngấm lại, kết cục của chính mình sẽ thật thảm...Diệp An Thần không khỏi run lên, là bị tổng tài đại nhân tra tấn a...

Tuy rằng là Diệp An Thần sẽ hối cải để không tự tìm đường chết. Nhưng...vẫn là nữ chính của tổng tài đại nhân nói một câu “Trời lạnh, làm Diệp An Thần tự đi tìm chết đi”!

A a a a Cậu không cần...tuy rằng xuyên qua cái thế giới này cũng rất dối trá, nhưng cậu vẫn muốn sống cho tốt ở cái thế giới này mà.

Ô ô...vì cái gì trời cao khiến cậu xuyên qua Diệp An Thần, tuy rằng cậu cũng tên Diệp An Thần, lại cùng tên này lớn lên có chút giống nhau, nhưng cậu nghĩ cũng không nghĩ tới a...

Tác giả: không nghĩ tới thì cậu xuyên cũng đã xuyên. Rõng cái gì mà rõng...

3. Chương 3

Nhớ tới cái tên < lạnh=“” lòng=“” bá=“” đạo=“” tổng=“” tài=“” muốn=“” thượng=“” ta=“”> dạ dày Diệp An Thần liền bắt đầu cảm thấy đau, cậu có thể là trước kia muốn tìm đường chết mới đọc cái quyển ngôn tình này. Lại có thể có bao nhiêu xui xẻo mới xuyên vào pháo hôi trong tiểu thuyết.

Đúng vậy, Diệp An Thần xuyên chính là xuyên vào pháo hôi.

Da trắng như tuyết, mái tóc xoăn màu nâu nhạt thả bên vai. Mắt trong như thủy tinh, lại không có một tia tạp chất của thế gian, giống như là thiên hạ đệ nhất thuần khiết mỹ lệ, nhưng lại có một phần bá đạo, kiên cường. Làm cho người lần đầu gặp đều muốn rơi vào đôi mắt kia. Đôi môi đỏ thắm luôn làm người ta có cảm giác muốn bá đạo chiếm lấy. Ngẩng đầu liền không ai có thể ngăn nằng mĩ lệ.

Hồi tưởng xong liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, liếc mắt về phía nữ chính...Cậu liền thấy da trắng như tuyết, đôi mắt kia...lại làm người ta như bị hút hồn vào. Lại cũng có cảm giác muốn chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của nữ chính. Nói cách khác liền thấy thật đáng sợ.

Trong tiểu thuyết, nữ chính vẫn luôn luôn bị người nhà cảm thấy không vừa mắt. Ở cùng người chị cùng mẹ kẻ độc ác luôn tìm cách hãm hại, vậy mà nữ chính vẫn lớn lên một cách thuần khiết, mỹ lệ, lại thiện lương, vừa thông minh lại cũng kiên cường, lạc quan, cá tính.

(Diệp An Thần: cậu cảm thấy không khoa học)

Cùng nam chính vào ngày kỉ niệm thành lập trường liền gặp nhau. Lại bởi vì một cách tốt đẹp (cẩu huyết) gặp nhau trong một vụ tai nạn mà gặp lại. Lại cùng nam chính vừa gặp đã yêu, tiếc rằng ý trời lại trên người.

Gia đình nữ chính...phá sản (Diệp An Thần: có thể nói không cẩu huyết sao?) đối mặt với khó khăn như vậy, nữ chính quyết tâm thay cha trả nợ, mà tình tiết liền bắt đầu chạy. Người mà cha nữ chính thiếu nợ lại chính là tổng tài nam chính (Diệp An Thần: không phải cậu đã nói sẽ cẩu huyết sao •~•)

Cẩu huyết: Máu chó, cái mà các bạn hay xem trong mấy phim Đài Loan 8h ấy, nữ chính cùng nam chính tình yêu trắc trở, bị ngăn cản các kiểu, cuối cùng vẫn về bên nhau ấy.

Vì thế, có thể nói, nữ chính thành công quyến rũ nam chính, kí kết hợp đồng, biến thành bảo mẫu của nam chính, thi triển vòng hào quang của nữ chính. Tiếp theo chính là các loại ghen, nữ chính thông minh, lại vô cùng thuần khiết, kiên cường thành công làm nam chính yêu nàng đến chết đi sống lại.

Nhưng...đúng vậy, các bạn không có nghe nhầm. Còn có nhưng...

Nữ phụ độc ác xuất hiện...Vì thế...chia rẽ nam chính cùng nữ chính, làm nàng phải ôm con chạy khỏi nam chính.

Vì thế, nhiều năm về sau, mới không phải vì đứa con, mà là trải qua đủ loại bất cóc cùng uy hiếp, đủ loại suy sụp. Cuối cùng nam chính cùng nữ chính thành công sống hạnh phúc bên nhau.

Cỡ nào ngược tâm, ngược thân, thật gian nan mới có thể về bên nhau.

Diệp An Thần một chút cũng không cảm nhận được, càng xem cậu lại chỉ có thể tỏ vẻ: Ha...hả...chỉ số thông minh của cậu đã ra đi, tiết tháo đã vỡ...

Nói như vậy một người uy vũ khí phách, lạnh lùng vô tình, một giây đều kiếm trên trăm triệu, tổng tài bằng sơn cùng nữ chính diễn một màn cầu huyết nhất kiến chung tình thật sự có thể chứ. Đặc biệt là con của nam chính cùng nữ chính, bốn-năm tuổi đã là một hacker cao thủ, vì mẹ mà kiếm trăm triệu, thật sự không phải yêu quái sao? Thật sự không nên treo lên thánh giá châm lửa giết sao?

Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu hay nói cách khác là yêu em từ cái nhìn đầu tiên ấy ạ.

Diệp An Thần yên lặng che lại trái tim nhỏ đau đớn, vì sau cậu phải cách xa nữ chính, rời xa nam chính...Bằng không với logic tiểu học như thế này, chết lúc nào không biết a

~——

Đi trong trường học, một lần nữa cậu lại cảm thán, thật cmn mà, trường quý tộc trong ngôn tình thật xa hoa. Xem cái quy mô này, xem cảnh sắc này, có thể dẫn đoàn du lịch vài tham quan chứ.

Nhìn cái kiến trúc này xem, lại nhìn rừng cây, lại còn cả trăm hoa đua nở kia nữa, Diệp An Thần chỉ có thể nói, không thật a.

Trong hiện thực, điều này chắc chắn không thể tồn tại.

Ngắm lại chính mình ở chỗ này sinh hoạt mấy ngày nay, đúng là vô cùng khổ sở a, trốn nữ chính vô cùng vất vả, hơn nữa cậu cùng nữ chính lại học cùng một ban. Diệp An Thần nháy mắt cảm thấy quá mệt, không thể yêu thương nổi mà...

Cậu chỉ muốn ở thế giới này an an tĩnh tĩnh làm một mỹ nam tử, rồi kiếm một lão bà, sinh một nhóc tì cho mình, nhưng vì là cái gì đậu xanh...đậu đỏ mà đi đâu cũng gặp nữ chính? QAQ

Nữ chính...cô không phải nên ở cùng tổng tài đại nhân sao...Vì cái gì? Vì cái gì mà vẫn luôn xuất hiện trước mặt tiểu sinh? Tiểu sinh chỉ là một tên pháo hôi...Tiểu sinh không muốn cùng tổng tài đại nhân cường gì đó, đoạt nữ nhân gì đó nha...Ồ...ô...cậu không muốn tuổi xuân kết thúc sớm đâu...TAT...

Cậu không phải loại ở trước mặt thì là chính nhân quân tử, mà sau mặt thì lại yêu mến nữ chính đâu, làm như vậy tổng tài đại nhân sẽ ăn giấm a. Liền quyết đoán lãnh cơm hộp chạy lấy người đi.

Ăn giấm: ghen.

Bi phần lấy từ trong túi ra một cái bánh bao cắn một ngụm...Ồ...ô...bánh bao ngon thật a

Quả nhiên ở thế giới ngôn tình vẫn là có lợi, cậu tự nhiên lại có bánh bao ngon để ăn...

Năm sáu miếng đem một cái bánh bao lớn giải quyết. Lại chuẩn bị ăn nốt cái cuối cùng. Bỗng thấy ở góc cây trước mặt xuất hiện một sói ca.

Cảm tạ đôi nhãn thần sáng ngời của cậu đi, tuy cách rất xa, nhưng cậu vẫn thấy được sói ca kia sắc mặt tái nhợt...

Đi qua hay không đi qua đây? Trên tay vẫn cầm cái bánh bao...chớp chớp mắt, Diệp An Thần quyết định vẫn nên đi qua đi. Sống thì gọi 120, còn chết...ách...gọi 110...

“Này, anh không sao chứ?” chột chột người sói ca mặt đang tái nhợt giống như muốn xỉu kia, không biết có phải là không còn sức hay không mà sói ca kia bị chột thật lâu vẫn không có chút phản ứng.

Nhưng, vừa rồi xa xa nhìn thấy liền biết là một sói ca, không nghĩ tới đến gần rồi càng sói nha ^><>

Soái ca trước mặt này nhìn liền có một cảm giác, nếu anh ta là thằng thì không nói, còn nếu là con liền muốn đè.

“Này, này anh...hắn là không chết đi”. Tiếp tục lấy ngón tay sung sướng ở trên mặt soái ca chọt chọt, cậu đương nhiên không phải muốn đùa giỡn soái ca đâu. Chỉ là tự nhiên trước mặt xuất hiện một soái ca, bản thân liền cảm thấy bị phẫn, tâm trạng lại nhộn nhạo...

Thấy soái ca không phản ứng, chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi thì tay đặt trên mặt soái ca bị bắt lại.

“...(o)” bị dọa sồn cả ra quần rồi. Diệp An Thần hoảng sợ quay lại nhìn soái ca đang mở to mắt.

Ngô, mắt soái ca cứ nhiên lại là màu xanh nước biển...Quả nhiên là rất đẹp rai nha, ngẩng đầu nhìn trời, cậu nhớ không lầm thì tổng tài đại nhân gì đó mắt cũng là màu xanh đi. Cơ mà mắt màu xanh cũng không phải độc quyền của tổng tài đại nhân đi

~[Đôi mắt màu xanh nước biển kia lạnh băng vô tình, nhưng sâu trong đôi mắt lại là một tia nhu tình, làm bản thân người ta cam tâm tình nguyện muốn lọt vào đấy] đấy là tiểu thuyết nói về đôi mắt của tổng tài đại nhân. Tuy không biết là tổng tài đại nhân trông như thế nào, đôi mắt có hợp hồn người khác hay không, nhưng dù sao hiện tại Diệp An Thần cũng cảm thấy màu xanh của đôi mắt này thực sự xinh đẹp.

Cái gì? Người nói vì cái gì mà cái người trước mặt này trông không giống tổng tài đại nhân, cmn chứ...ah...ah...ah...Con người thật ngu xuẩn a~ Chẳng lẽ mấy người không thấy đằng kia là cái xe đạp màu đỏ, cái gì? Siêu xe mới soái? Sai, đáp án chính là xe đạp mới soái nha.

Ha ha ha, mấy người cảm thấy ngẫu sao, mơ hử, tổng tài đại nhân uy vũ sẽ cưỡi xe đạp? Tổng tài đại nhân sớm như vậy liền xuất hiện ở trường học, sau đó ở rừng cây mà đau dạ dày sao?

Không biết làm một tổng tài đại nhân phải thường xuyên mặc tây trang rồi đeo caravat sao? Không biết làm tổng tài đại nhân thì trước uy vũ sau uy vũ sao? Còn nữa, tổng tài đại nhân gì đó chính là đi đâu cũng có vệ sĩ đi theo được chứ? Hay lại không biết, nếu làm tổng tài đại nhân thì sẽ không tùy tiện lên sân khấu?

Chẳng lẽ các người không biết rằng tổng tài đại nhân 8 giờ sáng sẽ không cưỡi xe đạp nhỏ xuất hiện ở trường học?

Ah...ah...ah...Diệp An Thần ngửa mặt lên trời cười, cho dù là tổng tài đại nhân có thần kinh đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không làm như vậy a.

Nhưng Diệp An Thần vẫn phải đối mặt với một khó khăn lớn, tự nhiên trêu chọc soái ca rồi bị phát hiện, làm sao đây? Không đứng lại đi chọt mặt soái ca thì phải làm sao đây? Soái ca sẽ cho rằng cậu một thúic thúic quái dị hay không?

Đầu tiên, Diệp An Thần nhắm mắt, ở trong lòng nhanh chóng mặc niệm, anh không nhìn thấy tôi, anh không nhìn thấy tôi, anh không nhìn thấy tôi...

Nhưng khi mở mắt ra, vẫn thấy đôi mắt xanh kia đang lạnh lùng nhìn mình...

Ah ah ah...QAQ...không cần nhìn cậu như vậy...thật đáng sợ a.

“Tôi...muốn tôi gọi bác sĩ cho anh không?” Diệp An Thần nhanh chóng thu tay, trên tay cầm điện thoại quơ quơ. Mặt bày ra vẻ quan tâm, tận lực thân ái mà tươi cười. Nhưng chỉ có bản thân Diệp An Thần biết mình có bao nhiêu run rẩy...câu buông tha mà

~Đừng dùng ánh mắt lạnh đó mà nhìn cậu, thật sự lạnh, thật sự lạnh lắm luôn, cậu xuyên tới là bị thiếu quần áo, thật lạnh mà QAQ

Đông Phương Tuyết nhìn thiếu niên trước mặt mình, hắn vừa rồi cảm thấy dạ dày có hơi đau nên nghỉ một lát ở chỗ này. Không nghĩ tới, vừa nghỉ không bao lâu lại xuất hiện một người ở trên mặt hắn chọc tới chọc lui, ban đầu không muốn quần, nhưng mà không nghĩ người này càng chọc càng hăng say, vừa mở mắt liền thấy người chọc mình ngốc ngốc ngu ngu.

“Không cần” Đông Phương Tuyết trả lời ngắn gọn yêu cầu của Diệp An Thần. Lại che che bụng, mấy hôm nay tương đối bận, không ăn uống được tử tế, không nghĩ tới bệnh lâu không phát tác lại phát tác ở chỗ này.

“Anh...dạ dày anh đau?” tuy rằng xác định người này đau dạ dày, tuy nhiên vẫn nên hỏi một chút. Diệp An Thần trước kia là một trạch nam cũng có bệnh đau dạ dày. Tuy nhiên vẫn luôn cẩn thận, nhưng lâu lâu sơ ý, dạ dày liền đau, không đau thì không sao, nhưng đau lên thực sự vô cùng thống khổ.

Trạch nam: người mà sống khép kín với xã hội, chỉ muốn ở trong nhà.

Nhìn soái ca tay đang che bụng, Diệp An Thần đảm bảo 100% người này đau dạ dày.

Diệp An Thần nhìn soái ca có điểm kinh ngạc nhìn cậu, lạnh lùng nói “Hơi đau.”

Hơi...đau? Diệp An Thần hoài nghi nhìn soái ca đang mồ hôi chảy đầy mặt, môi tái nhợt, vậy mà chỉ là...hơi...đau?

Diệp An Thần sâu thẳm trong lòng cảm thấy năng lực chịu đựng của soái ca này thật là phi thường kinh người, ở trong lòng lặng lẽ vươn tay like cho soái ca, người này cũng thật là mạnh mẽ quá đề.

“Nếu không anh ở chỗ này đợi tôi? Chỗ kia cách không xa là phòng y tế, tôi đi ra đó lấy thuốc cho.” Diệp An Thần quay mặt đối mặt với soái ca lạnh lùng, chỉ chỉ ra phía nhà y tế.

Cái gọi là giúp người thì giúp tới cùng, đưa Phật cũng phải đưa đến Tây Thiên, hiện tại soái ca cũng đã tỉnh, hơn nữa cậu rời đi thì cũng quá không có đạo đức. Hơn nữa chỗ này tự nhiên xuất hiện một soái ca, nếu là đàn anh thì sao. Dù sao thì hiện tại cậu cũng không bận, phòng y tế lại không xa, đi lấy thuốc cũng không tốn nhiều thời gian đi.

Soái ca mặt lạnh không nói gì, chỉ nhích lại gần cây, nhắm mắt dưỡng thần.

Đây là...đồng ý sao? Cậu đứng dậy, đi hai bước liền quay lại nhìn, thấy đối phương không phản ứng gì, này hẳn chính là đồng ý đi.

“Anh....có phải là anh chưa ăn sáng không...Tôi có cái bánh bao, hay là anh ăn tạm để lót dạ. Nếu không ăn gì thì chắc không thể uống thuốc đi? ”...Diệp An Thần méo miệng tiếc nuối đem bánh bao đặt bên cạnh soái ca...

Hướng soái ca vẫy vẫy tay, Diệp An Thần hướng phòng y tế mà đi.

4. Chương 4

Thời điểm cậu trở về, soái ca vẫn nhắm mắt dưỡng thần dưới cây như cũ, tuy nhiên bánh bao đặt bên cạnh đã biến mất.

Méo miệng đi tới cạnh soái ca, chuẩn bị ngồi xổm xuống, thì soái ca liền mở mắt. Ánh mặt trời chiếu qua tán lá cây, lại trải dài trên mặt đất, Diệp An Thần đứng dưới cây, tròn mắt nhìn.

Mắt xanh lam, lại có điểm lãnh, nhưng Diệp An Thần cảm thấy mắt kia dưới ánh nắng lại so với bãi biển xanh cát trắng hẳn là đẹp hơn nhiều.

Thực...đẹp, tuy đẹp dùng trên người soái ca quả thực không thích hợp, nhưng hiện tại cậu không nghĩ ra từ nào khác để miêu tả cái loại đẹp này của soái ca. Nếu hiện tại không phải có cái xe đạp bên cạnh, lại không phải soái ca trước mặt mặc một thân quần áo bình thường không phải tây trang, thì cậu thực sự nghi ngờ, đây có phải là nam chính tổng tài đại nhân hay không.

“Rất đẹp sao.” thanh âm lạnh băng, không mang theo độ ấm, nhưng nếu hiểu Đông Phương Tuyết thì hẳn biết, hiện tại tâm tình hẳn thực tốt.

Nhưng Diệp An Thần không biết nha! Đang ngắm soái ca mà soái ca lại đột nhiên mở mắt, còn dùng thanh âm lạnh lùng nói chuyện...ah...ah...ah T_T

Soái ca nhất định là đang tức giận đi...Ô...ô...nhất định là đúng rồi, rốt cuộc là ai đi chẳng nữa, đang muốn nghỉ ngơi một giấc lại bị chột cho tỉnh lại thì cũng không thoải mái gì cho cam...Diệp An Thần cảm thấy

người kia nếu giống như mình sẽ bóp chết người kia...soái ca trước mặt cũng hẳn là rất muốn bóp chết cậu?
QAQ

Tay cậu không tự chủ được đặt ở cổ, cậu biết cậu sai rồi, giờ hối hận còn kịp không???

Ngồi xổm trước mặt soái ca, đem thuốc đưa đến bên tay, lại vặn chai nước khoáng cổ tình đi mua dâng lên.

“Cảm ơn...” uống thuốc xong, soái ca thực nể tình hướng Diệp An Thần nói cảm ơn.

Đây hẳn tha thứ cho cậu rồi hả, nghe soái ca nói cảm ơn mà mắt Diệp An Thần sáng lên. Vừa rồi không phải cậu cố ý ngẩng soái ca ngủ đâu, ai bảo soái ca đẹp như vậy, cậu không nhịn nổi được chứ o

Diệp An Thần lắc lắc tay: “Thấy thế nào anh cũng là đàn anh đi, đàn em giúp đàn anh chẳng phải là điều đúng đắn sao”.

Trường quý tộc hẳn là khác trường bình thường, người vào học không phải là học một cách quái vật thì cũng là con ông cháu cha. Mà người này, trông không giống sinh viên trong trường, hẳn là nhà tài trợ gì đó chăng.

Diệp An Thần tự bổ não mình xong, liền ngoan ngoãn ngồi cạnh soái ca. Dù sao còn lâu mới vào học, buồn chán mà ngồi trong phòng học thì không bằng ngồi cạnh soái ca, dù sao người đầu sinh ra lại trông đẹp mắt thế này cũng là khó kiếm.

“Sư huynh?” Đông Phương Tuyết nghi hoặc quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh, hẳn khi nào thì biến thành sư huynh của người này?

“Làm sao vậy?” mình gọi người này là sư huynh thì làm sao a. Đột nhiên cậu hình như không nghĩ tới khả năng người trước mặt này có thể là giảng viên....Cái này không khoa học....Không phải soái ca trước là vì nữ chính mà chuyển tới chứ, cậu không nghĩ tới sư huynh cũng là cái dạng này.

Cho nên...người trước mặt tuy rằng giống sư huynh, suy nghĩ lại, người trước mặt kia một thân khí chất. Diệp An Thần cẩn thận gọi lại: “Lão...sư?”

Về mặt soái ca không thay đổi hẳn là chấp nhận cái đáp án này rồi. Diệp An Thần nhìn vẻ mặt soái ca không đổi càng thêm khẳng định, người trước mặt này không phải sư huynh mà là lão sư.

Thấy người trước mặt trở nên ngốc ngốc, Đông Phương Tuyết chỉ có thể mở miệng nói: “Tôi không phải lão sư.”

Hắn vẫn luôn nghĩ hẳn là mình rất nổi tiếng, tuy rằng hẳn không thích lên tivi hay báo chí gì đó, nhưng thân là người đứng đầu tập đoàn Đông Phương, bản thân lại hơi chói lọi một tí, huống chi hẳn còn là người tài trợ cho cái trường học này, bất quá người trước mặt không biết hẳn hẳn không phải giả vờ.

Khuôn mặt vừa ngốc lại vừa đáng yêu của người trước mặt thật sự làm người ta muốn véo một phen. Hẳn hẳn là sinh viên năm tư đi.

Khóe miệng không dấu vết hơi gợi lên: “Gọi tôi là sư huynh được rồi.”

Mà Diệp An Thần lại một lần nữa ngây người, soái ca có phải vừa cười hay không, hẳn là cười đi, cậu nhất định không phải hoa mắt...Tuy rằng chỉ hơi cong cong khóe môi, nhưng chắc chắn là cười. Hảo soái a, vừa rồi soái ca cười, cậu như thấy ngàn vì sao bùng nổ tung tóe a. Vừa rồi thiếu chút nữa liền là muốn nhào đến soái ca.

“...Sư huynh” ngoan ngoãn kêu sư huynh, trong lòng cậu lại không khỏi cảm thán, quả thực là sư huynh quá cuốn hút đi? Ha...hả...trong trường học cậu kiếm đâu ra soái sư huynh như vậy nữa.

“Sư huynh...anh học gì? Em học kinh tế. A, đúng rồi, em tên Diệp An Thần, điệp trong lá cây, an trong an tâm, thần trong sáng sớm, sư huynh còn anh tên gì vậy.” sư huynh uy vũ như vậy, tên cũng phải thật uy vũ đi.

Nhưng...vì cái gì xa xa kia cậu thấy một em gái đang đi tới. Hơn nữa, vì cái gì mà cậu thấy em gái đó trông giống nữ chính? QAQ

“Cái kia, hình như em còn có chút việc quên chưa làm” nói xong cậu liền vội vàng vàng đứng dậy. Thấy nữ chính cách mình ngày càng gần, Diệp An Thần đứng dậy rời đi. Đột nhiên nhìn qua sư huynh, lại nói nếu nữ chính nhìn thấy sư huynh, có phải...sư huynh cũng bị nữ chính hấp hồn không?

Thật khó khăn mới tìm được tiểu đồng bạn làm người qua đường chung vui, vừa này nói chuyện cũng thực hợp. Thế mà tiểu đồng bạn lại rơi vào tay nữ chính hẳn là sẽ khóc thét đi.

“Sư huynh, nếu có việc bận, hẳn nên đi thôi” không nhanh là nữ chính liền đến đây, chạy mau còn giữ được tính mạng.

Đối với sư huynh liền rất muốn nói lí do, cơ mà về trước thì nói, về sau...tuyệt đối không nên nói....

Hơn nữa lúc cậu quay đầu nói với tiểu đồng bạn, lại ẩn ẩn nghe được nữ chính gọi mình...Vì thế cậu càng phải mau chóng rời đi, cậu không muốn cùng nữ chính chạm mặt đâu mà.

Nhìn người trước mặt đi mất, Đông Phương Tuyết đỡ cây đứng lên, tuy dạ dày vẫn còn đau, nhưng cũng đỡ hơn rồi, lại còn gặp được một người thú vị.

Ánh mắt lại dời về phía không xa, hướng nơi này đang có một nữ nhân đi tới. Một thân váy trắng kia trông thực giống tiên nữ, làm người ta nhìn liền muốn yêu.

Chỉ là...hiện tại trong đầu Đông Phương Tuyết không phải là nghĩ cái này. Ở trong mắt anh, nữ nhân này lớn lên đẹp đấy, nhưng người vừa chạy trốn kia so ra thú vị hơn, hơn nữa người vừa chạy trốn hiển nhiên là vì trốn nữ nhân này.

Hơi nheo nheo mắt lại, di động trên người vang lên. Đông Phương Tuyết không vội nghe. Vỗ vỗ bụi trên người xong mới thản nhiên cầm máy trả lời: “...Được...chờ tôi....trước cửa công ty đi”

Gặp thoáng qua, hai người không có dừng lại, một người đi về phía trước, một người hướng phía ngược lại mà đi, Bạch Mộng Tuyết quay đầu lại...Người vừa rồi, hình như đã thấy qua ở đâu...Chỉ là nhìn thoáng qua, không có nhìn kĩ, hẳn là cô nhìn lầm rồi. Nhún nhún vai, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là đi được vài bước liền ngừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn, nhưng lúc này Đông Phương Tuyết đã không thấy bóng.

Là anh ta...Đây là phản ứng đầu tiên của Bạch Mộng Tuyết, vì cái gì Đông Phương Tuyết lại xuất hiện ở trường học của cô? Đây là phản ứng thứ hai của Bạch Mộng Tuyết, vừa rồi chỉ là gặp thoáng qua, thật sự ảo não vô cùng, cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ qua, bất quá...Bạch Mộng Tuyết liền hơi đỏ mặt, anh ta quả nhiên là giống trong truyền thuyết, vừa ưu tú lại soái khí, một nhân tài như vậy mới xứng đáng làm nam nhân của cô.

5. Chương 5

Trên đường về lớp học, Diệp An Thần thấp thỏm lo lắng, không biết sư huynh có vô tình gặp nữ chính hay không. Nếu xui xẻo đụng phải, sẽ bị văng hào quang của nữ chính ảnh hưởng nha.

Đi vào phòng học, Diệp An Thần đã nhìn thấy nữ chính đang ngồi nói chuyện, không tự chủ được mà cảm thán tốc độ của nàng.

Nữ chính a, cô là Lưu Tường a? Rõ ràng vừa này cô còn ở bên ngoài, hiện tại sao đã thấy cô ở đây vui vẻ nói chuyện rồi.

“Thần, cậu hôm nay tới thật sớm a, vừa rồi trên đường còn gặp một người như cậu, có gọi hẳn nhưng dường như hẳn không nghe thấy, giờ thấy cậu ở chỗ này liền là cảm thấy nhất định tới nhìn nhầm rồi.” Vừa nói nàng lại vừa bùm miệng như là thẹn thùng cười.

“Phải...Phải không?” Ha...hả...nữ chính a, đó là tiểu sinh a, nhìn thấy người chạy còn không kịp, như thế nào bị gọi lại còn quay đầu lại. A di đà phật, nữ chính à, cô buông tha cho tôi đi! Trộm ở trong lòng mà gạt nước mắt, như thế nào từ lúc gặp nữ chính cậu liền có cảm giác nàng luôn nhìn mình.

Hơn nữa...

Có một loại cảm giác hình như muốn lôi kéo làm quen với cậu...Là ảo giác đi?

“Thần, cậu gần đây....làm sao vậy. Cảm thấy cùng trước kia có không giống nhau. Có chuyện gì nói cho tớ để cùng nhau chia sẻ. Chúng ta...không phải là bạn tốt sao?” Nữ chính mở to mắt nhìn Diệp An Thần.

Mà Diệp An Thần lại muốn dùng sức đem đầu nữ chính bẻ trở về.

Nữ chính à, đại tỷ à, cầu ngài đừng nhìn như vậy à, thực sự vô cùng khủng bố đấy. Cô có phải nên ngẫm lại lời kịch khi gặp tổng tài đại nhân rồi không? Không phải là nên chuẩn bị thật tốt tiết mục cho ngày kỉ niệm thành lập trường sao? Hiện tại cô còn có thời gian quan tâm một tên pháo hôi như tôi sao?

“Thần...Thần? Cậu.” Diệp An Thần lại suy nghĩ đến đâu đến đâu, cuối cùng vẫn là bị nữ chính kéo lại thực tại. Mà hiện tại, nữ chính vẫn còn mở to mắt chớp chớp nhìn cậu, trong mắt còn có vẻ nôn nóng.

“Không có việc gì, vừa rồi chỉ là hơi thất thần, nếu có việc gì sẽ nói cho cậu. Hửn là mấy hôm nay ngủ không đủ mới biến thành như vậy” Diệp An Thần hướng nữ chính mỉm cười “Trở về ngủ một giấc là không sao rồi”

“Phải không...?” Bạch Mộng Tuyết vẫn nhàn nhạt cười, nhưng lại làm Diệp An Thần cảm thấy đau trứng.

Cũng may, cậu cùng nữ chính không có dây dưa nhiều. Diệp An Thần mấy ngày sau cảm thấy tương đối nhẹ nhàng. Cuối cùng nữ chính cũng nhớ ra ngày kỉ niệm thành lập trường muốn lên sân khấu biểu diễn, liền liều mạng ở trong phòng âm nhạc luyện tập.

Nữ chính đàn dương cầm rất lợi hại, hơn nữa, nam chính cũng vì thấy nàng trên sân khấu đàn dương cầm mà nhẹ nhẹ động tâm.

Bất quá, việc duy nhất gần đây cậu không hài lòng chính là, sư huynh ngày đó chưa hỏi được tên. Hơn nữa ngày đó, chính mình gấp mà chỉ nói sư huynh mình tên gọi là gì mà quên không hỏi tên sư huynh.

Tuy sinh viên trong trường không có mấy ai đẹp hơn sư huynh, cơ mà trong trường tìm một người không biết tên cũng thực khó khăn, chỉ có thể đợi chờ một ngày nào đó ngẫu nhiên gặp lại sư huynh thôi.

“Mệt mỏi quá...” Buông trên tay ba túi đồ ăn lớn, đi lại quá nhiều chân trở nên cứng đờ, ngồi trên ghế bóp chân, nhìn mấy túi đồ ăn Diệp An Thần cảm thấy mười phần vui mừng, đồng đồ ăn này cũng đủ để cậu ăn một tuần rồi.

Chính mình đi mua đồ ăn, trong lòng hoa bung lụa, có tiền có xe đẹp trong tay thật tốt, chính mình đi mua đồ ăn cũng không bao giờ lo lắng về giá cả.

Vui vẻ trong đồng đồ ăn tìm ra một hộp kem li, mỹ mãn ăn một thìa, Diệp An Thần nheo mắt lại...Ô...ô...thực mỹ mãn à, trước kia kem li thật quý, có thì cũng chỉ dám nhìn...Căn bản không dám mua...

Mà giờ thì nhìn xem, thật mỹ mãn nha

~~Về sau cậu ăn cái gì cũng phải ăn cái tốt nhất, trước kia không có tiền ăn, giờ ăn sữa chua cũng không cần phải tiết kiệm. Vì cái gì hả? Vì gia có tiền thì chính là tùy hứng.

Chỉ là nhìn về sau, Diệp An Thần cảm thấy vui không nổi. Bởi cách đó không xa, có em gái trông giống giống nữ chính.

Tức khắc trong lòng đều là cmn, bây giờ không phải là cuối tuần sao, nữ chính à cô chắc phải ở nhà hay ở phòng tập luyện đàn chứ? Hiện tại xuất hiện cách đó không xa? Không cần nói cho cậu là nữ chính còn có một tỷ tỷ hay muội muội song sinh?

Ô...ô...ô...cậu chỉ muốn đi dạo, vì cái gì lại. khiến cậu gặp nữ chính? Hơn nữa nữ chính à, cô ở trước đại sảnh lôi lôi kéo kéo cùng một nữ nhân khác rất thực nữ sao?

Còn nữa, cô ở giữa đại sảnh như thế còn bảo cậu làm sao trốn đây?

Lại một lần nữa nhìn nữ chính cùng một nữ nhân khác lồi lồi kéo kéo, Diệp An Thần không khỏi rụt rụt lại. May là vừa rồi cậu chọn vị trí thật sự khó phát hiện, nếu nữ chính không hướng chỗ cậu đi tới hoặc bản thân cậu không tự tiện rời đi, chắc là nữ chính sẽ không phát hiện ra cậu.

Vì cách rất gần nên nữ chính cùng cô gái kia nói chuyện đều lọt vào trong tai Diệp An Thần, vì thế cậu đương nhiên nghe rõ câu chuyện. Diệp An Thần nghe câu chuyện lại càng thêm kinh ngạc...Người kia...không phải nữ phụ ba sao.....Chính là tỷ tỷ của nữ chính....Tại sao không phải nữ phụ hai hả, nữ phụ hai chính là em gái nam thứ, lại là hôn thê của nam chính, còn nữ chính tỷ tỷ chưa thể đạt đến cấp độ kia nha

~Mà hiện tại, nghe một lúc, Diệp An Thần cũng lảng máng hiểu được câu chuyện...nguyên nhân là vì tỷ tỷ nữ chính thích một người, mà người này lại thích nữ chính...Nên hiện tại đang cùng nữ chính gây sự....

Nghe bọn họ nói chuyện, Diệp An Thần lắc lắc đầu, lại là cô yêu anh, nhưng anh lại yêu cô ta, thế giới này rất cầu huyết!

“Không cần thử thách sự kiên nhẫn của tôi, tôi có cách làm cho cô rời xa Hàn Đông, sẽ không còn có thể xuất hiện trước mặt anh ấy.” nữ phụ ba cũng chính là Bạch Mộng Vũ trưng ra bản mặt vênh váo, đắc ý nói.

“Chị, em đã nói rồi, em không thích anh ấy, cũng không biết vì cái gì mà anh ấy lại thường xuyên xuất hiện trước mặt em, cho nên từ đầu tới cuối em không có thích anh ấy, mà anh ấy cứ...chị...nếu là chị thực sự thích anh ấy để em gặp mặt anh ấy nói cho rõ ràng.” Nữ chính ở một bên sốt ruột giải thích, nhưng...

Nữ chính à, chính cô giải thích như vậy tốt hả? Nghe nữ chính nói, Diệp An Thần liền cảm khái, nữ chính, cô chắc chắn là không phải đang kích thích chị cô chứ?

Nếu cậu không lầm, thì ý của nữ chính chính là, tôi không thích anh ta, là anh ta cứ quẩn lấy tôi, nếu chị thích thì để tôi tác thành cho hai người.

Đúng không, đúng không, cậu lí giải không có sai đúng không?

Quả nhiên Bạch Mộng Vũ cũng không có ngu lắm, tức thì nổi giận lại cùng nữ chính ồn ào đến gay gắt hơn. Ở lại mà xem một màn này chỉ tổ hại thân, thôi thì Diệp An Thần quyết định đem đồ ăn cẩn thận rời khỏi chỗ ẩn nấp.

Thời điểm vào đến WC, Diệp An Thần mới nhẹ nhõm thở ra, vì cái gì nơi an toàn nhất lại là...WC...Ha...hả...nữ chính dù có lợi hại đến đâu cũng nhất định sẽ không thể vào nhà vệ sinh nam.

Đem đồ để lên bồn rửa tay, nhìn WC một vòng, đúng là trung tâm thương mại cao cấp có khác, WC cũng thực xa hoa, hít hít mũi lại còn ngửi thấy mùi nước hoa nữa.

Lại từ đồng đồ ăn bốc ra li kem, đối với người nghèo mà nói, ăn trong WC quả thực không vấn đề gì. Vừa rồi vội vã chạy trốn, không để ý kem rơi hết ra tay, lại ngửi ngửi, một tay đều nồng đậm vị dâu, thực quý...

Diệp An Thần muốn khóc, nhìn li kem trên tay, mới ăn có một thìa kem, hơn phân nửa li kem giờ lại ở trên tay cậu. Cậu có thể liếm tay hay không.

Tuy rằng rất muốn làm như vậy, nhưng cuối cùng Diệp An Thần không thể làm, rất bẩn. Nhìn li kem đã chảy thành nước, cậu hối hận, không nên cầm kem trong tay mà chạy trốn.

Nhanh chóng đem li kem ăn hết, bản thân lại tự hỏi liệu nữ chính gì đó rời đi chưa, liền muốn đi ra cửa nhòm, đang nghiêm túc suy nghĩ, Diệp An Thần liền không để ý trước cửa có một vũng nước, vì thế...

“A...” Diệp An Thần vì mất thăng bằng liền theo bản năng tìm kiếm vật có thể bám vào.

“Phanh...” thật mạnh mà ngã trên nền đất.

“Không đau...Hô...nguy hiểm thật...” bởi vì vẫn còn sợ hãi mà Diệp An Thần nhắm tịt mắt lại, lại lảo lảo “Hình như là mình nắm được vào đồ vật gì thì phải.”

Thật mềm, WC có thảm sao? Vì cái gì lại cảm thấy không thích hợp. Xoa xoa đồ vật dưới móng, lại dùng khuỷu tay đụng đụng đồ vật nằm trên mặt đất.

Ha hả...QAQ

Mở mắt ra thấy người nằm dưới thân thật thắm, Diệp An Thần có loại xúc động muốn đi chết, buông đồ vật trong tay ra, cúi đầu rất muốn tìm một cái hố mà nhảy xuống, không bao giờ ra nữa.

Mắt mặt không nói, vì cái gì emm mắt mặt trước mặt người khác lại còn làm liên lụy người ta...Ah...ah...ah...cậu không phải cố ý đâu mà.

“Thực xin lỗi, vừa nãy chỉ là tùy tiện bám lấy liền...” Diệp An Thần rối rắm tìm từ ngữ phù hợp, nói làm sao cho đối phương biết mình thật sự có thành ý muốn xin lỗi, nhưng vừa ngẩng mặt lên liền thay đổi, vẻ mặt xin lỗi chân thành biến mất, lời nói lại bạo dạn hơn “Sư...huynh”.

“Ừ.” Đông Phương Tuyết dùng tay vỗ vỗ vệt nước trên người, thời điểm trên lầu ăn cơm liền thấy cậu ta ngồi ở ghế, vẻ mặt hạnh phúc ăn đồ ăn, bản thân đang không muốn ăn vậy mà khẩu vị lại tăng lên không ít.

Nhìn người nọ trên mặt biểu tình phong phú, lại giống như lão thử trốn chui trốn lủi. Đông Phương Tuyết nghĩ nghĩ, trước kia là cậu ta giúp mình, giờ hiện tại cũng nên xuất phát từ lễ phép mà đến chào hỏi một tiếng, nhưng không nghĩ gặp rồi lại “kinh hĩ” đến như vậy.

“Sư huynh, vì sao anh lại ở chỗ này.” Diệp An Thần chớp chớp mắt. Vừa rồi nãy còn kinh hãi, nhưng vì mồm nhanh hơn não nên lời nói cũng thoát ra khỏi mồm rồi.

“Ăn cơm” hai chữ ngắn gọn liền đem thắc mắc của Diệp An Thần giải đáp.

“Ăn cơm...a...không phải...sư huynh, anh không sao chứ” ngây ngốc đi theo Đông Phương Tuyết, Diệp An Thần phát hiện bộ dạng của mình có chút ngu ngu, lo lắng nhìn sư huynh, vừa rồi là sư huynh nằm dưới đi. Chột dạ nhìn xuống sàn, tuy thực đẹp nhưng dù sao cũng rất cứng, nghĩ nghĩ lại nghĩ đến cân nặng của mình, Diệp An Thần càng cảm thấy áy náy.

“Muốn em đưa anh tới bệnh viện kiểm tra một chút”

“Không cần” lại một lần nữa ngắn gọn mà trả lời Diệp An Thần.

“Em rất nặng.” tốt xấu gì tuy không béo cho lắm, nhưng dù gì cũng là một thanh niên thân cao một mét bảy sáu.

“Nặng?” Đông Phương Tuyết có điểm buồn cười nhìn thanh niên trước mặt chỉ cao đến mũi mình. Thân hình gầy gầy, bản thân hẳn lại có thể đem cậu ôm trọn trọn trong lòng mình.

“Chính...là...” Diệp An Thần cho rằng sẽ nói thực khí thế, nhưng nhìn chênh lệch chiều cao giữa hai người liền chột dạ...Với sư huynh trước mắt này....Không thể nói chính mình nặng.

Lúc này Diệp An Thần lại phát hiện, sư huynh thực cao! Bản thân cậu cũng cho là mình cao, nhưng đối với người trước mặt liền...Ồ...ô...vì cái gì lại chênh lệch nhiều như vậy.

Cái lốt tăng chiều cao gì đó thực sự rất ngốc. Liền lui về sau một bước tự mình an ủi...cậu..vẫn là rất cao...rất cao....chỉ cần không đứng cùng sư huynh thì bản thân cậu rất cao đấy...

“...” nhìn động tác của người trước mặt, khóe môi Đông Phương Tuyết hơi cong cong lên, lại đem người trước mặt kéo đến gần mình một chút “Cậu không sao chứ?”

“Không...không có việc gì” bản thân muốn dùng tay gỡ gỡ đầu, lại nhớ ra trên tay là đang dính cái gì liền thôi. Sư huynh rất tốt, rõ ràng là mình bị thương mà lại quay sang quan tâm cậu.

“Về sau đi đứng nhớ cẩn thận” vừa nói lại đem đồ rơi vãi dưới đất bỏ gọn vào trong túi, nhưng đang nhặt liền dừng lại.

“Làm sao vậy?” nhìn động tác dừng lại của sư huynh liền rướn cổ xuống xem, chỉ thấy sư huynh cầm một cái hộp trên tay. Đẹp hả? Hộp kẹo thôi mà, tuy cậu đọc không hiểu nhưng thấy đóng gói khá đẹp liền mua ăn.

Nhìn sư huynh nhìn cái hộp hai ba giây, vẫn là đem bỏ vào túi cho cậu, vẻ mặt muốn nói lại thôi, Diệp An Thần nhận túi, cái kia, đóng gói đẹp như vậy, sư huynh thích sao?

“Cái này, coi như là cho sư huynh đi, xem như là lấy đồ bồi tội” đem cái hộp đẹp đẹp kia nhét vào trong ngực Đông Phương Tuyết, trong nháy mắt Diệp An Thần còn thấy Đông Phương Tuyết có điểm không muốn nhận, hình như còn muốn đem trả lại, Diệp An Thần liền lần nữa đem đồ vật đẩy lại phía Đông Phương Tuyết.

Vì không muốn cùng sư huynh đẩy qua đẩy lại liên tục tiếp hướng cửa mà đi, qua cửa mới xoay lại vẫy vẫy tay nói: “Sư huynh, em đi trước, gặp lại sau.”

Vì thế Diệp An Thần cảm thấy bản thân đối với Đông Phương Tuyết đủ tốt liền rời đi. Để lại Đông Phương Tuyết ngây ngây ngốc ngốc tại chỗ.

Lại không biết rằng khi Đông Phương Tuyết thấy Diệp An Thần đi, liền nhìn hộp trong tay, không khỏi nắm tay lại đưa lên miệng mà khụ một tiếng, nhưng nghe như thế nào cũng giống như đang cười.

Vừa rồi nhặt cái hộp lên, hẳn nghi hoặc vì cái gì một người ngốc manh như vậy lại quang minh chính đại mà đi mua cái loại đồ vật này. Nhưng hiện tại...nhìn vật trong tay, hẳn là không hiểu chữ viết trên hộp.

Bất quá...hắn hiện tại muốn nhìn xem, người nọ mà biết mình đưa hắn cái gì, thì sẽ bày cái dạng biểu tình gì.

6. Chương 6

Mà hiện tại Diệp An Thần không biết Đông Phương Tuyết đang nghĩ nghĩ cái gì. Cậu một bên quan sát bốn phía đề phòng gặp nữ chính, một bên lại tự hào năng lực quan sát của bản thân, bất quá...Nhìn túi đồ trong tay, vừa rồi nhìn biểu hiện của sư huynh làm cậu hảo hiếu kì hộp kẹo kia là như thế nào mà khiến người lạnh lùng như sư huynh lại hướng cậu muốn nói lại thôi?

Nhất định ăn rất ngon, ở trong đầu tự nhủ chốc nữa phải nếm thử xem hương vị của cái kẹo kia như thế nào.

Cũng may vừa rồi gặp nữ chính nhưng thời điểm ở gara lại không gặp. Vào xe của chính mình, cảm giác rất ngẫu a.

Đem mấy túi đồ nặng sắp gãy tay ném ra ghế đằng sau. Diệp An Thần nắm tay lái, cảm thấy có kích động chút chút. Trước kia là có bằng lái nhưng không mua nổi xe, hiện tại...Ô...ô...Xe a...giác mộng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng thực hiện được.

Ghé vào tay lái mới nhớ, vừa nãy đưa cho sư huynh là kẹo vị gì a. Gãi đầu, quay về phía ghế sau, tuy là quét rơi vài thứ nhưng là vẫn tìm thấy được, vị táo a, tiếng Anh a, hộp không to lắm, chỉ bằng bàn tay.

Cầm hộp trước nhìn một cái, sau nhìn một cái, xác định trước sau đều là chữ nhưng cậu đọc một chữ cũng đều là không hiểu. Diệp An Thần vẫn là quyết đoán mở ra, bên trong vẫn còn một mảnh nhỏ lại một mảnh nhỏ, nhú nhú mảy, cậu còn có một loại cảm giác không tốt, nuốt nuốt nước bọt mở ra, vật bên trong có điểm quen quen. Diệp An Thần chỉ nghĩ muốn nói hai chữ...

Ha hả...

Đây là ông trời muốn chơi cậu sao? Muốn xỉu!

Trời cao a? Cậu là vừa làm cái gì? Thực sự thì cậu đã làm gì? Hiện tại cậu đã hiểu vì cái gì sư huynh muốn nói lại thôi, rốt cuộc vì cái gì sư huynh muốn nói lại không nói ra là ý gì, Thượng đế a, Phật Tổ a, một đao chém chết cậu đi, cậu đã không còn muốn sống ở cái thế giới này nữa, cậu vừa rồi đã làm cái gì?

Nhìn đồ vật trên tay, Diệp An Thần muốn ôm đầu khóc rống...Ô...ô...Cậu rốt cuộc là vừa nãy làm cái việc ngu xuẩn gì a...

Cậu tự nhiên lại đem cái này đưa cho sư huynh...?

Ha hả...nhìn cái bao trong tay, trong mũi lại còn có một cổ hương mùi táo nhàn nhạt, là vị táo a.

Cái này làm cậu như thế nào sau này ăn táo a...rõ ràng là bao, đóng gói đẹp như vậy làm gì? Đóng gói đáng yêu như vậy là để làm gì. Quan trọng nhất là, vì cái gì đem nó đặt lên kệ kệ bên cạnh, khi dễ cậu tiếng Anh không tốt? Hơn nữa mặt trên cũng không phải viết bằng tiếng Anh được không...

A...a...Dùng sức vò đầu, hiện tại là phải làm sao a? Chẳng lẽ lại hướng sư huynh giải thích, sư huynh a, đồ vật lần trước là em đưa nhầm cho anh, em tưởng là kẹo, nhưng hóa ra lại là bao...ha...ha...ha..., anh em đều là đàn ông với nhau, chắc đều hiểu.

Biết cái gì! Đi chết đi!

Ồ...ô...ô...bất quá giống như...lúc này gặp, cậu vẫn là quên chưa hỏi tên sư huynh? Ờm...tuy là anh em, nhưng là...cái gì cũng không biết. Về sau...không gặp là tốt rồi? Gặp rồi cũng là không biết nói thế nào.

Ha hả...loại này chính là thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng thật sự tốt sao? Ồ...ô...Hiện tại chắc chỉ có đến đâu cầu tự thẳng đến đó thôi. Đem đồ vật đặt trên đùi ném ra đằng sau, dùng tay vỗ vỗ mặt mình, lái xe lái xe, không cần tưởng tượng mấy cái đó có xảy ra hay không, về sau có khi cũng là không gặp được sư huynh đâu, nếu có gặp thì đi đường vòng đi.

Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng: Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết.

Lại vỗ vỗ chính mặt mình, hít một hơi thật sâu, một lần nữa nắm lấy tay lái, nhưng là...Diệp An Thần cảm thấy hôm nay mình ra đường nhất định là không có xem hoàng lịch, bằng không vì cái gì hôm nay cmn thật xui xẻo?

Đầu tiên là gặp nữ chính cùng nữ thứ cãi nhau, tiếp theo lại vì hữu nghị mà tặng tiểu sáo sáo, lại sau đó...Nhìn trước mặt chính mình...Siêu xe, nhìn kia, kính chiếu hậu sắp rơi xuống, ô...ô...Này, xe giống như cậu đã từng nhìn ở đâu rồi.

Tiểu sáo sáo: BCS

Đây là thế giới trong truyện nên có rất nhiều cái mà cậu không biết,cho nên ban đầu xuyên đến đây, vì để hiểu hơn về thế giới này, Diệp Thần đã mua rất nhiều đồ vật ở đây, tuy rằng kết cấu ở đây không khác lắm so với thế giới thực, mấy cái hư cấu cũng không có, nhưng là lại có rất nhiều chi tiết không giống nhau.

Giống như cái xe trước mắt, tuy rằng ở thực tế không có, nhưng là ở trong này lại có, hơn nữa nếu cậu không nhìn nhầm thì, xe này hẳn là xe của tập đoàn Đông Phương đi, hơn nữa nếu cậu không nói sai thì 50% có thể là xe của nam chính a! [° ° | |]

Trong tay cậu hiện có 1 ngàn vạn, này đã làm cho Diệp An Thần cảm thấy mình thực giàu có, từng đó tiền, liền tính cậu dùng xa xỉ thì cũng đủ để cậu tiêu pha cả đời, xe trước mắt hẳn là xe bản giới hạn toàn cầu có giá vài trăm triệu đi, đừng hỏi một cái xe lại có giá vài trăm triệu rồi cuộc tại sao không hợp lí, ở trong tiểu thuyết, thì cái gì cũng có khả năng, đang nói Tổng Tài đại nhân mua xe, lại như thế nào mấy vạn kia tùy tùy tiện tiện đều mua được.

Cho nên, hiện tại từng đó tiền của cậu đều không mua nổi cái bánh của xe trước mắt này, đây là tình tiết muốn cho cậu biến thành kẻ nghèo hèn sao?

Ngón tay xẹt qua vết trầy, ha hả... Cậu chết chắc rồi...

Hãy còn nhớ trước kia từng nghe qua chuyện xưa, nói chính là có một hài tử không cẩn thận làm hỏng xe của người ta, hài tử muốn chạy trốn, nhưng là mẹ lại kiên trì chờ chủ xe trở về để bồi thường, anh anh anh... Cậu không có tình cảm cao thượng như vậy a, hơn nữa xe trước mắt này, có khả năng là xe của Tổng Tài đại nhân a. Cậu không nghĩ là mong được gặp tổng tài, sẽ bị ngược chết a. Nghịch hỏng xe tổng tài rồi không cần bồi thường tiền, thế giới này cũng cũng chỉ có nữ chính, anh anh anh...

Trộm nhìn bốn phía không một bóng người, chột dạ muốn leo lên xe, nhưng là vẫn không nhìn được quay đầu lại mắt nhìn xe, mặt đầy rối rắm, người nói xem Tổng Tài đại nhân có hay không luôn đi sau giận quá liền chụp chết cậu a, sợ wá QAQ.

Trời cao a, vì thần mã trên trời không có thuốc hồi hận a, cậu còn chưa có sống đủ a, cậu không nghĩ sẽ bị Tổng Tài đại nhân đuổi giết a!!

Suy nghĩ thật lâu rồi cuộc về sau Diệp An Thần mới về tới trong xe. Ở trong xe vất vả mãi mới tìm thấy giấy bút, suy nghĩ thật lâu về sau mới viết lên giấy mấy câu, một lần nữa mặt tràn đầy đau lòng nhìn siêu xe trước mặt, cẩn thận đem tờ giấy để dưới cần gạt nước, làm xong hết, Diệp An Thần cảm thấy thật mệt mỏi quá a, tâm mệt.

Đôi tay đang sờ xe rời đi, thật sự là cậu không có nghĩ không bồi thường a, thật là quá quý a, nếu là mấy vạn, hoặc là mấy chục vạn thì cậu liền khẽ cần môi lấy tiền, nhưng là... Thật là quá quý. Cậu thực sự nhận không nổi a a!!

Hơn nữa, ai kêu đây có khả năng là xe của Tổng Tài đại nhân a, nếu không cẩn thận một lần bị ghi hận, cậu sẽ lại trở về đường xưa... Bị Tổng Tài chinh chết a.

Làm xong hết thấy, Diệp An Thần bay nhanh lên xe, đóng cửa, rời đi, chỉ là cậu rời đi quá nhanh, không có để ý phía sau cột một người đi ra. Cái mặt lạnh nguyên bản lại tràn đầy tìm tòi cùng hứng thú, bước chậm đến siêu xe trước mặt, nhìn cửa sổ xe có một tờ giấy nhỏ, khóe miệng chậm rãi gợi lên một độ cong không lớn.

Đông Phương Tuyết đem tờ giấy trên tay mình miết thẳng, để vào ví của chính mình, nhìn hướng Diệp An Thần rời đi, lại một lần gợi lên nét cười: " Thật là một tiểu lão thử thú vị "

Tiểu lão thử: con chuột nhỏ, cơ mà nhìn thấy để nguyên nghe hay hơn nên mạn phép để nha.

7. Chương 7

Từ chuyện ngày hôm đó xảy ra, Diệp An Thần liền hoàn toàn biến thành rùa đen rúc ở xác.

Rùa đen rúc ở xác: hình như là lo lắng, sợ sệt.

Trường học,

Tuy là hai mươi tuổi liền rời gia đình, nhưng là có một câu nói rất đúng, kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa. Diệp An Thần đứng ở dưới cây miếng khê mập mạp, chẳng lẽ hôm nay cũng không nên ra khỏi nhà sao? Vì cái gì đi đâu cũng gặp nữ chính, đang muốn xoay người rời đi, lại cảm thấy cảnh trước mắt có điểm quen thuộc?

Ngửa đầu nhìn trời, trong khu rừng nhỏ, bốn phía đều là cây cối cao to, kia cây cao che một mảnh trời, chỉ có vài sợi nắng xuyên qua tán lá dày chiếu xuống đường. Mà nữ chính đang mặc một cái đầm ren trắng, ngồi trên một chiếc xe đạp trắng, hơi hơi ngửa đầu, nhìn ánh nắng đang xuyên qua từng tán lá cây.

A, hình ảnh như vậy, nếu Diệp An Thần không có xem qua tiểu thuyết trước đó liền muốn cảm thán một câu, nữ thần a!

Nhưng là...Ồ ô...hình ảnh như vậy thực sự rất quen thuộc a, nhưng là... Nữ chính a... Có phải hay không cậu suy nghĩ hơi nhiều? Tiết tấu này giống như không đúng ở chỗ nào a.

Khi Diệp An Thần chuẩn bị quay đầu đi về, lại thấy nữ chính đang đạp xe, mà cách đó không xa Diệp An Thần cũng thấy có một chiếc xe đang ngược hướng đi tới, đây là...

Muốn phát triển tiết tấu của cốt truyện sao?

Nhưng là...nữ chính, cô không phải là ở lễ kỉ niệm thành lập trường gặp được tổng tài sao? Các người không phải ở ngày thành lập trường mà trúng tiếng sét ái tình, rồi yêu nhau đến chết đi sống lại sao? Nhưng hiện tại chuyện là như thế nào? Hướng bốn phía nhìn, Diệp An Thần nhanh chóng chốn ở sau một cây cỏ thụ, nhìn cốt truyện sẽ phát triển thành cái dạng gì.

Cậu cũng không nghĩ xem a, nhưng hiện tại là... Cậu chỉ cần lộ mặt ra là sẽ bị hai người kia chú ý a... Cậu chỉ muốn làm một mỹ nam tử ẩn dật a, không muốn sống một cách oanh oanh liệt liệt a.

Khi siêu xe kia đi đến, miệng Diệp An Thần há dài đến một thước, ô ô ô... Mụ mụ, nơi này thật nguy hiểm, cậu muốn về nhà. Ai có thể nói cho cậu, vì thần mã, xe tổng tài như thế nhìn qua thực quen mắt. Anh anh anh... Trời cao a, đừng đùa chứ.

Xe kia Diệp An Thần thực quen mắt a, kia không phải siêu xe mình cộ hỏng sao? Ngay cả biển số xe cũng giống nhau.

Khi cậu tự hỏi, thì trước mặt đã xuất hiện một màn kịch tính. Cậu vô lực phun tào hươu phát triển của cốt truyện, bởi vì hiện tại Diệp An Thần cảm thấy tam quan đã rơi rớt cuộc tìm không thấy, ai có thể nói cho cậu biết rốt cuộc vì cái gì nữ chính tự mình dựng xe, nói xem thiếu nữ thuần khiết đâu không mưu mô đâu, đơn thuần nhưng thông minh đâu?

Phun tào: Đm, cmn... Nói chung là thay cho từ chửi a.

Tam quan: cái nhìn về thế giới.

Hiện tại cốt truyện là như thế nào?

Còn có, ai có thể nói cho cậu, người đi ra từ trong xe rốt cuộc là ai? Vì cái gì cậu lại cảm thấy thực quen mắt? Dùng tay ra sức dụi dụi mắt, lại nhìn về phía người kia, lại không nở nhìn thẳng, ha hã... Trời cao là muốn trêu cậu đi! Muốn xui a! (.= " ")

Ai có thể nói cho cậu, vì cái gì tổng tài đi từ trong xe ra là sư huynh? Sư huynh a a a...

Cho nên anh anh anh... Suy nghĩ minh bạch tất cả, Diệp An Thần sức cùng lực kiệt giả nằm ngồi một chỗ vẽ xoắn ốc. Thế giới này đối với cậu quả nhiên là tràn đầy, tràn đầy ác ý a, cậu liền nói, cậu liền nói cao phú soái có người nào không có liên hệ gì với nữ chính sao, cư nhiên sẽ là cái người qua đường sao...

Cao phú soái: người đàn ông đẹp trai, giàu có, tài giỏi.

Ha hã... Người ta là nam chính a nam chính a...

Quả nhiên là không nên nào bỏ quá nhiều, ôm đầu ngồi xồm, hiện tại Diệp An Thần muốn quay lại khoảnh khắc lúc ánh sáng mặt trời mới nhú, như vậy cậu có thể...đi đường vòng.

Nào bỏ: tự tưởng và tự cho là đúng.

Còn có...Diệp An Thần tâm như tro tàn, đem đầu tựa vào góc cây, a...hiện tại đem cậu đi tìm chết đi, cậu không còn mặt mũi để sống trên cuộc đời này nữa.

A...ha hã...ha hã ha hã...a...

Có thể ngửa mặt lên trời thét dài hay không đây? Sư huynh chính là tổng tài đại nhân, nói cách khác... Cậu tặng sư huynh tiểu sáo sáo, cũng chính là... Ha hã...Hơn nữa... Cậu còn làm hỏng xe tổng tài... Còn bỏ trốn, cậu hiện tại có nên hay không chuẩn bị cáo biệt với thế giới này.

“Tránh ra!” Đông Phương Tuyết nhìn người xuất hiện trước mắt, trước xe là một nữ nhân, thanh âm không có một tia độ ẩm nói.

“Anh...là anh đụng phải tôi...anh...” nữ chính yếu ớt ngã trên mặt đất, một tay chống trên mặt đất, một tay chỉ vào Đông Phương Tuyết, đây mặt không thể tin tưởng, nhưng là hiện tại trông chật vật như vậy nhưng cũng không che dấu được nét đẹp của nàng.

“Hừ, đâm cô...”

Nguyên bản là đang tự ai tự oán, Diệp An Thần nghe thấy tiếng kia liền không nhìn được hướng về phía hai người nhìn, tuy rằng cách rất xa, nhưng là bọn họ nói vẫn có thể ẩn ẩn nghe thấy, dùng tay dụi dụi mắt, lại dùng tay ngoáy ngoáy lỗ tai, cậu có phải hay không hôm nay không bình thường? Bằng không vì cái gì mà tổng thể cảm thấy hôm nay không bình thường?

Nữ chính cứ nhiên cười xe đạp ăn vạ, mà tổng tài... Tổng tài đại nhân a, anh có làm sao không? Ở trước mặt nữ chính a, anh có làm sao không vậy? Về sau anh có bao nhiêu thích nàng, hiện tại anh như vậy đối với nàng? Anh không sợ về sau sẽ cảm thấy hối hận sao?

Anh nên ôn nhu lại mà nâng nữ chính, sau đó lo lắng hỏi người ta có bị thương hay không chứ? Thái độ của anh hiện tại là làm sao? Liên tính là ở đây có chút chút giận, nhưng tổng tài a, thực sự, cậu dám cam đoan, anh đối với nữ chính hiện tại như vậy, sau này sẽ bị ngược thực phẩm.

“Anh...anh đây là có ý tứ gì...anh... Trông mở cửa xe xuống, không nghĩ cũng chỉ là loại mặt người dạ thú, quả nhiên, loại người như anh cũng chỉ là ra về tử tế”. Nguyên bản còn đang nằm trên mặt đất, nữ chính nghe tổng tài mắng liền “vèo” một cái đứng dậy, về mặt phần hận đối với tổng tài mắng.

Đối với thân thủ nhạy bén của nữ chính, Diệp An Thần cảm thấy bản thân không bằng a, nữ chính a, cô không phải vừa bị xe đụng sao? Cô vừa rồi không phải ngã trên mặt đất dậy không nổi sao? Cô “vèo” như vậy đứng lên thật sự tốt sao? Thật sự tốt sao?

“Anh...anh cứ nhiên liền nghĩ như vậy có thể rời đi” thực hiển nhiên, tổng tài không nói lí với nữ chính, thấy nữ chính từ mặt đất đứng dậy, liền bước tới xe chuẩn bị rời đi, nhưng là nữ chính không cho, lôi kéo quần áo nam chính không cho.

“Buông ra” Đông Phương Tuyết cau mày, nhìn cái tay đang lôi kéo áo chính mình, thật dơ.

“Anh...anh đem chân tôi đâm gãy liền muốn bỏ đi?” đương nhiên nữ chính nghe không ra thanh âm của Đông Phương Tuyết là sự không kiên nhẫn cùng không vui.

Ở nơi tăm tối Diệp An Thần cảm thấy nhức trứng, thuận tiện ở trong lòng chéch lên ngón cái, nữ chính uy vũ.

Đối mặt với một tảng băng di động còn có thể bình tĩnh đòi tiền, quả nhiên là nữ trung hào kiệt a. Nguyên bản là tâm tình đang không tốt, nhưng vì cái gì tự nhiên lại cảm thấy tốt lên, nếu cậu nhớ không nhầm thì, tổng tài đại nhân sẽ lấy ra một xấp tiền ném lên người nữ chính...

Mà nữ chính...chỉ lấy một trương, rồi đem tiền thừa...lại ném trở về, cho nên nói những tiền đó vẫn luôn ở trên mặt đất...tiền a tiền \$\$

Nữ chính không cần, mà nam chính đương nhiên cũng sẽ không còn cúi xuống nhặt tiền đâu, cho nên...rỗng rỗng rỗng...cậu có thể nhặt O(_)O

Thật giống như là tưởng tượng của Diệp An Thần, nam chính rất nhanh liền lấy một xấp tiền ở trong xe ra ném vào tay nữ chính, liền còn không thèm liếc nữ chính một cái, đem xấp tiền coi như giấy mà ném.

Mà người chính trực như nữ chính liệu sẽ lấy nhiều? Rút ra trong đó một trương rồi đem tiền thừa ném tới Đông Phương Tuyết. Mà xấp tiền trải qua một lần tàn phá, lại bị nữ chính hung hăng chà đạp mà đứt gãy, lúc này một trận gió bỗng dưng xuất hiện, đem xấp tiền cuốn bay đầy trời đầy đất.

Lau lau khóe miệng đầy nước dãi, Diệp An Thần không có chữ đồng lên, đây nguyên là tình tiết của tiểu thuyết a, lúc ấy đọc truyện, Diệp An Thần có bao nhiêu phun tào tình tiết chỗ này có bao nhiêu hợp lí, nhưng là hiện tại...Diệp An Thần chỉ nghĩ nói, làm gió thổi mạnh hơn chút nữa đi.

8. Chương 8

“Anh cho rằng tôi hiếm lạ với từng này tiền sao? Tôi sẽ chỉ lấy số nên lấy” nữ chính ngạo khí ngẩng đầu lên, tiêu sái xoay người, nâng xe đạp của mình dời đi để lại cho nam chính một cái bóng lưng vừa yếu ớt vừa kiên cường.

Diệp An Thần ở sau cây to yên lặng nhìn, nhìn tổng tài liếc đồng tiền trên mặt đất một cái, sau đó cũng tiêu sái dời đi.

“Thật sự đi rồi” từ sau thân cây thò ra hơn nửa người, nguyên bản là muốn lập tức lao ra, nhưng lí trí Diệp An Thần lại nói, vẫn là từ từ đi, dù sao nơi này cũng chỉ có cậu, yên tĩnh đợi một phút, rồi cuộc chờ đến khi chắc chắn nữ chính, tổng tài sẽ không trở lại, Diệp An Thần nhìn mặt đất đầy màu đỏ.

Đôi mắt đã biến thành lấp lánh, này có bao nhiêu tiền a, hiện tại trong tay cậu còn có một ngàn vạn, nhưng là... Ai cũng không ngại mình có nhiều tiền phải không...

“Ha ha...quả nhiên hôm nay là ngày may mắn của tôi”

Ngồi xổm trên mặt đất nhanh chóng nhất, thật nhiều a, có một vạn đi! Lúc trước thấy tổng tài lấy ra liền hận không thể một đập cướp lấy. Mà hiện tại đều có trong tay. O(_)O

“Thả năm tiểu cô nương...” một bên vừa ngâm nga, một tay nhặt tiền, tâm tình cũng không cần qua tốt a.

“Thực vui vẻ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, có tiền nhặt đương nhiên vui vẻ a.” nghe có người hỏi, Diệp An Thần vẫn là vui vẻ trả lời, trong tay như cũ vẫn là nhặt tiền, thật nhiều a, dịch đến bên kia tiếp tục nhặt.

Nhưng là...mặt đang vui vẻ nhanh chóng cứng lại, hần vừa rồi.....Có phải hay không nghe được giọng nói quen quen [° = °] |||

Cái tay đang nhặt tiền cũng ngừng lại, hơn nữa giọng nói kia cũng quá quen, làm sao đây? Chậm chậm quay đầu lại, đầu tiên là thấy một đôi chân dài thẳng tắp, ngẩng lên liền thấy khuôn mặt tuy lạ mà quen kia.

Hiện tại Diệp An Thần nghĩ muốn đem chính mình thu nhỏ lại, ô...ô... Hiện tại cậu phải làm sao đây? Đã nhặt tiền của tổng tài đại nhân lại còn nhặt đến vui vẻ....ô...ô...Ồ...cậu dường như thấy trước được tương lai của chính mình.

“Em là nhặt đem trả lại anh.” Tổng tài đại nhân còn chưa mở miệng, Diệp An Thần đã nôn nóng biện hộ cho mình.

Đem một xấp tiền nhét vào trong tay tổng tài đại nhân, nhìn đồng tiền trong tay tổng tài đại nhân, đây là cậu vừa nhặt a, nhưng hiện tại chỉ có thể nhìn người khác cầm trong tay...Bất quá, mạng cùng tiền, Diệp An Thần cảm thấy mạng vẫn là quan trọng hơn.

“Ở đây là làm cái gì?” Nhìn người trước mắt lại nhìn xấp tiền trong tay Diệp An Thần đưa, tâm tình tổng tài đại nhân liền tốt lên.

Đông Phương Tuyết cầm xấp tiền quơ quơ trước mặt Diệp An Thần, ánh mắt cậu liền nhìn theo như tiểu cầu thấy xương, hần cảm thấy thực đáng yêu.

Nghe thấy tiếng cười thực nhẹ, Diệp An Thần nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy trong mắt Đông Phương Tuyết trong mắt toàn ý cười, cũng không khỏi ngẩn ra, bất quá nhanh chóng tỉnh táo lại, nhưng là có tỉnh táo lại cũng nhớ luôn tại sao mình ngẩn người, nếu không phải Đông Phương Tuyết còn ở trước mặt, cậu có thể đã ra tay tự sát mình.

Trước mặt hiện tại là người nào a, vừa nhìn thấy liền ngây ra, lại còn thấy soái ca liền hoa si, đây là bệnh, phải trị.

“Cậu còn chưa có trả lời vấn đề của tôi.” Đem tiền đặt vào trong tay Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết lôi cậu hướng phía xe của mình.

Ngày từ đầu hần không có thấy Diệp An Thần, nhưng thời điểm lùi xe, hần thấy phía sau gốc cây một cái đầu ló ra, đương nhiên nhận ra đấy là ai.

“Em nhặt tiền a.” Trả lời xong, Diệp An Thần nhìn đồng tiền trong tay, đây là ý gì? Cho cậu hay là muốn cậu cầm hộ?

Vẫn là muốn cậu cầm hộ đi! Diệp An Thần trầm mặc tự hỏi ý tứ của Đông Phương Tuyết, người cư nhiên bị kéo đi, có điểm sợ nhìn Đông Phương Tuyết: “Chúng ta đây là đi đâu?”

Không phải là muốn mang hấn đi cục cảnh sát đi! Vẫn là muốn xử hấn ngay tại chỗ...“Em, em không có nghĩ muốn lấy, em thật sự muốn nhất tiền trả lại anh.”

Tin tôi đi, tin tôi đi, tin tôi thật sự đơn thuần, vô tội, cho nên là tha cho tôi đi.

“Ân, tôi biết.” Đông Phương Tuyết đem Diệp An Thần đang lồi lồi kéo kéo dừng lại, đưa tay sờ đầu Diệp An Thần, cảm giác xù xù cùng tưởng tượng không khác nhau là mấy.

“Anh tin em?” Nói cái lí do này cậu không tin a, Diệp An Thần lơ đi cái tay đang làm loạn trên đầu mình. Chẳng lẽ tổng tài gặp được nữ chính, chỉ số thông minh sẽ tụt xuống sao?

“Vậy anh muốn đem em đi đâu vậy?” Không phải cũng đã bảo tin rồi sao? Còn muốn đưa cậu đi đâu a?

“Chẳng lẽ cậu còn muốn đi vào kia?” Nhìn về phía trường học, Đông Phương Tuyết cười nói.

“Em...em chỉ là đang tản bộ thôi, anh nhất định còn có việc, em không làm phiền anh nữa.”

Rút tay từ trong tay tổng tài đại nhân, lại một lần nữa đem tiền trong tay mình nhét lại tay tổng tài đại nhân. “Kia...chúng ta gặp lại sau.”

Hướng tổng tài đại nhân vẫy vẫy tay, sau đó liền chạy thực mạng. Nếu tổng tài đại nhân đã nói không truy cứu nữa, lúc này không chạy còn đợi đến khi nào? Gặp lại vẫn là quên đi bằng không trái tim nhỏ bé của cậu quả thực không chịu nổi.

Quả nhiên nữ chính thuần khiết mẹ nó đều là gạt người, cái gì tốt cũng đều là nữ chính chiếm rồi, quả nhiên tổng tài cùng nữ chính là nguy hiểm như nhau.

Vừa chạy vừa vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình, may là cậu phản ứng mau lẹ, bắt quá chỉ số thông minh của tổng tài như vậy, lãnh đạo cả một công ty được chứ? Sẽ không sớm phá sản đi?

“Sẽ gặp lại.” Đông Phương Tuyết nhìn lão thử co giò chạy, mỉm cười quay lại xe, dùng xếp tiền vỗ vỗ lòng bàn tay, người mà hấn nhìn trúng sao buông tha dễ dàng như vậy.

9. Chương 9

Từ lần gặp trước, Diệp An Thần tới trường càng cẩn thận, hiện tại lễ kỷ niệm ngày thành lập trường là cuối tuần, ai biết trong lúc này tổng tài có còn xuất hiện ở trường học hay không, có thể không hẹn mà gặp nữ chính, mà chính mình lại vừa vụng gặp được?

Lần trước đã làm hấn, trong lòng run sợ, lại một lần nữa, Diệp An Thần cảm thấy chính mình không chừng có thể sợ tới mức nằm bệnh viện đi.

Đi trên phố, không thể không nói, nguyên lai sinh hoạt của Diệp An Thần thực tốt a, vừa ra khỏi cửa, đi lên chưa đến mười phút chính là khu phố kinh tế, làm Diệp An Thần tuy lười nhưng cũng có thể tùy thời đi dạo phố.

Đi vào một cửa hàng đồ ngọt, vừa mới đẩy cửa ra là có thể nghe thấy tiếng chuông cửa dễ nghe vang lên, Diệp An Thần sớm liền phát hiện một cửa hàng, bên trong bán bánh ngọt ăn rất ngon, hơn nữa cũng không đắt.

Quen đi vào quầy, nhìn đồ ngọt tinh xảo bên trong, tức khắc mắt cậu liền lấp lánh.

“Hôm nay có bánh mới? Muốn nếm thử hay không?” Ông chủ là một mỹ nam, lần đầu thấy ông chủ của tiệm, Diệp An Thần đều không khỏi cảm thấy đáng tiếc, mỹ nam như vậy nên đi diễn phim truyền hình mà không nên ở chỗ này bán bánh kem.

“Được a, nếu là người nói, ta nhất định phải nếm thử hương vị bánh của chính tay chủ quán làm a.” Ở thế giới này, lần đầu tiên cậu đi vào cửa hàng liền thích bày trí bên trong, đương nhiên khi nếm tới bánh của cửa hàng, liền yêu nơi này.

Về sau tuy rằng không phải mỗi ngày, nhưng là lâu lâu lại tới đây ăn bánh. Không bao lâu liền quen biết chủ quán, lại nói chuyện vài lần về sau cảm thấy cực kì hợp cạ, chuyện này đối với Diệp An Thần mà nói tới một nơi lạ lẫm, có thể tìm được một người bạn thân thật sự không phải dễ dàng, vì thế, đối với người hảo ngọt như Diệp An Thần, nơi này là nơi trừ nhà ra là cậu thích tới nhất.

“Hôm nay không có nhiều khách a.” Ngồi ở trên ghế cạnh quầy, ở chỗ này, vừa vặn có thể thấy Bạch Tịch Vũ đang lấy bánh.

“ Nơi này là tiệm bánh kem, người nói ai mà giữa trưa tới nơi này ăn bánh kem?” Bạch Tịch Vũ không ngẩng đầu lên, trả lời Diệp An Thần, như đối bảo vật, thật cẩn thận đem bánh kem tinh xảo đặt trên đĩa bên cạnh còn trang trí bông hoa nhỏ.

“ Cái bánh trông đẹp quá, đây là vị gì vậy?” Bánh kem nhìn vô cùng ngon mắt làm người ta lập tức muốn nếm thử, đừng nói bên cạnh còn trang trí một bông hoa, rất nhỏ, lại tinh xảo làm Diệp An Thần tò mò không biết chủ quán đã làm như thế.

“ Vị matcha, bắt quá ở bên trong ta còn bỏ thêm một chút nguyên liệu đặc biệt, nếu người đoán ra, hôm nay ta mời, thế nào?” Đem bánh kem đặt trước mặt Diệp An Thần, Bạch Tịch Vũ lại xoay người mang ra hai ly cà phê.

“Ta nói, người làm tinh xảo như vậy, có ai còn nỡ ăn.” Cầm cái muỗng, Diệp An Thần không thể xuống tay, bản thân cái bánh trước mặt này như là hàng mỹ nghệ, thiếu chi tiết là cảm thấy thật đáng tiếc.

“Nếu là người khác nói những lời này, ta còn tin, nhưng là người..... Cũng không biết mình ăn nhiều hay ít, mà còn nói được như thế, không thấy xấu hổ sao?” Ưu nhã uống một hớp cà phê, liếc mắt nhìn Diệp An Thần không nỡ hạ thủ với chiếc bánh kem mà nói.

“Các người làm bánh kem còn không phải là làm cho người ăn sao? Chẳng lẽ còn là làm cho người ta đến xem?” Chọn một góc đẹp liền xúc một miếng, hương vị thơm ngon kia làm Diệp An Thần neho mắt lại.

“Như thế nào?” Chậm rãi xoay ly cà phê trong tay, tuy rằng nhìn biểu tình của Diệp An Thần cũng đã biết đại khái câu trả lời, nhưng là vẫn là nhịn không được mà hỏi.

“Ấn, ăn rất ngon a.....” Vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục phá hỏng miếng bánh đẹp đẽ kia.

“Người không thể nói nhiều hơn một chút cảm nhận sao.” Bạch Tịch Vũ bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Thật sự, thật sự, thật sự ăn rất ngon, như vậy được chưa? Người cũng biết ta có thể không nói thành lời như vậy là do bánh rất được không.” Lắc lắc cái thìa, Diệp An Thần nguyên bản muốn xúc thêm miếng nữa nhưng bỗng dừng dừng lại.

“Làm sao vậy?” Nhìn biểu tình của Diệp An Thần, Bạch Tịch Vũ nghi hoặc quay đầu nhìn về phía sau, xuyên thấu qua cửa kính chỉ thấy đường phố, tuy rằng hiện tại là giữa trưa, nhưng là bởi vì là cuối tuần, trên đường vẫn có rất nhiều người.

“Cái kia..... Ta còn có việc, ta đi trước a.” Đem miếng bánh còn lại nhét vào miệng, duỗi tay tìm túi tiền, nhưng không thấy đâu.

Đầu, hình như là quên tiền rồi, tiếp tục tìm, nhưng là vẫn là không có? Cậu nhớ rõ thời điểm đi ra khỏi nhà có đem theo tiền a, vì cái gì lại không tìm thấy?

“Không cần tìm, châu này ta bao.” Nhìn Diệp An Thần, Bạch Tịch Vũ bắt đầu dĩ nói, “Còn may là ở tiệm ta, nếu là ở cửa hàng khác, người a bị người ta giữ lại rửa bát trừ nợ.”

“Vậy cảm ơn.” Mồm nói cảm ơn chân thành nhưng chân lại không ngừng, hướng cửa đi đến, có lẽ là đi quá vội, cửa còn chưa mở Diệp An Thần đã đi ra, vì thế, “Rầm” một tiếng, Diệp An Thần hung hăng mà nện đầu vào cửa, làm chuông gió trên cửa cũng kêu đến lợi hại.

“Không có việc gì không có việc gì, ta đi trước a.” Không quay đầu lại hướng phía sau vẫy vẫy tay, một tay lại che trán, ô ô..... Đau quá a.

“Cần thiết gấp vậy sao?” Trên tay thu lại đĩa của Diệp An Thần, buồn cười nhìn động tác của hắn, tựa như có hổ đuổi theo.

Nếu hiện tại Diệp An Thần biết đọc suy nghĩ của Bạch Tịch Vũ, Diệp An Thần nhất định sẽ dùng sức gật đầu, hiện tại không phải chỉ có hổ đuổi theo hần? Mà lão hổ này còn là nữ, chính!

Bất quá nữ chính hiện tại như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Nữ chính a, người thật sự quá nhân rồi sao? Vì cái gì cuối tuần hần vẫn còn nhìn thấy?

Quay đầu, xem hướng đi của nữ chính, còn may, còn may, nữ chính đi vào cửa hàng kia liền không có đi ra.

Bản thân đang đi về phía trước nhưng đầu vẫn ngoái lại phía sau, Diệp An Thần sau đó liền thực sự bị vấp, nhưng bản thân chưa kịp kêu lên đau đớn thì đã ngã vào một cái ôm quen thuộc, nguyên bản muốn nói cảm ơn.

Diệp An Thần hít hít mũi, mùi nước hoa Cologne rất quen thuộc liền ập vào mũi.

“Tính đã gặp được cậu mấy lần, nhưng như thế nào đều là thấy cậu bị ngã?” Đông Phương tuyết mang theo người trong lòng ngực mình, hướng ven đường đi tới, nguyên bản thời điểm hần ở trong xe thấy có một người đang ôm trán đi qua, lại thấy bóng lưng có chút quen, nghĩ muốn tiến lên hỏi một chút, lại không ngờ chính là tiểu lão thử (1) nhà mình, nhưng là không nghĩ tới tiểu lão thử lại tự nguyện đâm đầu vào ngực hần.

(1) Tiểu lão thử: Con chuột nhỏ (Cơ mà thành nhà anh lúc nào vậy?)

“Àn? A..... Tổng tài.” Trong lúc nhất thời không có phản ứng, nghe thấy câu hỏi Diệp An Thần mới bắt giác phản ứng, trốn khỏi lòng ngực Đông Phương, nhưng là sau khi nói xong hai chữ, Diệp An Thần không biết tình huống hiện tại phải nói thực xin lỗi hay là nên nói cảm ơn.

Thời điểm Diệp An Thần còn ở suy xét, Đông Phương tuyết lại dùng ngón tay cọ qua vết hồng hồng trên trán Diệp An Thần, ngón tay cọ qua có điểm đau, nhưng cũng có chút ngứa, làm Diệp An Thần không khỏi rụt rụt đầu về phía sau, thấy phản ứng của Diệp An Thần, Đông Phương tuyết buông tay hỏi: “Đầu bị làm sao vậy?”

“Không có gì, chính là vừa rồi thời điểm ra khỏi cửa không cẩn thận mà đâm vào.” Dùng tay che lại trán, tiếng trả lời nói càng nhỏ lại.

“Người còn có thể ngốc hơn nữa sao?” Nghe lý do của Diệp An Thần, Đông Phương tuyết không khỏi lắc đầu, ra khỏi cửa liền đập đầu vào cửa? Lý do như vậy, thật đúng là lần đầu tiên hần nghe thấy.

“Người nói cái gì?” Đông Phương Tuyết nói rất nhỏ, làm Diệp An Thần không có nghe thấy.

“Bôi thuốc chưa?” Có điểm đau lòng mà nhìn Diệp An Thần, hình như là bị trầy da, Đông Phương tuyết ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Không có, không sao đâu một lát liền tốt, không có việc gì.” Chạm vào chỗ sưng, có điểm đau, có lẽ là đụng chỗ bị sưng, nhất thời liền cảm thấy vừa rát vừa nóng.

“Biết đau thì đừng đụng, tay bẩn.” Dem tay Diệp An Thần đang sờ trán bắt lại, Đông Phương tuyết ghé sát vào nhìn, vết sưng không nặng, hơi đỏ lên, còn có điểm sưng, có lẽ là da Diệp An Thần tương đối trắng, nhìn qua liền cảm thấy đỏ dị thường.

Nhìn chỗ sưng kia, Đông Phương Tuyết nhú mày.

Cảm giác được ngón tay đang đặt trên trán mình, không biết trán cậu quá ấm, hay là nhiệt độ cơ thể Đông Phương Tuyết tương đối thấp, Diệp An Thần lại cảm thấy cảm man mát trên trán rõ ràng như vậy.

Hơi cúi đầu, lại thấy tay mình bị nắm, cậu vẫn luôn không cảm thấy tay cậu có điểm nào nhỏ, nhưng là hiện tại lại bị tay bao Đông Phương Tuyết ga gào nắm lại, chỉ lộ mấy đầu ngón tay ở bên ngoài, hơi giật giật ngón tay, liền có cảm giác Đông Phương Tuyết nắm càng chặt thêm.

“Đau sao?” Thời điểm Diệp An Thần lại bắt đầu suy nghĩ miên man nghe thấy Đông Phương Tuyết hỏi.

“Không.....sao.” Thật cẩn thận mà nói, sợ Đông Phương Tuyết không tin, Diệp An Thần lại bổ sung: “Thời điểm đâm vào cửa có cảm thấy đau, nhưng hiện tại thì thấy tốt hơn rồi.”

Bị Đông Phương Tuyết lôi kéo, chỉ chốc lát sau liền thấy cái xe thể thao xê hoa của Đông Phương Tuyết. Hắn mở cửa, đem Diệp An Thần nhét vào, nói “Chờ” liền rời đi.

Ngốc ngốc ngồi tại chỗ, đây là phát triển theo hướng gì? Cậu không phải muốn trốn nữ chính sao? Hiện tại như thế nào lại ngồi trong xe tổng tài? Hơn nữa..... Nhìn xe này, Diệp An Thần luôn có một loại cảm giác chột dạ, khéo mắt cẩn thận nhìn về phía kính chiếu hậu, hoàn toàn nhìn không dấu vết đã từng hỏng, sờ sờ đồ vật trên xe, đây chính là siêu xe trị giá mấy trăm tỉ (2) a, hiện tại hắn không những được ngồi bên trong, mà còn từng nghịch hỏng.

(2) Nguyên tác là mấy trăm triệu: nhưng mà đây là tính theo NDT cho nên em xin mạn phép đổi sang tiền Việt nha. 1 NDT ~ 3300 đ

Bất quá..... Vì cái gì Tổng Tài đại nhân lại xuất hiện ở chỗ này? Tổng tài không phải rất bận sao? Vì cái gì luôn xuất hiện bất ngờ như vậy?

Chậm đã? Nguyên bản chính sờ đến tay lái tay liền ngừng lại, vừa rồi cậu thấy nữ chính, hiện tại..... Ở chỗ này gặp Tổng Tài đại nhân, chẳng lẽ..... Cốt truyện lại muốn bắt đầu rồi?

Tuy rằng thời điểm hiện tại, không đúng, nhưng là nữ chính cùng nam chủ gặp lại, cốt truyện quân (3) không phải đã bắt đầu sao?

Cốt truyện quân: Kiểu như anh cốt truyện, nhưng để cốt truyện quân nghe vui hơn.

Càng nghĩ càng có khả năng, càng làm Diệp An Thần cảm thấy chính mình hiện tại hắn là nên lập tức rời đi, nơi này quá nguy hiểm, mặc kệ cậu đoán đúng hay sai, dù sao rời khỏi nơi này là được.

Đang lúc Diệp An Thần chuẩn bị mở cửa xe rời đi, cửa xe liền bị mở ra, ngay sau đó Đông Phương Tuyết hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Lạnh quá, Diệp An Thần lập tức buông tay đang định mở cửa xe ra: “Không đi đâu cả? Chỉ là cảm thấy cửa xe thật đẹp.”

Đem đầu dựa vào cửa sổ, nhìn ảnh chính mình ở cửa xe, Diệp An Thần cảm thấy, vì cái gì hắn cảm thấy mình thực ngu xuẩn.

“Hiện tại ngắm xong rồi? Xem xong rồi liền quay đầu qua đây.” Đông Phương Tuyết không nói thêm gì, nhìn thuốc trong tay hắn, tuy rằng vừa rồi đã hỏi qua sử dụng như thế nào, nhưng vẫn cẩn thận lấy giấy hướng dẫn sử dụng ra xem.

Đọc nhanh một lượt, sau đó đem giấy hướng dẫn sử dụng ném lại hộp, mở lọ thuốc ra, lại thấy Diệp An Thần vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ đem đầu người nọ xoay lại: “Nhắm mắt vào.”

Diệp An Thần nhìn đồ vật trong tay Đông Phương Tuyết, rụt rụt về phía sau, “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không cần dùng cái này đi!” Cậu nhớ rõ có một lần chơi bóng rổ sút chân, cũng là dùng một lọ phun sương mù, nguyên bản không phải rất đau, nhưng là dùng phun sương mù lên miệng vết thương kia sau đó liền cảm thấy vừa nóng vừa rát, về sau cậu vừa nhìn thấy lọ phun sương mù liền cảm thấy đau chân.

“Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng cũng phải xử lý tránh nhiễm trùng

“Thật sự không nghiêm trọng.” Người liên tục lùi về phía sau, cơ hồ như muốn dán vào ghế ngồi.

“Ngoan, lại đây, sẽ không đau.”

“.....”

“Nhắm mắt lại.”

Ngoan ngoan nhắm mắt lại, vừa rồi..... Là cậu gặp ảo giác sao? Hắn là ảo giác đi, nhất định là cậu nghe nhầm, vì cái gì vừa rồi trong lời của tổng tài cậu nghe được một tia sùng nịnh?

Sùng nịnh a!

Kia không phải độc quyền của nữ chính sao? Tổng tài, người có phải hay không không diễn theo kịch bản?

10. Chương 10

“Được rồi.” Thu tay lại, đem thuốc đưa cho Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết mới phát hiện người trước mắt biểu tình tựa như không đúng.

“Làm sao vậy? Làm cậu đau sao?” Nếu cảm thấy rất đau, vẻ mặt mờ mịt này là cái gì? Đem người sắp dán cả mình vào cửa kéo lại.

“Tổng tài.....” Ta là nam, hơn nữa còn là pháo hôi a. Chỉ là ý sau của câu Diệp An Thần không nói nên lời.

“Tổng tài? Trước giờ cậu đâu có gọi tôi như vậy? Không phải gọi là sư huynh sao?” Nghe xưng hô của Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết không tự chủ mà nhú nhú mày, vừa rồi gặp hình như cũng gọi hắn là tổng tài.

“..... Cảm thấy kêu sư huynh thì không tốt lắm.” Tổng tài của tập đoàn Đông Phương a, nam chủ a, bị mình gọi là sư huynh, cảm thấy gọi như thế nào đều gây hoảng sợ a.

“Gọi tổng tài là tốt?” Nheo lại mắt đầy nguy hiểm, như chỉ cần Diệp An Thần nói một chữ đúng, liền lập tức nhào lên ăn sống cậu.

Cố gắng co người lại, tổng tài a, không cần nhìn cậu như vậy a, thật đáng sợ a, nuốt nước bọt, lấy bình tĩnh hỏi lại: “Chẳng lẽ anh không phải tổng tài sao?”

“Chính là tôi không thích cậu gọi như vậy.” Tuy rằng câu trả lời của Diệp An Thần làm Đông Phương Tuyết không thật vừa lòng, nhưng Diệp An Thần nói là sự thật, chỉ là nhìn người trước mắt thấp thỏm gọi mình là tổng tài, ngấm lại trước kia, hắn ngốc manh đáng yêu kêu mình là sư huynh, Đông Phương Tuyết cảm thấy trong lòng có điểm không thoải mái.

“Thế gọi là..... Đông Phương Tuyết?” Nhỏ giọng gọi, Diệp An Thần cảm thấy gọi tổng tài không phải tốt sao? Tuy rằng trong lòng cậu đại đa số thời điểm đều gọi là Tổng Tài đại nhân, chỉ là nếu Tổng Tài đại nhân không thích cậu gọi hắn là tổng tài, nhất định cũng không thích người khác gọi hắn là Tổng Tài đại nhân.

Nguy hiểm mà nheo mắt lại, Đông Phương Tuyết bắt lấy người muốn trốn kia, có lẽ là dùng lực hơi mạnh, kéo người vừa rồi dán bản thân ở trên cửa kéo đến trước mặt hắn, nhìn người trước mặt, lớn lên thanh tú, hai bên má lại nộn nộn, trên trán u một cục, mắt vừa to vừa tròn nhìn hắn chớp a chớp a, có lẽ là vừa rồi do phun thuốc, nên mắt có điểm hơi hồng, không khỏi làm Đông Phương Tuyết nhớ tới tiểu bạch thỏ mình nuôi khi bé.

Cùng người này rất giống nhau, thời điểm bị người chớp trên tay, sẽ mở to mắt, ngốc ngốc nhìn người, mắt ướt ướt, làm người nhìn không được muốn bắt nạt, đem người kéo lại gần một chút, Đông Phương Tuyết kiên định nói: “Tuyệt.”

“.....?” Có điểm phản ứng không kịp khi nhìn thấy khuôn mặt phóng đại trước mắt, thật sự rất đẹp a, rõ ràng là mặt của một nam nhân, lại là một lỗ chân lông đều không có, tinh tế như vậy làm nữ nhân sẽ cảm thấy đổ kị đi, hơn nữa, lông mi thật dài, như là hai cây quạt nhỏ, hơn nữa..... Đôi mắt này thật sự thật sự rất đẹp, hiện tại khoảng cách giữa hai người rất gần, Diệp An Thần có thể cam đoan, nhất định không đến hai mươi centimet, mà nhìn mắt Đông Phương Tuyết, mới phát hiện kêu một chữ đẹp.

Như một khối thủy tinh màu xanh nước biển, trong khối thủy tinh màu xanh biển lại có một khối thủy tinh màu đen, thật sự sẽ làm người chìm đắm a, vì cái gì trên đời này sẽ có một đôi mắt đẹp như vậy.

Hơn nữa..... Vừa rồi tổng tài nói gì vậy? Diệp An Thần cảm thấy hiện tại người hoảng sợ nhất nhất định là cậu, nhất định là cậu nghe nhầm, nói cách khác vì cái gì cậu luôn nghe không rõ, ha ha..... Vừa rồi Tổng Tài đại nhân bảo cậu gọi? Tuyệt?

Ha hả..... Nếu không có xem qua tiểu thuyết, nói không chừng cậu cũng ngây ngốc mà gọi, nhưng là vấn đề là cậu có xem qua tiểu thuyết a, lại còn có nhớ rất rõ ràng a, Tuyết, ha hả, người tưởng ai cũng có thể gọi như vậy sao?

Phải biết rằng Tổng Tài đại nhân là thân phận rất lớn a, là tổng tài của tập đoàn Đông Phương a, là tổng tài của tập đoàn Đông Phương là sao ấy hả? Đó là cái công ty trâu bò nhất trong truyện a. Ở trên đời có thể gọi Tổng Tài Đông Phương Tuyết vô cùng ít ỏi không có mấy, gọi tên của Tổng Tài đại nhân là Tuyết, thì chỉ có mấy cái, bạn bè tốt của tổng tài là một, nam hai là hai, cuối cùng là thanh mai trúc mã của tổng tài là ba, cũng chính là em gái nam hai.

Cuối cùng còn một người cũng chính là nữ chính, hiện tại..... Cậu là gặp ảo giác đi, thật là gặp ảo giác đi, vừa rồi Tổng Tài đại nhân cùng cậu nói chuyện sao? Mẹ ơi, nhất định là cậu gặp ảo giác đi.

Cầm cảm thấy có điểm lạnh, đầu đang suy nghĩ lung tung cũng quay lại, thấy chính là mặt càng gần nhau.

“Thật đẹp trai a!” Thấp giọng nói, nhưng là cũng thực nhanh liền ý thức được, hiện tại khoảng cách hai người gần như vậy, vô luận mình nói cái gì, đối phương nhất định có thể nghe được, muốn dùng tay che miệng, nhưng là lại quên mất cái tay ở trên cầm mình, vì thế Diệp An Thần liền đánh vào tay Đông Phương Tuyết.

“Cám ơn đã khen.” Nguyên bản cái mặt băng kia, lại có một tia tan chảy, khóe miệng hơi cong lên.

“Àn, ha hả..... Cái kia..... Em..... Có thể.....” Thân hướng về phía sau, thoát khỏi sự khống chế của Đông Phương Tuyết, ngón tay cọ xát vào nhau, vẻ mặt chờ mong nhìn Đông Phương Tuyết, nhưng là..... Thực hiển nhiên Đông Phương Tuyết không hiểu, thời điểm Diệp An Thần muốn thu tay lại, liền bị Đông Phương Tuyết bắt được.

Lại một lần nữa chớp chớp mắt, đây là lại làm sao?

11. Chương 11

Thời điểm Diệp An Thần muốn rút tay ra, ở cửa xe truyền đến tiếng gõ. Hơn nữa..... A..... Khuôn mặt này thật sự rất quen a.

Nữ chính a, có thể nói cho tôi vì cái gì cô hiện tại sẽ xuất hiện ở chỗ này? Cô không phải đang đi ăn cơm sao? Vì cái gì lại xuất hiện ở đây? Tình tiết như vậy không đúng a.

Đông Phương Tuyết nghe thấy tiếng gõ, nhìn nữ nhân ở ngoài cửa, không khỏi nhíu mày, buông tay Diệp An Thần ra, nguyên bản là muốn tiếp tục đùa giỡn tiểu lão thử của hắn, nhưng hiện tại tiếng gõ cửa xe không có dừng lại.

Kéo cửa xe xuống, thấy chính là một mặt mang theo mồ hôi, sắc mặt hơi đỏ, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì.

Thấy Đông Phương Tuyết, Bạch Mộng Tuyết mắt liền sáng ngời trong nháy mắt sáng càng thêm sáng: “Tôi biết là anh mà.” Giọng nói thanh thúy vang lên khi nhìn thấy Đông Phương Tuyết.

Mà khi nhìn thấy mặt nữ chính, Diệp An Thần có điểm chột dạ cúi đầu, vừa rồi ở trên phố, thời điểm thấy nữ chính cũng đã nghĩ đến..... Linh cảm sẽ có chuyện gì đó sắp đã xảy ra, thời điểm thấy Tổng Tài đại nhân, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng, mà hiện tại, nghĩ tới hai sự việc liên tiếp vừa rồi, Diệp An Thần cảm thấy cậu hắn là đã biết chuyện hiện tại là như thế nào.

“Anh..... Có thể hay không cho tôi mượn tiền, tôi ra cửa gấp, quên mang tiền, yên tâm, tôi nhất định sẽ trả lại anh.” Khi Diệp An Thần nhìn thấy hiện tại là thời điểm gì của câu chuyện, liền nghe thấy tiếng nữ chính, cùng trong tiểu thuyết giống nhau, một chữ không thiếu, không thể không cảm thấy cốt truyện quá mạnh a.

Cốt truyện quân a, người thật sự rất mạnh a, thời gian không đúng, địa điểm không đúng, chính là thêm một người, nhưng vì cái gì một màn này vẫn xuất hiện?

“Không có.” Đông Phương Tuyết lạnh lùng nói hai chữ sau liền muốn đem cửa sổ xe đóng lại, nhưng là nhìn đến một nửa liền nhú mày, nhìn cái tay bám ở trên cửa sổ xe, lời nói càng trở nên lạnh lùng, ngay cả Diệp An Thần ngồi cạnh không khỏi xê mông dịch sát ra.

“Bỏ tay.”

“Không cần tuyệt tình như vậy được không, lại nói hai chúng ta cũng đã gặp qua vài lần, người nghĩ a, trên đời có nhiều người như vậy, chúng ta hiện tại đã gặp hai lần, nói như thế nào cũng là có duyên, cho nên, làm ơn, năm trăm, tôi chỉ mượn năm trăm là được, về sau nhất định sẽ trả lại anh, tôi thật sự cần dùng gấp.” Về mặt khẩn cầu, đặt trên người Bạch Mộng Tuyết cực kỳ đẹp.

Chỉ là đẹp như vậy Đông Phương Tuyết lại không có cảm giác, nhìn bản mặt trước mặt này còn có thể xem là đẹp, Đông Phương Tuyết chỉ cảm thấy thực phiền. Nếu hiện tại bên người không phải có Diệp An Thần, hẳn sẽ không tốn thời gian mà đóng cửa sổ, mặc kệ tay nữ nhân kia có đang ở trên cửa xe hay không.

Nhìn cái tay ở trên cửa sổ, khi nào về liền bảo trợ lý đem xe đi rửa.

Thấy Đông Phương Tuyết không nói gì, cau mày về mặt không kiên nhẫn nhìn nàng, tay Bạch Mộng Tuyết không khỏi nắm thật chặt cửa sổ xe, “Thật sự, tôi nhất định sẽ trả lại anh, lần trước không phải ở trường học gặp rồi sao? Tôi chính là học sinh ở đó, nếu anh còn chưa tin.....”

Như là có cái gì rất khó xử, nhưng lại hạ quyết định, rút cuộc mở ví trong túi xách ra tìm, nhưng một tay khác lại vẫn cố chấp bám trên cửa sổ xe.

Chỉ chốc lát thấy Bạch Mộng Tuyết cầm thẻ học sinh của chính mình đưa ra trước mặt Đông Phương Tuyết, “Nếu anh thật sự không tin tôi nói, tôi đem thẻ của tôi để lại đây, chờ tôi trả anh tiền anh trả lại cho tôi, thế nào?”

“Tránh ra.” Nhưng vẫn là câu trả lời như cũ với Bạch Mộng Tuyết biểu tình không kiên nhẫn, hơn nữa lời nói so với vừa rồi càng thêm lạnh, làm Diệp An Thần sắp bị đông lạnh thành băng trong lòng cho nữ chính ba mươi hai like.

Quả nhiên là nữ chính a, cũng chỉ có nữ chính mới có thể chống đỡ Tổng Tài đại nhân đóng băng.

Nhưng là, Tổng Tài đại nhân a, người hôm nay thời điểm ra khỏi nhà có phải không uống thuốc a? Vì cái gì người nói mỗi câu đều không đúng kịch bản?

Người xem nữ chính đi, mỗi câu nói đều là lời nói trong tiểu thuyết, người ta nỗ lực như vậy mà diễn theo kịch bản, anh hiện tại là muốn nháo sao? Thời điểm nhìn thấy nữ chính không phải nên nói: “Nữ nhân, chúng ta lại gặp mặt.” Sao?

Khi nữ chính hướng hắn vay tiền không phải nên nói: “Như thế nào, muốn dùng thủ đoạn vụng về như vậy đòi tiền tôi sao?”

Khi nữ chính lấy thẻ học sinh, tổng tài anh không nên tràn đầy hứng thú nhìn đồ vật trong tay, sau đó lấy tiền, đối với nữ chính tràn đầy ý cười nói: “Thứ này tôi sẽ cầm, chờ cô một ngày từ trong tay tôi lấy về.”

Nhưng là..... Nhưng là..... Tổng Tài đại nhân, anh xác định anh không lấy sai kịch bản hả? Phản ứng của anh như bây giờ, thật sự không có vấn đề sao?

Anh không biết là hiện tại trước mặt chính là nữ chính hả? Anh lại đối nữ chính nói “Không có” “Buông tay” “Tránh ra”

Ha hả..... Là cậu gặp ảo giác đi, Tổng Tài đại nhân a, anh bây giờ như vậy đối nữ chính nói chuyện, về sau thật sự không có vấn đề sao? Anh hiện tại không theo cốt truyện đi, về sau thật sự có thể có được tình yêu của nữ chính sao? Không phải đã quên mất, ở bên người nữ chính còn có nam hai cùng nam ba a, anh làm như vậy, xác định không phải muốn giết chết tình tiết sao?

“Thần.....” Thời điểm Diệp An Thần suy nghĩ, lại nghe thấy có người kêu tên mình. Có chút mờ mịt ngẩng đầu, thấy lại là nữ chính đầy kinh ngạc.

Mấy ngày nay cậu trốn nữ chính, cậu cùng nữ chính hiện tại trừ khi đi học đã không có quan hệ gì, hơn nữa cách đây hai tuần, nữ chính rất cuộc đối với cậu mất đi hứng thú, sẽ không có hiện tượng khi rảnh liền đi gặp cậu, sẽ không có việc khi tan học mà đến nói chuyện cùng hân.

“A.....Chào cô.” Hơi nâng tay, cứng đờ nói mấy chữ, xem như chào hỏi.

“Các người biết nhau?” Vẫn luôn nói chuyện không vượt qua hai chữ, Đông Phương Tuyết nhìn Diệp An Thần cứng đờ mà hỏi. Nhíu mày, giống như, mỗi lần nhìn thấy tiểu lão tử, đều sẽ gặp nữ nhân này.

Nguy hiểm mà nheo mắt, ngón tay xoa cằm, hơn nữa Đông Phương Tuyết cũng nhớ tới lần đâm xe lần trước cũng là nữ nhân này, đâm xe, hừ, chiêu vụng về như vậy cư nhiên cũng dám ở trước mặt hân mà diễn, mà hiện tại.....

“A, chúng ta, chúng ta chỉ là bạn học, bởi vì là cùng một ban, cho nên liền biết nhau.” Nhanh chóng giải thích, nếu Tổng Tài đại nhân hiểu lầm thì làm sao bây giờ?

“Phải không? Nguyên lai chỉ là quan hệ bạn học?” Cúi đầu, khóe miệng hơi gợi lên, hân cũng sẽ không cho rằng vài lần ba người gặp lại nhau là trùng hợp, một lần hai lần là trùng hợp, ba lần bốn lần liền khó nói.

Chỉ có tiểu lão tử ngốc nhà mình bị người ta bán còn giúp đỡ người ta đếm tiền, mà nữ nhân trước mắt này.....

Tốt nhất đừng để hân biết có tâm tư gì, nói cách khác..... Nếu để hân biết có tâm tư gì thì đừng trách hân không biết thương hương tiếc ngọc.

“Thần..... Cậu như thế nào lại ở chỗ này? Hơn nữa hai người.....” Vì cái gì lại ở cùng nhau? Không phải nói hiện tại tài sản của Diệp An Thần đều bị bác của hân cướp đi sao? Hơn nữa liền nói nếu không có bị cướp cũng không có khả năng cùng Đông Phương Tuyết quen biết, nhưng hiện tại..... Chẳng lẽ là nàng tính sai rồi?

“Chúng ta.....” Muốn cậu nói như thế nào đây? Cậu cũng không biết hiện tại vì cái gì sẽ cùng Tổng Tài đại nhân ngồi trên xe a.

“Nếu Thần, cậu ở đây thì tốt rồi, mình thời điểm ra khỏi nhà quên mang tiền, hiện tại có thể hay không cho mình mượn? Khi nào tới trường rồi liền trả lại cậu.” Bạch Mộng Tuyết trên mặt vẫn mang ý cười, nhưng chỉ có Bạch Mộng Tuyết biết chính mình hiện tại cười có bao nhiêu cứng, nhưng nhìn vị trí ngồi hiện tại của Diệp An Thần, nụ cười cứng đờ của Bạch Mộng Tuyết hoàn toàn biến mất.

“Được a.” Nhìn Tổng Tài đại nhân một cái, thấy Tổng Tài đại nhân trên mặt không có điểm không hài lòng, liền duỗi tay hướng túi mình tìm, nhưng mới vừa cho tay vào túi mới nhớ tới, vay tiền? Chính cậu hình như cũng quên mang tiền làm sao đây?

12. Chương 12

“Cái kia..... Trên người tôi cũng không mang tiền, nếu không cô vẫn là mượn.....” Quay đầu nhìn Tổng Tài đại nhân, có điểm lo lắng nói. Cậu hối hận, hôm nay cậu không nên ra khỏi nhà, ah ah ah ah.....

“Vay hả?” Bạch Mộng Tuyết thấy Diệp An Thần xấu hổ, bất đắc dĩ nói, “Xem ra hai chúng ta cái đều là người đáng trí.” Nói xong còn đáng yêu thè lưỡi, sau đó lại đem ánh mắt lại lần nữa hướng tới trên người Đông Phương Tuyết.

Vừa rồi hướng Diệp An Thần vay tiền là bất đắc dĩ cử chỉ, nhưng là hiện tại..... Tuy rằng không biết Diệp An Thần vì cái gì lại giúp nàng, gần đây nàng cảm thấy Diệp An Thần kỳ lạ, trước kia rõ ràng hân là thích nàng, tuy rằng không giống như những người khác vây quanh nàng, nhưng ánh mắt luôn cố ý vô tình dừng lại trên người nàng thì không sai được, nhưng là gần đây.....

Nàng rõ ràng cảm giác được Diệp An Thần đối nàng tránh mặt, nguyên bản nghĩ hẳn không có giá trị lợi dụng, nhưng sau lại gặp Đông Phương Tuyết.....

Mà hiện tại..... Có thể ngồi bên cạnh Đông Phương Tuyết, nhất định không phải là quan hệ bình thường.

“Anh xem, tôi cùng Thần là cùng một cái lớp, hiện tại anh hẳn là yên tâm đi, tôi sẽ không quyt tiền của anh.” Thấy Đông Phương Tuyết không trả lời, Bạch Mộng Tuyết liền ủy khuất nhìn Diệp An Thần.

“Khụ khụ.....” Bị nữ chính nhìn, Diệp An Thần có cảm giác sợ vãi linh hồn, không biết làm sao khụ hai tiếng, nữ chính a, cậu cùng Tổng Tài đại nhân cũng không phải rất quen a, vì cái gì lại muốn nhìn cậu, còn dùng loại ánh mắt thỉnh cầu mà nhìn cậu?

Nữ chính a! Người thật sự hiểu lầm, thật sự a, nhưng là đối mặt với ánh mắt nhiệt liệt của nữ chính, Diệp An Thần cũng ngượng ngùng không mở miệng, vì thế chỉ có thể căng da đầu nhìn về phía tổng tài, “Tổng tài..... Nếu không anh cho cô ấy mượn được không?”

Ồ ô..... Tổng Tài đại nhân a, không cần dùng ánh mắt khủng bố như vậy nhìn cậu được không? Cậu thật sự chóng đờ không nổi a.

Tuy rằng không cảm thấy chính mình nói sẽ có tác dụng, nhưng làm Diệp An Thần không nghĩ tới chính là, sau câu nói của mình không bao lâu, liền bị tổng tài nhìn chăm chăm nhìn trong chốc lát, Tổng Tài đại nhân thật sự móc tiền, lấy ra mấy tờ tiền ném tới tay tới nữ chính.

“Cám ơn.” Nữ chính nhìn thoáng qua Diệp An Thần, sau đó dùng ánh mắt cảm nhìn Đông Phương Tuyết, “Cái kia có thể cho tôi cách liên lạc không? Tôi cần biết trả lại tiền cho anh như thế nào.”

Trong tay cầm tiền, nữ chính dùng nụ cười nhu hòa nói.

Nhưng, không biết Đông Phương Tuyết không có quan tâm nữ chính cười cười như thế nào. Nhìn nữ chính, liếc mắt về phía sau, lại một lần nữa nói ra hai chữ: “Còn hẳn.”

Bạch Mộng Tuyết gắt gao mà nắm tiền trong tay, có cảm giác muốn đem tiền bóp nát, nhưng trên mặt vẫn như cũ lộ ra một nụ tươi cười: “Àn, đã biết, nhưng là..... Anh nói như thế nào cũng là ân nhân của tôi, chờ thời điểm tôi trả lại anh cùng anh ăn cơm thế nào?”

Vẫn luôn lạnh mặt, Đông Phương Tuyết dùng ánh mắt lên người Bạch Mộng Tuyết: “Cút.....”

“Người..... A.....” Nghe thấy chữ lạnh băng kia, Bạch Mộng Tuyết nguyên bản còn muốn nói, nhưng là cửa sổ bị kéo lên làm nàng không thể không buông tay.

Chớp chớp mắt, nhìn một màn trước mắt, cậu hiện tại là đang nằm mơ sao? Vừa rồi Tổng Tài đại nhân nói gì đó? Tổng tài, người không phải thích nữ chính sao? Nhưng là cái gì từ đầu đến giờ, đối với nữ chính nói chuyện đều không có vượt qua hai chữ?

“Về sau không cần giúp nữ nhân kia, biết không?” Ở trong xe sau khi đi một đoạn Đông Phương Tuyết mới nói, nhớ tới chuyện vừa rồi, Đông Phương Tuyết vẫn sinh khí.

“Nào có.” Đối mặt Đông Phương Tuyết nói, Diệp An Thần cảm thấy chính mình thực oan a.

Anh nói xem, nữ chính khi đó nhìn cậu như vậy, cậu có thể không nói một câu nào sao? Là người ta đều sẽ nói hộ một câu có được không, mà cậu cũng chỉ nói một câu thôi mà, Tổng Tài đại nhân, người không phải luôn mặt lạnh mà rảnh tiền sao? Vì cái gì lại khó cho kẻ hèn mượn năm trăm?

Ồ ô..... Tổng Tài đại nhân ánh mắt hảo lạnh, cẩn thận ngẩng đầu, nhìn Đông Phương Tuyết liếc mắt một cái sau lại nhanh chóng lại mặt, không khỏi ở trong miệng nỉ non: “ Tôi nói rõ ràng chỉ có một câu.”

“Chỉ nói một câu?”

Đông Phương Tuyết lạnh lùng hỏi, không khỏi làm Diệp An Thần nghĩ, chẳng lẽ cậu vừa rồi thật sự vô tình giúp nữ chính sao? Không có a, cậu từ đầu tới đuôi đều thật sự chỉ nói một câu a? Có điểm khó hiểu nhìn về phía Đông Phương Tuyết, hẳn thật sự không có làm gì khác a?

“Người còn có thể ngốc hơn thế hả?” Đông Phương Tuyết gõ một cái lên trán Diệp An Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ân?” Vì cái gì lại nói hẩn ngược? Diệp An Thần càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ tổng tài vừa nói không phải chuyện kia sao? Lại một lần đem chuyện vừa rồi suy nghĩ một chút, mới tức khắc hiểu ra.

“Em thật sự không mang tiền.” Nói xong còn mở tay vào trong túi tiền, mở tay đặt trước mặt Đông Phương Tuyết.

“Ân, bắt quá về sau cách xa nàng một chút.” Nhìn tay Diệp An Thần trống trơn, buồn bực ở trong lòng Đông Phương Tuyết biến mất, nhưng vẫn nhìn được nói một câu.

“Ân?” Nghe được Đông Phương Tuyết nói, Diệp An Thần nhất thời không rõ, nhưng là thực mau liền rõ ràng Đông Phương Tuyết ý nói đến nàng là chỉ ai. Liền dùng sức gật đầu, đó là, từ lúc đi vào thế giới này, cậu vẫn luôn trốn tránh nữ chính được không, biết nữ chính là của anh, cho nên Tổng Tài đại nhân anh cứ yên tâm, cậu sẽ không đoạt, liền tính đoạt cũng đoạt không đến tay được không?

Ở trên trán Diệp An Thần gõ một cái, đem Diệp An Thần suy nghĩ lại không biết bay tới nơi nào hoàn hồn: “Lại nghĩ linh tinh cái gì? Nữ nhân kia không đơn giản.”

Nhìn Diệp An Thần không để bụng, Đông Phương Tuyết tiếp tục nói: “Nữ nhân như vậy, tự cho là mặt mình quá dày liền khắp nơi thả thính, không cần đầu óc, đừng cùng nữ nhân như vậy có quan hệ, bằng không đến lúc xảy ra hậu quả người chịu là cậu.”

Diệp An Thần nghe Đông Phương Tuyết nói xong, tiếp tục chớp chớp mắt, cậu..... Lỡ tai xuất hiện ảo giác sao?

“Tổng tài anh không phải rất thích nàng sao?” Cậu nhớ rõ là ở trong tiểu thuyết, Tổng Tài đại nhân đã bắt đầu chú ý đến nữ chính a, nhưng là hiện tại..... Tổng Tài đại nhân, người thật sự không phải đang nơi xấu nữ chính sao? Mấy lời kia thật sự là ghét bỏ, thật sự là không phải giả vờ sao? Quan trọng là, anh như bây giờ đánh giá nữ chính thật sự tốt sao? Kia chính là lão bà tương lai của anh a.

“Tuyết.....” Đông Phương Tuyết cường điệu nói.

“Đi? Cái gì? Chính là.....” Đang nói chuyện đến nữ chính a?

“Không có chính là.”

“Di ân.....” Cúi đầu, mặt liền rối rắm, tình tiết không đúng a, tiết tấu thật sự không đúng a, thiệt tình không nói được không.....QAQ

“Như thế nào? Không nghĩ muốn gọi như vậy?” Trong lời nói có điểm cười, nhưng Diệp An Thần nghe như thế nào lại cảm thấy hiện tại nếu mình cự tuyệt Đông Phương Tuyết, nhất định sẽ có rất nhiều điều đáng sợ phát sinh.

“Tuyết.....” Thật cẩn thận gọi một tiếng, sau đó trên đầu liền cảm nhận được một đặt ở trên mặt sờ sờ. Di di đầu, liền cảm giác được bàn tay trên đầu mình cũng di di theo.

“Ngoan.....” Đông Phương Tuyết miệng gọi lên ý cười, tiếp tục vuốt tóc.

Mà nghe Đông Phương Tuyết nói, Diệp An Thần không khỏi đen mặt, cảm thấy hiện tại Tổng Tài đại nhân đối đãi chính mình giống như là đối đãi chó con, chẳng lẽ đây cũng là cậu ảo giác sao?

“Đúng rồi, con mắt nào của cậu nhìn ra tôi thích nữ nhân kia?” Tay đặt trên đầu Diệp An Thần dừng lại, Đông Phương Tuyết vẽ mặt nghi hoặc, thích? Sao có thể? Đông Phương Tuyết cười cười nghĩ đến vẽ mặt đương nhiên Diệp An Thần, nguyên bản tay liền đặt trên trán Diệp An Thần, “Không sinh bệnh a, như thế nào mắt không tốt như vậy.”

Cúi đầu nhìn Diệp An Thần chớp chớp mắt, ngốc ngốc nhìn Đông Phương Tuyết, trên trán còn lưu lại độ ẩm của tay Đông Phương Tuyết, chẳng lẽ là cậu giải thích sai sao? Cúi đầu dùng tay sờ sờ cái trán, lại ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Đông Phương Tuyết: “Anh thật sự không thích nàng?”

“Cậu như thế nào liền sẽ cảm thấy tôi thích nữ nhân như vậy?” Đông Phương Tuyết ven đường dừng xe lại, lại ở trên trán Diệp An Thần búng một cái, mới cười nói.

“Cô ấy xinh.” Diệp An Thần bẻ ngón tay nói.

“Không giống.” Đông Phương Tuyết lắc đầu.

” Cô ấy tốt bụng.” Diệp An Thần tiếp tục nói.

“Không nhìn ra,” Đông Phương Tuyết nhún nhún vai.

” Cô ấy thực thuần khiết.” Diệp An Thần lại một lần nữa nói ra đặc điểm của nữ chính trong tiểu thuyết.

“Người cảm thấy nữ nhân thuần khiết nào sẽ cố ý làm bộ tai nạn xe sau đó tới làm quen tôi sao?” Đông Phương Tuyết dùng tay chống cằm, buồn cười nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp An Thần.

“Anh không nhìn ra cá tính thông minh lại kiên cường lạc quan của cô ấy sao?” Không tin mà nói, nắm tay lại, có điểm bi phần nhìn chằm chằm Đông Phương Tuyết.

“Thông minh tôi không thấy, nói gì đến việc kiên cường hoà thuận vui vẻ, tôi hiện tại chỉ nhìn thấy sự không thú vị cùng tự luyện.” Đông Phương Tuyết nhún nhún vai, “ Cậu xác định người cậu vừa nói chính là ừ nhân kia?”

“(o)...” Cái này có điểm nào không đúng a, mắt chữ o mồm chữ a, nhưng lại không biết nói cái gì, nói, Tổng Tài đại nhân, nguyên lai nữ chính ở lòng anh là cái dạng này sao? Quay về sau nhìn, hiện tại đã rời đi khu phố kia, lại nhìn không thấy nữ chính, nhưng là..... Vì cái gì cảm giác trái tim có mười nghìn tiếng rít gào vậy?

13. Chương 13

Tổng tài không thích nữ chính làm sao đây? Nam chính chán ghét nữ chính sau này nữ chính làm như thế nào bây giờ.....?

Trong nháy mắt, một đồng câu hỏi chiếm cứ đầu óc Diệp An Thần.

“Có cần kinh ngạc như vậy sao?” Nhìn Diệp An Thần tràn đầy khiếp sợ, Đông Phương Tuyết cũng thật sự minh bạch Diệp An Thần thật sự cảm thấy hắn thích nữ nhân kia, ngấm lại hắn cùng nữ nhân kia gặp nhau, Đông Phương Tuyết vẫn là suy nghĩ cẩn thận, Diệp An Thần là từ đâu nhìn ra hắn thích nàng?

“Anh..... Anh thật sự không thích nàng?” Lại một lần cẩn thận kiểm chứng, nhưng thấy ánh mắt của Đông Phương Tuyết, không khỏi rụt đầu, nhưng đồng thời trong đầu cũng xuất hiện một cái dấu chấm hỏi to đùng?

Chẳng lẽ là bởi vì cốt truyện thay đổi cho nên hiện tại tổng tài còn chưa có cảm nhận được mị lực của nữ chính? Vẫn là..... Hiện tại kịch bản thay đổi? Đã không phải còn là nam chính cùng nữ chính nhất kiến chung tình? Mà đổi thành bạn đầu chán ghét lẫn nhau về sau mới phát hiện ra mình thích người kia?

Gật gật đầu, Diệp An Thần cảm thấy, vẫn là có khả năng. Nhưng thời điểm Diệp An Thần gật đầu, trên trán lại đau, nghi hoặc ngẩng đầu, thấy Đông Phương Tuyết thu tay.

“Lại nghĩ linh tinh cái gì?” Đông Phương Tuyết nói, tràn đầy nghi hoặc nhìn Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết thật không biết người trước mắt này đang suy nghĩ cái gì.

“Hiện tại cậu đi đâu?” Hiển nhiên Đông Phương Tuyết không muốn tiếp tục cái vấn đề này nữa, liền hỏi sáng chuyện khác.

“Về nhà a.” Diệp An Thần không nghĩ ngợi trả lời, đầu óc vẫn có điểm không trở về hiện thực, như cũ mà nghĩ đến cốt truyện rốt cuộc sẽ nhảy đến tình trạng gì.

Cậu nguyên bản chính là muốn trực tiếp về nhà, nhưng là không nghĩ tới ở trên đường gặp được Đông Phương Tuyết cùng nữ chính. Cho nên khi Đông Phương Tuyết hỏi không hề nghĩ ngợi mà trả lời, nhưng sau khi trả lời về liền hối hận, thời điểm Diệp An Thần nghĩ muốn nói mình không muốn trở về nhà, liền nghe được Đông Phương Tuyết hỏi:

“Nhà cậu ở nơi nào? Tôi đưa cậu đi.”

Đông Phương Tuyệt bình tĩnh nói, nhưng nghe thấy Đông Phương Tuyệt hỏi, Diệp An Thần lại không thể bình tĩnh. Tổng Tài đại nhân, anh không phải rất bận sao? Vì cái gì hiện tại sẽ có thời gian đưa cậu về nhà, ô ô Tổng Tài đại nhân đưa cậu về nhà. Tổng Tài đại nhân đã biết cậu ở đâu. Thời điểm về sau làm cậu chết càng thêm tiện.

Nghĩ đến đây, Diệp An Thần không khỏi nuốt nước miếng.

“Cái kia..... Không cần, nhà em cách nơi này không xa, em tự mình trở về là được.” Liên tục xua tay, nói xong liền muốn mở cửa xe rời đi, chỉ là tay mới vừa đụng tới cửa xe, đã bị Đông Phương Tuyệt bắt được. Nhìn nắm tay mình là một bàn tay to, trong nháy mắt rất muốn khóc có được hay không? Tổng Tài đại nhân..... Chẳng lẽ anh thật sự không vội sao?

“Không có việc gì, dù sao hiện tại tôi cũng không có bận.” Đông Phương Tuyệt hơi mỉm cười, đứng dậy thất đại an toàn cho Diệp An Thần mới lại một lần nữa trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Nhìn đại an toàn trên người mình một cái, hiện tại loại cảm giác bị bắt cóc này không phải do cậu ảo giác sao? Rối rắm trong chốc lát, Diệp An Thần cảm thấy cậu vẫn là vô pháp phản kháng Tổng Tài đại nhân.

“Em..... em hiện tại lại không muốn về nhà, a..... Em đột nhiên nhớ tới có chút việc muốn đi đến trường.” Tuy rằng nói xong rất chột dạ, nhưng Diệp An Thần vẫn nỗ lực làm chính mình thoát nhìn bình tĩnh một chút.

“Trường học.....?” Có điểm kinh ngạc mà nhú mày, đảo mắt nhìn thoáng qua Diệp An Thần ở bên cạnh gật đầu, nắm lấy tay lái xoa xoa, thật lâu về sau mới nói ra một chữ “Được.”

Trường học không phải cách rất xa, lái xe hơn mười phút là tới.

“Tổng tài, để em ở nơi này là được.” Nhìn Đông Phương Tuyệt còn muốn quay xe đi vào, Diệp An Thần vội vàng gọi Đông Phương Tuyệt lại, nếu đem xe ngừng ở cửa phòng học, kia cậu phải đợi bao lâu mới có thể ra a.

“Tuyệt.” Nghe thấy Diệp An Thần đối chính mình xưng hô, Đông Phương Tuyệt không vui nói, nhưng lại ngừng xe, đối với Diệp An Thần vừa định xoay người mở cửa xe nói “Gọi một lần.”

“.....” Diệp An Thần rối rắm, vì cái gì Tổng Tài đại nhân còn nhớ rõ chuyện này? Đẩy cửa, vừa định chạy trốn, lại bị kịch phát hiện cửa mở không ra. Quay đầu lại, thực ngoan đối với Đông Phương Tuyệt gọi “Tuyệt.....”

“Ấn, ngoan, về sau không được quên.” Nghe thấy Diệp An Thần nói, Đông Phương Tuyệt duỗi tay sờ đầu Diệp An Thần, mới mở cửa cho đi.

Diệp An Thần trốn xuống xe, đối với Đông Phương Tuyệt vẫy vẫy tay, trái tim không ngừng lặp lại: Tổng Tài đại nhân không bình thường, Tổng Tài đại nhân đi mau đi mau, cậu muốn về nhà!

Thẳng đến khi trên đường không nhìn thấy xe Đông Phương Tuyệt, Diệp An Thần mới thật thở ra một hơi, có điểm bị ai ngăn đầu nhìn trời, thời tiết cực kỳ đẹp, mây xanh, như màu mắt của Tổng Tài đại nhân, duỗi tay sờ nơi vừa rời Tổng Tài đại nhân sờ qua.

Nói, Tổng Tài đại nhân sẽ không coi cậu như cún con đi!

Cúi đầu..... Không biết là đã chết bao nhiêu tế bào não, Diệp An Thần vẫn nghĩ không ra, cho nên, chỉ có thể quyết đoán từ bỏ.

Nhưng là..... Nhìn đường, nhìn không thấy điểm cuối, cậu phải đi tới khi nào mới có thể về nhà?

Mệt mỏi quá..... Hiện tại Diệp An Thần cảm thấy, cậu vô cùng nhớ giường mình a, muốn nằm trên giường ngủ một giấc a, nhưng là..... Trường học đáng chết a, liên tính đã bảo Tổng Tài đại nhân nửa đường dừng xe, nhưng là nếu hiện tại phải đi đến cổng trường mà nói, không hơn nửa giờ nhất định là ra không đến đó, cậu vào trong sân trường học cũng không phải rất xa, nhưng đó là lái xe, hiện tại.....

Diệp An Thần vô lực, câu hiện tại trên người không có tiền a..... Chính là liên một đồng đều không có a, cho nên..... Cậu rốt cuộc khi nào mới có thể về nhà? QAQ

Chậm rãi đi trên đường, cảnh sắc chung quanh tuy rằng thực đẹp, nhưng chỉ cần nhớ đến chính mình còn phải đi bao nhiêu lâu, Diệp An Thần liền không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp.

Thật vất vả mới đến cổng lớn, nhú mày nhìn phía trước, sau đó cảm thấy sống mũi cay cay, thu hồi ánh mắt nhìn phía trước, nguyên lai không phải cậu ảo giác sao?

Diệp An Thần nhìn siêu xe cách đó không xa, Tổng Tài đại nhân a..... Chính là vì cái gì sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Ngốc ngốc đứng ở tại chỗ, Diệp An Thần không biết muốn nói gì, hiện tại cậu còn có thể nói cái gì? Lừa tổng tài còn bị phát hiện phải làm sao đây? Muốn cậu làm sao đây? Làm sao đây?

Hiện tại trốn còn kịp sao? Trong đầu nghĩ đến, liền bắt đầu hành động, ở cửa trường có rất nhiều cây, hơn nữa đều rất lớn, nếu có người núp ở phía sau mà nói, hẳn là sẽ không bị phát hiện đi.

Nhưng, Diệp An Thần vừa mới chuẩn bị xoay người, liền nghe thấy thanh âm mang theo điểm lạnh vang lên: “Còn đứng ở chỗ này làm gì? Thật sự muốn chạy về nhà?”

Đông Phương Tuyết ôm tay dựa vào bên cạnh xe, tuy rằng trong lời nói có điểm lạnh, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn người bởi vì lời nói của hắn mà dừng lại, Đông Phương Tuyết lại một lần nữa mở miệng: “Chẳng lẽ còn muốn tôi tới đây thỉnh cậu? Hửm? ”

“Không..... Không cần.” Cứng đờ mà trả lời, Diệp An Thần tâm như tro tàn đi về phía trước đi, về sau cuối tuần cậu nhất định không ra khỏi nhà!

“Vào thôi!” Đông Phương Tuyết mở cửa xe, Diệp An Thần nhìn cửa xe mở ra, thật lâu không dám ngồi vào.

Cậu không dám a, vừa rồi còn lừa Tổng Tài đại nhân, hiện tại Tổng Tài đại nhân cư nhiên còn vì cậu mà mở cửa, đây là tình tiết đã phát điên rồi sao?

“Em đi lấy đồ, lấy xong rồi liền ra.” Rốt cuộc Diệp An Thần cũng không dám vào, này đi vào liền không ra được a, các người nói cậu dám sao?

“Ân, sau đó đồ đâu?” Ở bên cạnh, Đông Phương Tuyết hí mắt, khoe miệng gợi lên một nụ cười nhạt.

Sau đó? Cúi đầu Diệp An Thần không biết phải trả lời như thế nào.

Ân? Tổng Tài đại nhân, như vậy không đúng a, lúc cậu lấy cơ, anh không nên nói một câu tôi tin, hoặc là tôi không tin sao? Hiện tại hỏi cậu sau đó đồ đâu là ý gì?

Này là muốn cậu trả lời như thế nào?

14. Chương 14

“ Tôi muốn nói cho cậu biết, nói dối người ta cái mũi sẽ dài ra.” Đông Phương Tuyết cúi đầu, hắn rất thích nhìn tiểu lão thử nói dối, xuẩn manh (1) xuẩn manh a.

(1) Xuẩn manh: Vừa đáng yêu vừa ngốc (ngu thì có)

Đây là Tổng Tài đại nhân cùng cậu nói đùa? Tổng Tài đại nhân đã biết mình là đang lừa hắn? Vẫn là.....?

A..... Nếu không phải hiện tại Đông Phương Tuyết ở trước mặt, Diệp An Thần cảm thấy cậu hiện tại nhất định sẽ ngồi xổm trên mặt đất vò đầu, vì cái gì vừa đến thế giới này, lại cảm thấy não tể bào không đủ dùng a!

Hơn nữa, mặc kệ lời nói của Tổng Tài đại nhân là có ý gì, Diệp An Thần thật sự rất muốn rít gào a, Tổng Tài đại nhân a, anh có phải diễn sai rồi hay không? Vì cái gì từ cao quý lãnh diễm, nguyên bản là một tòa băng sơn di động trong miệng người ta là Tổng Tài đại nhân?

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ..... Tổng Tài đại nhân cũng xuyên?

Ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Đông Phương Tuyết. Khuôn mặt người trước mắt này, tuy rằng là Tổng Tài đại nhân, nhưng lại cảm thấy tính cách cùng với trong tiểu thuyết không giống nhau a, thật thật thật sự không giống nhau a, Tổng Tài đại nhân trong truyền thuyết chỉ đối với nữ chính mới có thể nói mấy câu, chỉ đối với nữ chính mới có thể lộ ra một cái cười.

Nhưng là nơi này.....Cậu chỉ gặp Tổng Tài đại nhân vài lần, nhưng đều đã thấy Tổng Tài đại nhân cười rất nhiều lần được không? Hơn nữa..... Tuy rằng Tổng Tài đại nhân cũng sẽ phóng khí lạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo, nhưng là đối với người khác nói chuyện không vượt qua hai chữ đầu rồi?

A..... Chẳng lẽ là đối với nữ chính mới mở ra? Ha hả..... Nhất định là cậu suy nghĩ nhiều.

“Đi vào, cậu còn muốn ở chỗ này nhìn bao lâu?” Đông Phương Tuyết càng thêm bất đắc dĩ.

“Em có thể tự mình về nhà.” Ngửa đầu, thật không biết vì cái gì Tổng Tài đại nhân lại cao như vậy. Nhưng nếu trước mắt chính là Tổng Tài đại nhân, Diệp An Thần cũng muốn làm lần giã giụa cuối cùng.

“.....”

“Được, em đi vào.” Nhìn Tổng Tài đại nhân chau mày, Diệp An Thần liền ngoan ngoãn đi vào, phía trước xe là một bồn hoa, bồn hoa có rất nhiều hoa đang nở, mà nhiều nhất chính là màu đỏ, méo miệng, Diệp An Thần cảm thấy, nhìn thấy hoa trước mắt, cậu trước tiên nghĩ đến chính là huyết quang tai ương (2).

(2) Huyết quang tai ương: hoạ sát thân chẳng?

Theo tiếng đóng cửa, Đông Phương Tuyết cũng ngồi lên xe.

Cảm giác được ánh mắt của Đông Phương Tuyết, Diệp An Thần không được tự nhiên giật mình, nhưng là ánh mắt vẫn như cũ dính ở trên người cậu, ngậm hít sâu một hơi, mới ngẩng đầu, đối với Đông Phương Tuyết nói: “Tổng..... Tuyết.”

Vừa gọi cái chữ đầu, liền thấy mắt Tổng Tài đại nhân lập loè một chút, Diệp An Thần lập tức sửa miệng, ô ô..... Vì cái gì mà Tổng Tài đại nhân đối xứng hô như vậy chú trọng?

“Ân.” Nghe thấy Diệp An Thần xưng hô, Đông Phương Tuyết vừa lòng gật gật đầu.

“Cái kia..... Chúng ta hiện tại.....” Muốn đi đâu? Chỉ là mới vừa nói ra nửa câu đầu, nửa câu sau liền ở lại miệng Diệp An Thần.

“Đưa cậu về nhà.” Vặn chìa khoá xe xong, Đông Phương Tuyết mới nói.

Vì cái gì Tổng Tài đại nhân luôn muốn muốn đưa cậu về nhà? Cái này không phải hẳn nên xuất hiện ở trên người nữ chính sao? Cậu không phải nữ chính a, cho nên có thể cầu buông tha hay không?

Nhưng Ba phút sau, theo cảnh vật không ngừng lùi về sau, trái tim Diệp An Thần tràn đầy bi ai, quả nhiên đối mặt với khí lạnh của Tổng Tài đại nhân, có thể cự tuyệt cũng chỉ có nữ chính. Quả nhiên, cậu vẫn không có dũng khí phản kháng Tổng Tài đại nhân a, vừa rồi một câu phản kháng, đã làm hắn vô cùng hối hận.

Kiên trì một phút sau, Diệp An Thần quyết đoán nói ra chỗ ở của mình, thuận tiện vì hành vi ngu xuẩn của chính mình vừa rồi mà hối hận, liền tính thời điểm tổng tài ở gặp được nữ chính chỉ số thông minh sẽ giảm xuống, nhưng là thời điểm đối mặt với hắn, sẽ không a, vì cái gì cậu quên mất a.

Hai phút sau, Đông Phương Tuyết khởi động xe, hướng nhà Diệp An Thần, mà năm phút sau, hiện tại.....

Diệp An Thần quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nếu không phải bên người còn có Tổng Tài đại nhân tồn tại nói, hiện tại Diệp An Thần thật sự rất muốn dùng tay bịt mắt, cả đời đều không buông ra.

Hơn mười phút về sau, đã tới dưới nhà Diệp An Thần, ngốc ngốc đứng tại chỗ, nhưng là khóe mắt vẫn trộm nhìn Đông Phương Tuyết trên cửa kính mà bồi hồi, hiện tại đã về đến nhà, phải làm sao bây giờ?

“Cám ơn.” Cúi mình đối với tổng tài đại nhân, khi ngẩng đầu lại cẩn thận hỏi, “Kia, anh có muốn vào không?”

“Ân! Tôi hôm nay không vào được.” Đông Phương Tuyết gật đầu nói.

Liên tính là anh muốn vào tôi cũng sẽ không cho anh đi vào. Tuy rằng trong lòng là như thế, nhưng ngoài miệng lại không dám nhiều lời, nhanh chóng mở cửa, rời đi, phanh một tiếng đóng cửa xe, lên nhà đồng thời không quên quay đầu lại đối với Đông Phương Tuyết vẫy vẫy tay.

“Ha ha.....” Ở trong xe Đông Phương Tuyết cười lên tiếng, thẳng đến khi Diệp An Thần vào nhà, Đông Phương Tuyết mới lái xe rời đi.

Bình tĩnh về đến nhà, nhưng sau khi đóng cửa lại sau Diệp An Thần lại rất cuộc bình tĩnh không được, ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, a a a a..... Cậu vừa rồi rất cuộc là làm cái việc ngu xuẩn gì a, ah ah ah ah..... Sớm biết thế đã trực tiếp về nhà, hiện tại cậu lừa gạt tổng tài, tuy rằng hiện tại tổng tài không có truy cứu, nhưng là có thể ở trong lòng nhớ kỹ, sau đó..... Sau đó.....

Càng nghĩ càng khủng bố làm sao đây? A..... Hiện tại phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

Ngồi trên mặt đất, tay vò tóc rối tung.

Sớm biết rằng sẽ hối hận, nhưng là khi đó chính mình giống như..... Ô ô..... Quả nhiên gần đây chính mình ở trên đường đi tìm đường chết, một đi không trở lại sao?

“Tổng tài, Mộ Dung tổng tài hiện tại đang ở văn phòng của ngài.” Trợ lý thấy Đông Phương Tuyết từ thang máy ra liền đứng lên nói.

“Đã biết, đem hội nghị dời đến một giờ sau.” Đông Phương Tuyết vừa nói vừa đẩy cửa vào văn phòng.

“Được, tôi đã biết.” Trợ lý vừa đứng lên nghe Đông Phương Tuyết nói lập tức lấy điện thoại thông báo tới các trưởng phòng.

Văn phòng của Đông Phương Tuyết rất lớn, thậm chí ở bên cạnh còn có một phòng nghỉ, hai màu đen trắng Đông Phương Tuyết tương đối thích, cửa sổ lớn sát đất có thể thấy toàn cảnh cùng biển phía xa.

Bàn làm việc rất lớn, chỉ là hiện tại ngồi phía trước bàn làm việc là một người trẻ tuổi cùng Đông Phương Tuyết tuổi tác không khác lắm, nghe thấy cửa mở liền hướng cửa nhìn. Đóng cửa lại, đi đến trước bàn ngồi xuống sau, Đông Phương Tuyết mới hỏi nói: “Có việc?”

“Chẳng lẽ tôi tới tìm cậu cũng chỉ có thể có việc? Liên không thể là tôi muốn gặp cậu sao? Cậu nói hai chúng ta đã bao lâu không có gặp nhau?” ngón tay Mộ Dung Quý nghịch đuôi bút máy trên bàn Đông Phương Tuyết, ở trên bàn không ngừng phe phẩy, thấy Đông Phương Tuyết nói như vậy, liền thu tay, khoanh tay trước ngực.

“Cậu cảm thấy lấy cơ vụng về như vậy tôi sẽ tin?” Đông Phương Tuyết không để ý tới Mộ Dung Quý nói, “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Lần này cậu thật đúng là hiểu lầm tôi a, là do quá chán mới đến nơi này chơi, chẳng lẽ cậu còn không chào đón?” Tây trang thuần trắng bình thường, mặc ở trên người Mộ Dung Quý lại có một loại cảm giác lười biếng.

“Xin lỗi, nơi này không chào đón cậu.” Không chút để ý mà nói, Đông Phương Tuyết cảm lấy di động, vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại, lại bị Mộ Dung Quý ngăn lại.

“Được rồi, tôi sai rồi còn không được sao? Không cần nói cho tiểu Tình ta ở chỗ này, bằng không..... A.....” Lắc đầu thở dài, thẳng đến khi thấy Đông Phương Tuyết buông đi di động trong tay sau mới ngồi xuống.

Gác một chân lên, ngả về ghế phía sau, thấy thế nào cũng là một bộ dáng ăn chơi trác táng, “Cậu không có em gái cậu không biết a, tôi đều đã bỏ hơn mười ngày, mỗi ngày ở văn phòng phê văn kiện, đều điên rồi a, lại không ra cậu liền tới nhặt xác huynh đệ mình đi.”

Thấy Đông Phương Tuyết không có mở miệng nói chuyện, Mộ Dung Quý càng thêm một tắc lại muốn tiến một bước: “Cậu không thấy, tiểu Tình canh tôi nghiêm như thế nào đâu, có khi cơm đều không cho ăn a, cậu nói tôi như vậy mà là tổng tài sao? Sớm biết rằng như thế này, lúc trước tôi có đánh chết cũng không trở lại.”

“Nhớ năm đó phong lưu khoái hoạt (3), nhìn lại hiện tại, nha nha nha, căn bản vô pháp so a! Còn có tiểu Tình, thật là càng lớn càng không nữ tính, nhớ nàng khi còn nhỏ đi theo chúng ta, một tiếng ca ca, một ngụm một ôm một cái, thật là già rồi, trở về không được a!”

(3) Phong lưu khoái hoạt: sống thoải mái, tự do

Mộ Dung Quý tiếp tục cảm thán, chỉ là càng cảm thán lại càng ngồi thẳng, dùng tay vuốt cằm, mặt không thể tưởng tượng nhìn chằm chằm Đông Phương Tuyết.

Thật lâu sau mới nghiêm trang nói: “Tuyết a, người có phải hay không bị bệnh?”

Mới vừa nói ra rồi lại lắc đầu “Không đúng không đúng, liền tính là bị bệnh cũng sẽ không là như thế này a, chẳng lẽ là..... Quý bám vào người?” Càng nói đến sau, Mộ Dung Quý liền càng gật đầu, bằng không vừa rồi chính mình nói những bức tức đó, người trước mắt đã sớm bảo hấn lẩn, nhưng là hiện tại..... Cư nhiên rất có hứng thú nghe.

Không thích hợp, nhất định có cái gì không thích hợp.

“Mộ Dung Quý.” Tiếng nói trầm thấp vang lên, vừa nghe liền làm Mộ Dung Quý biết người trước mắt có điểm tức giận.

“Hảo hảo, tôi sai rồi, bắt quá, cậu hôm nay giống như..... Tâm tình không tồi a.” Không tồi nghe hấn nói những cái bức tức đó cư nhiên cũng không bảo hấn rời đi, càng quan trọng là, hiện tại hấn cư nhiên còn ngồi ở chỗ này, chuyện này chính là kỳ tích có được hay không, nhận thức hai mươi tám năm, chuyện như vậy chưa có xảy ra a.....

“Còn có thể.” Như cũ tóm tắt nói, nhớ tới bản mặt ngốc manh ngây ngốc kia, nguyên bản vì Mộ Dung Quý mà có điểm nổi bạo cũng nháy mắt biến mất.

Còn có thể? Mộ Dung Quý cảm thấy chính mình trong nháy mắt sợ ngây người? Thật là người cùng mình lớn lên sao? Vì cái gì lại cảm thấy có điểm không thích hợp?

“Không có gì, chỉ là gặp một tiểu lão thử thú vị mà thôi.” Không hề nhìn tiểu bằng hữu sợ ngây người, Đông Phương Tuyết khéo miệng gợi lên một nụ cười không dễ phát hiện, làm Mộ Dung Quý cảm thấy, tận thể có phải tới rồi hay không? Vì cái gì lại cảm thấy hôm nay Đông Phương Tuyết có điểm..... Khác thường?

15. Chương 15

Buổi sáng trời nắng đẹp, tuy vẫn còn trong hè, nhưng nhiệt độ cũng đã thoải mái lên, đi trên đường, nhìn dòng xe cộ tràn đầy đường phố, Diệp An Thần không thể không cảm thán, vào nơi này đã hơn một tháng, buổi sáng tỉnh lại cảm thấy khuôn mặt biệt nữ đến bây giờ đã quen, không thể không nói, tính thích ứng của cậu rất mạnh.

Sờ sờ bụng, thở dài, đói a. Bụng đúng lúc phát tiếng ục ục, trông tròn con mắt nhìn đối diện cách đó không xa là tiệm bánh bao, hít hít cái mũi, giống như có thể ngửi được hương bánh bao.

Lại xoa xoa bụng, chờ dòng xe ít đi thì có thể đi qua, nghĩ đến hương vị bánh bao, lại càng cảm thấy đói bụng.

Cúi đầu, lần nữa cảm thán, vì cái gì vô luận đến nơi nào đều sẽ nhiều xe cộ như thế? Cậu ở chỗ này đợi đã lâu, vẫn không để cậu đi qua sao? Không biết cậu hiện tại rất đói bụng sao? Không biết cậu muốn ăn bánh bao sao?

“Ân?” Mới vừa ngẩng đầu, liền thấy trước mặt cách đó không xa có một cái xe, siêu xe kia nhìn có điểm quen mắt.

“Ân.” Hảo quen mắt.

Chỉ là xe đi quá nhanh, chờ Diệp An Thần phản ứng, trước mắt sớm đã không thấy bóng dáng xe, tiến lên, hướng phía xe rồi đi nhìn nhìn, chỉ là nhiều xe như vậy, Diệp An Thần thật sự là tìm không thấy kia cái xe quen mắt kia.

Vừa rồi xe kia giống như của Tổng Tài đại nhân nga, nhưng là..... Cậu là nhìn nhầm rồi! Tổng Tài đại nhân làm sao sẽ từ nơi này đi qua? Ân? Nhưng..... Thật sự rất giống, đáng tiếc vừa rồi đi quá nhanh, không có nhìn đến biển số xe, nếu không có thể xác định rồi.

Lắc đầu, dùng tay gõ gõ đầu mình, như thế nào lại cảm thấy tiếc? Cậu thế nhưng lại nghĩ muốn cùng Tổng Tài đại nhân gặp lại, lại cảm gặp được Tổng Tài đại nhân liền không có chuyện tốt xảy ra, lại lắc đầu, không cho chính mình nghĩ linh tinh, có đôi khi não động (1) quá lớn cũng phiền não a.

(1) Não động: suy nghĩ đến việc xảy ra tiếp theo.

Dòng xe cộ rước mặt rút cuộc vẫn đi, Diệp An Thần cũng không suy nghĩ nữa, bước nhanh đi qua, ô ô..... Cậu sắp chết đói rồi.

Mặc kệ xe kia có phải của Tổng Tài đại nhân hay không, dù sao hiện tại đều đã tránh được, cũng sẽ không trở lại để cậu nhìn rõ, vẫn là ăn cơm bánh bao mới quan trọng.

Chỉ là..... Hiện tại là tình huống gì? Chớp chớp mắt, nhìn chiếc xe đột nhiên xuất hiện trước mắt, là đột nhiên xuất hiện a. (? ?)

Đầu không khỏi quay qua trái, lại quay sang bên phải, đây là cái tình huống gì? Rút cuộc ở hai bên đều nhìn vài lần, vẫn là đem mắt nhìn xe ngay trước mặt.

Mà cửa sổ xe trước mắt bắt đầu kéo xuống, làm Diệp An Thần minh bạch người bên trong chính là người mình tới kia.

“Tổng..... Tài.....?” Ngốc ngốc kêu, nguyên lai..... Vừa rồi cậu không có nhìn nhầm sao? Nghiêng nghiêng đầu, thấy Đông Phương Tuyết hơi nhíu mày, nhớ tới vừa rồi mình nhất thời mau mớ máu miệng nói, vội vàng sửa lại, “A, không, là, Tuyết!”

“Ân, như thế nào ở chỗ này.” Gật gật đầu, Đông Phương Tuyết nói.

“Em..... Đói bụng.” Vươn ngón tay, chỉ chỉ tiệm bánh bao cách đó không xa, thời điểm chỉ cửa hàng bánh bao, bụng cũng thực tận chức tận trách phát ra tiếng ục ục, nhưng Diệp An Thần hoàn toàn không để ý tiếp tục nói, “Đi ăn bánh bao.”

“Cậu thích ăn bánh bao?” Tuy rằng cảm thấy, người trước mắt hiện tại ngốc ngốc lại thực đáng yêu. Nhưng, Đông Phương Tuyết nhớ tới lần đầu bọn họ gặp mặt, hình như người này cũng là đang ăn bánh bao a.

“Ân, nhà này làm bánh bao ăn rất ngon.” Diệp An Thần gật gật đầu, mà bụng lại một lần nữa phát ra tiếng ục ục, làm Đông Phương Tuyết ở trong xe bật cười.

Đầy kinh ngạc mà trừng mắt, vừa rồi là Tổng Tài đại nhân cười đi! Đúng không đúng không! Cũng..... Quá đẹp đi. Tuy rằng trước kia nhìn Tổng Tài đại nhân hơi cong khóe miệng lên, nhưng hoàn toàn không giống a, hiện tại, so với trước kia đẹp hơn rất nhiều, quả thực làm người ta không tìm thấy từ để hình dung từ a!

“Đi mua đồ ăn trước.” Nghe tiếng bụng kêu, Đông Phương Tuyết nói.

“Ác.” Gật đầu, vừa mới chuẩn bị nhắc chân hướng tiệm bánh bao, lại một lần nữa bị Đông Phương Tuyết gọi lại, “Giúp tôi mua mấy cái.”

“Ác.” Lại gật đầu, thẳng đến khi đứng ở tiệm bánh bao trước mặt, Diệp An Thần mới phản ứng lại. Nói, Tổng Tài đại nhân cười lộ lên thiệt tình rất tuần tú a! Nhưng, Tổng Tài đại nhân ăn bánh bao thật sự tốt sao? Nghe người phục vụ hỏi mình muốn ăn bánh gì, Diệp An Thần mới nhớ tới, chính mình hình như còn không hỏi Tổng Tài đại nhân muốn ăn nhân gì.

Vì thế chỉ có thể một lần nữa trở lại trước mặt Đông Phương Trình: “Anh muốn ăn nhân gì?”

“Cậu ăn cái gì tôi ăn cái đó.” Đông Phương Tuyết một tay để trên cửa sổ xe, hơi cong cong khóe miệng.

Ăn? Vì cái gì lại cảm thấy quái quái? Là cậu ảo giác sao? Là cậu ảo giác đi! Vì cái gì hiện tại thái độ đối với cậu của Tổng Tài đại nhân, làm cậu nhớ tới khi Tổng Tài đại nhân đối với nữ chính.....??

Ảo giác đi, ảo giác đi, thật là ảo giác đi!

Tuy rằng ở trong đầu điên cuồng spam (2), nhưng vẫn là bình tĩnh nói: “Em ăn bánh bao thịt, anh có ăn được không?” Tuy rằng trong tiệm còn có rất nhiều nhân khác, nhưng Diệp An Thần thích nhất vẫn là nhân thịt heo hầm.

(2) spam: tui không biết dịch, cứu tui zoi.

“Ăn được.” Đông Phương Tuyết nói vẫn thực ngắn gọn, nhưng vẫn có thể nghe ra tâm tình của hắn hiện tại rất tốt.

“Ác.” Lại một lần gật gật đầu, trở lại tiệm bánh bao, nhanh chóng lấy lòng, lại ngồi vào siêu xe của Tổng Tài đại nhân.

Đem một phần đưa cho Tổng Tài đại nhân, “Mua sáu cái, không biết có đủ hay không, nếu không đủ nói với em, em lại đi mua, còn có cái này là sữa đậu nành, anh có thể uống được chứ?”

“Ăn, đủ rồi, cảm ơn.” Nhận đồ trên tay Diệp An Thần, nói cảm ơn sau đó liền mở ra, lấy ra một cái hai ba miếng liền ăn xong, ăn xong còn gật gật đầu, đối với Diệp An Thần nói, “Ăn, ăn rất ngon.”

Thật sự ăn a! Nguyên bản cho rằng, Đông Phương Tuyết bảo mình mua bánh bao chỉ là nhất thời nãy lòng tham, sẽ không ăn. Người nghĩ lại a, một con người trị giá mấy chục tỉ, sẽ ăn bánh bao ven đường sao? Sẽ sao? Sẽ sao? Sẽ không nhá, nhưng hiện tại..... Lại ăn a, hơn nữa..... Nhìn Tổng Tài đại nhân lấy ra cái thứ hai, còn ăn hơn một nửa cái bánh bao, này tuyệt đối không bình thường !

“Không phải đói sao?” Khi ăn xong cái bánh bao thứ hai, Đông Phương Tuyết ngẩng đầu, hỏi người ngây ngốc trước mặt hắn nhìn hắn ăn bánh bao, rõ ràng bụng còn phát ra tiếng ục ục, nhưng bánh bao trong tay lại chỉ cầm, chẳng lẽ tiểu lão thử đã xuân (3) tới tình trạng này rồi sao.

(3) Xuân: ngu ngốc (như trong tình huống này mang hàm ý yêu thương, trêu chọc nha.)

“Ăn, sẽ ăn.” Nghe tổng tài nói xong mới phản ứng lại, vội vàng lấy ra một cái bánh bao cắn một miếng to, đem khuôn mặt tú thành mặt bánh bao.

Thật sự rất giống tiểu lão thử đang ăn vụng, Đông Phương Tuyết nhìn Diệp An Thần mắt hơi hơi nheo lại, khóe miệng cong lên ngày càng nhiều.

“Khụ khụ.....” Bởi vì vừa rồi ăn quá nhanh, hiện tại liền sặc, hoảng loạn muốn từ túi lấy ra sữa đậu nành, nhưng hai tay đều cầm bánh, làm sao có thể lấy.

“Khụ khụ ân khụ.....” đột nhiên trước mặt cậu xuất hiện một túi sữa đậu nành, ánh mắt theo cái tay cầm túi sữa đậu nành kia hướng về phía trước, liền thấy mặt của Tổng Tài đại nhân mặt. Nguyên bản là muốn cầm lấy, nhưng hai tay đều đang cầm bánh, Diệp An Thần thật sự không biết lấy như thế nào.

Sữa đậu nành lại hướng đến miệng cậu, Diệp An Thần chịu đựng ho khan tiến lên uống mấy hớp túi sữa trên tay Tổng Tài đại nhân.

“Khá hơn chút nào chưa?”

“Ăn.” Cúi đầu, dùng nắm tay dầm dầm ngực, mới nhỏ giọng nói. Nói xong còn vội vàng đem bánh bao trong tay mình cho vào trong túi, lại từ chính túi mình lấy ra túi sữa đậu nành, “Ăn..... Cái này ngọt anh có thể uống chứ?”

Cậu nhớ hình như Tổng Tài đại nhân không thích ngọt, cho nên thời điểm liền mua không đường, bắt quá hiện tại.....

“Có thể.” Lấy sữa đậu nành trong tay Diệp An Thần, ở đem túi sữa trong tay mình đưa cho Diệp An Thần, rồi Đông Phương Tuyết mới uống mấy hớp sữa đậu nành trên tay. Tuy rằng hắn không thích ngọt, hơn nữa sữa đậu nành nếm liền biết không thực ngon. Nhưng là, thực ngọt. Đông Phương Tuyết ngẩng đầu trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt: “Thực ngọt.”

“Là.....Anh vẫn uống được chứ?” Diệp An Thần không biết nói làm sao, hướng về phía sau hơi hơi lui lại, lại cảm thấy..... Hiện tại Tổng Tài đại nhân cùng cậu..... Có điểm..... Có điểm..... Có cảm giác nói không nên lời?

“Cái kia, em tí nữa còn đi học, cho nên.....” Ngượng ngùng mà nói, không biết vì cái gì hiện tại nhìn Tổng Tài đại nhân, trong lòng luôn có một loại cảm giác rất vi diệu cảm giác, cảm giác nói nói không nên lời là cái gì.

“Ân..... Đi thôi.” Đông Phương Tuyết không ngăn cản, chỉ là mỉm cười nói, nhưng đối mặt với Đông Phương Tuyết như vậy, Diệp An Thần lại cảm thấy cậu đi không được.

“Cái kia, tổng..... Tuyết anh không đi làm sao?” Tuy rằng gọi tên Tổng Tài đại nhân, nhưng Diệp An Thần vẫn là cảm thấy quái quái. Hơn nữa, Tổng Tài đại nhân nhìn cậu, cậu thật sự không dám đi a.

“ Tôi nhìn cậu đi rồi tôi đi.” Đông Phương Tuyết nói, nhưng Diệp An Thần lại cảm thấy trong mắt Tổng Tài đại nhân lộ ra một tia ôn nhu..... Ôn nhu $\Sigma (\circ \circ)$

Nhất định là cậu nhìn nhầm đi! Dùng tay dụi dụi mắt, có phải ngày mai hẳn là cậu nên đi mắt khám mắt luôn không? Luôn xuất hiện ảo giác không tốt a, có bệnh nên trị

Hướng Tổng Tài đại nhân vẫy vẫy tay, liền bước đi học. Đi một đoạn sau đó quay đầu lại, thấy Tổng Tài đại nhân vẫn đứng tại chỗ, còn thấy Tổng Tài đại nhân hướng cậu phất phất tay. Làm Diệp An Thần sợ tới mức lập tức quay đầu lại, vừa rồi cậu là thấy cái gì? Tổng Tài đại nhân trong lòng cậu cao quý lãnh diễm cư nhiên đối với cậu phất tay có quỷ có.....

Ngẩng đầu nhìn lên trời, cậu cảm thấy thế giới này có điểm không đúng rồi a, thật sự không đúng rồi a.....

16. Chương 16

Đi vào trường, tuy rằng chỉ mấy ngày không tới, nhưng cũng đã có một loại cảm giác dường như đã mấy đời, muốn biết vì cái gì mà cậu mấy ngày nay không tới trường học sao? Không dám tới a, thật sự, sau sự kiện vay tiền đầy phong ba kia, liền bị nữ chính gọi điện oanh tạc a, sợ tới mức cậu chỉ có thể rúc ở nhà.

Đến nỗi hiện tại vì cái gì cậu còn sẽ đến trường học, Diệp An Thần chỉ có thể nói, trên đời này, có một loại bi kịch, mang tên là xuyên thư. Mà cậu lại là xuyên đến tiểu thuyết ngôn tình, lại còn nhầm nam chính thành người qua đường.

Cậu là trốn học a, cậu là muốn cả ngày ở trong nhà a, nhưng là cậu không có nghĩ đến sẽ không lấy được giấy tốt nghiệp a. Tuy rằng hiện tại có một ngàn vạn trong tay, nhưng nghĩ đến siêu xe kia của Tổng Tài đại nhân, liền không khỏi lại cảm thấy, ở trong thế giới ngôn tình, một ngàn vạn thật sự không xem như tiền a, tuy rằng sau này bằng tốt nghiệp không nhất định là dùng được với, nhưng là có trong tay tám bằng mới an tâm a.

Vì thế, tư tưởng như vậy, về sau Diệp An Thần liền càng cảm thấy thêm bi kịch mà phát hiện, cái học viện quý tộc này nếu không có chuyện quan trọng, mà không tới lớp ba ngày, liền đánh trượt môn. Vì thế, đã gọi tới lần thứ n, xin phép đến nỗi giảng viên đều sắp quen cậu, Diệp An Thần cảm thấy, cậu vẫn là phải đi học tương đối chăm một chút.

Vì thế hiện tại Diệp An Thần chỉ có thể ngồi ở phòng học, đối mặt nữ chính, mà mỉm cười, “Làm sao vậy? Có việc sao?”

“Ân, lần này mình tới tin cậu thật là có việc.” Nữ chính đối với Diệp An Thần cười cười, liền ngồi trước mặt Diệp An Thần, đầu hơi cúi, “Mặc dù có hơi ngượng mà mở lời, nhưng mà.....”

Không có nhưng mà, nếu đã biết biết xấu hổ, vậy đừng mở miệng a! Đối mặt nữ chính, Diệp An Thần tuy rằng không thể đối với nàng mà rít gào, nhưng hiện tại trái tim tiểu nhân kia cũng đã hoàn toàn điên rồi.

Bạch Mộng Tuyết cúi đầu, vể mặt then thùng. Nhưng một phút sau, biểu tình vẫn như vậy, Bạch Mộng Tuyết không thể duy trì được nữa. Người trước mắt này rốt cuộc có nghe thấy nàng hỏi hay không? Hỏi a! Hỏi a! Khi nàng biểu hiện ra muốn nói lại ngại ngần không nói, không nên nói, vô luận là việc gì tôi đều sẽ giúp cậu sao?

Rốt cuộc, Bạch Mộng Tuyết vẫn duy trì nộ dáng cúi đầu then thùng không được nữa. Ngắc đầu, hơi mím môi, có một loại cảm giác khó xử, nhưng Diệp An Thần vẫn như cũ nhìn nàng không nói lời nào.

Diệp An Thần đương nhiên không dám mở miệng nói chuyện a! Nếu là nữ chính ngại ngần mở miệng, nhưng là lại muốn cậu làm gì đó, quỷ mới biết là làm cái gì a. Hiện tại Diệp An Thần liền cầu nữ chính thấy mình không nói, trực tiếp ngại mở miệng, mà chạy lấy người a!

Nhưng hiển nhiên, tuy rằng Diệp An Thần có ý này, nhưng là nữ chính lại không có. Rối rắm trong chốc lát, Bạch Mộng Tuyết vẫn là mở miệng: “Tuy rằng mình biết hiện tại yêu cầu của mình có điểm vô lý, nhưng là, Thần, cậu hẳn là hiểu mình đúng không!”

Cậu một chút cũng không hiểu nàng a. Diệp An Thần nghe nữ chính nói xong, trong lòng lặng đi, nhưng là trên mặt biểu tình vẫn như cũ không thấy đổi.

“Người lần trước ở trên xe cùng cậu, mình..... Tuy rằng khi đó anh ta nói không cần cảm ơn. Nhưng là, mình còn muốn gặp lại cảm ơn. Rốt cuộc, số tiền kia đối anh ấy chỉ là chuyện nhỏ, nhưng là với mình mà nói, lại có ý nghĩa. Cho nên..... Ngày đó cậu nếu quen anh ấy, hơn nữa còn.....” Cúi đầu như càng thêm ngượng ngùng.

Bạch Mộng Tuyết hít sâu một hơi, như hạ quyết tâm mà lại một lần mở miệng nói: “Cậu có thể cho mình cách liên hệ với anh ấy được không? Mình.....” Vừa nói nữ chính mặt lại càng đỏ. Đầu cũng cúi thấp hơn, làm Diệp An Thần cảm thán, nguyên lai nữ chính là tắc kè hoa sao?

Ha hã..... Đánh giá nữ chính trước mắt một cái, nữ chính cũng xuyên đến đi!

Bằng không vì cái gì sẽ là cái dạng này? Nữ chính a! Cô xác định cô hiện tại bình thường? Nữ chính a, cô trước khi ra cửa quên uống thuốc phải không! Bằng không vì cái gì sẽ đối cậu nói ra một đoạn lời dài như vậy? Nhưng mặc kệ trái tim Diệp An Thần bung trào như thế nào, nữ chính vẫn là muốn câu trả lời: “Tôi cùng anh ấy cũng không phải rất quen, cho nên, số điện thoại tôi cũng không biết.”

Thật sự a, nữ chính, cậu thật sự cùng Tổng Tài đại nhân không thân a! Cậu thật sự không biết số dĩ động của Tổng Tài đại nhân là nào nhiều a! Cô lại nhìn tôi tràn đầy hoài nghi cùng lừa gạt sau đó lại thương tâm là muốn quấy kiểu gì a! Cậu thật sự vô tội, thật sự, so trên châu còn hơn a!

“Thần, mình biết chuyện này thực làm khó dễ cậu, cũng biết thân phận Đông Phương Tuyết như vậy, mình trong mắt người ta chẳng là cái gì. Nhưng, Thần, chúng ta học chung cũng đã bốn năm, chẳng lẽ cậu cũng cảm thấy mình là bởi vì coi trọng tiền mới.....” Nữ chính vể mặt thương tâm muốn chết, nước mắt một chuỗi một chuỗi rơi xuống, rơi đến nỗi làm Diệp An Thần cũng có một loại xúc động muốn khóc, càng làm cho Diệp An Thần nhìn mà đau lòng, nếu về sau Tổng Tài đại nhân biết chính cậu là người làm nữ chính khóc.....

Hậu quả sẽ như thế nào?

Ô ô ô..... Trong nháy mắt, Diệp An Thần liền tưởng tượng nam chính cầm tay nữ chính, thâm tình đối nữ chính nói một câu, bảo khóc, hiện tại còn muốn khóc..... Là tôi không tốt sao? Tiểu sinh thật sự không có số điện thoại của Tổng Tài đại nhân a! Nếu là có, không đợi ngại mở miệng, đương nhiên cũng đã đưa đến tay của ngài, cho nên, buông tha tiểu sinh đi! Xin cô.

“Thần, nếu cậu thật sự không nói cho mình, mình cũng sẽ không miễn cưỡng cậu. Nhưng mình còn là tưởng tuy rằng mình hướng cậu nói những lời này, nhưng nếu cậu thật sự cho rằng mình là một người ái mộ hư vinh, cậu làm mình quá thương tâm! Mình vẫn luôn cho rằng chúng ta..... Là bạn bè.” Lại một lần bị nữ chính cực kỳ bi thương, thậm chí Diệp An Thần cảm thấy ánh mắt đều mang theo sự tuyệt vọng, tức khác..... Rất muốn trốn a!

Nữ chính a, cô nói lời này là có ý tứ gì a!! Liền tính Diệp An Thần cũng nghe ra a, nhưng Diệp An Thần cảm thấy hiện tại cậu phải làm sao bây giờ a.....

Không cho, với nữ chính mà nói, chính mình không phải bạn bè, lại cảm thấy nàng là một người ái mộ hư vinh mới có thể như vậy. Cho câu nói..... Hấn cũng không thể nói ra a!!

“Mình thật sự không có số điện thoại của anh ấy. Nếu có, tôi nhất định sẽ cho cậu.” Đây nghiêm túc nói, từ trên người lấy ra khăn giấy đưa cho nữ chính, để nữ chính lau một mặt toàn nước mắt kia.

Tiếp nhận khăn giấy của Diệp An Thần, Bạch Mộng Tuyết mặt toàn nước bỗng lóe lên, chẳng lẽ là nàng đã đoán sai? Diệp An Thần cùng Đông Phương Tuyết không phải như nàng nghĩ? Sẽ không a, nếu bọn họ thật sự như Diệp An Thần nói là không thân, Đông Phương Tuyết lại như thế nào sẽ để Diệp An Thần ngồi ở trên xe của chính mình? Vẫn là..... Chính mình hỏi sai ở đâu?

“Thật vậy sao?” Tuy rằng trái tim vẫn hoài nghi, nhưng Bạch Mộng Tuyết cũng biết, Diệp An Thần đều đã nói như thế, nếu chính mình lại dây dưa, mục đích của mình liền thật sự làm người hoài nghi.

“Đương nhiên là thật, tôi làm sao lại lừa cậu.” Diệp An Thần nhấc tay bảo đảm.

“Xem ra thật là mình làm khó dễ cậu.” Hơi mỉm cười, tựa như cánh hoa đang hé, không thể không nói, nữ chính lớn lên thiệt tình vẫn khá xinh đẹp a! Bạch Mộng Tuyết một lần nữa xoa xoa khóe mắt, lại ngượng ngùng nói: “Lại để cậu chê cười rồi.”

“Làm sao tôi lại làm như thế được, cậu như thế nào đều đẹp.” Đây là lời nói từ tận đáy lòng của Diệp An Thần, nhưng liền tính là đẹp cũng không cần ở trước mặt tôi mà đẹp a! Tiểu sinh chống đỡ không được, này..... Cũng là lời nói từ tận đáy lòng của Diệp An Thần.

“Nếu đã như thế, mình đi trước.” Hướng Diệp An Thần cúi đầu, Bạch Mộng Tuyết liền từ ghế đứng lên rời đi. Xem ra kế hoạch của chính mình phải thay đổi, nguyên bản gặp được Đông Phương Tuyết về sau liền nhận ra Diệp An Thần đã vô dụng.

Tuy không phải đại gia tộc, nhưng nói như thế nào trước kia cũng là hào môn (1) ở thành phố B, chân chính được tầng lớp xã hội thượng lưu thừa nhận. Diệp An Thần làm con trai duy nhất của Diệp gia, tuy rằng hiện tại trên tay quyền lợi bị bác hấn đoạt, nhưng là cũng là người của Diệp gia. Diệp An Thần trên người cũng có những quan hệ.

(1) Hào môn: nhà giàu nha.

Đi tới cửa, Bạch Mộng Tuyết xoay người hướng Diệp An Thần lại một lần phát phát tay chào.

Xem ra là nên dựa theo kế hoạch ngay từ đầu. Ở trong nháy mắt xoay người, Bạch Mộng Tuyết quyết định, mặc kệ Diệp An Thần cùng Đông Phương Tuyết quan hệ đến là như thế nào, bám vào quan hệ của Diệp An Thần, tiến vào xã hội thượng lưu mới là chính xác. Đến lúc đó, liền tính không thể làm Đông Phương Tuyết thích chính mình. Xã hội thượng lưu nhiều công tử như thế, bằng thử đoán chính mình chẳng lẽ còn không thể bắt lấy một hai người sao?

Tay chặt chẽ nắm lại, nàng sẽ làm Bạch gia kia nhìn xem, chính mình sẽ đi đến tầng lớp cao cấp nào. Bọn họ đối nàng nhục nhã, nàng sẽ trả lại toàn bộ, hừ..... Bạch Mộng Vũ được những người đó coi trọng như thế nào, có hi vọng gả chồng vào hào môn như thế nào. Nói đến cùng không phải cũng là cùng Bạch gia giống nhau đều là nhà giàu mới nổi, trong mắt đám xã hội thượng lưu, bất quá chỉ là một đám hề nhảy nhót mà thôi.

Đi ở cửa sổ, nhìn xuyên thấu qua kính, có thể thấy ở Diệp An Thần ở bên trong. Có lẽ Diệp An Thần cảm giác được ánh mắt nàng, quay đầu, đối với nàng cười cười, Bạch Mộng Tuyết cũng hơi mỉm cười, nàng sẽ làm mọi người đều ngưỡng mộ nàng.

Mà nhìn nữ chính đã thật sự rời đi, Diệp An Thần lại lặng lẽ mà lau mồ hôi, ô ô..... Vì cái gì lại cảm thấy nữ chính có điểm khủng bố?

17. Chương 17

Cả ngày Diệp An Thần đều ngồi ở nhà, cũng may tuy rằng thời gian thật dài, nhưng là cũng qua đi, thờ dài, nhìn lên trời bốn mươi lăm độ cảm thán vận mệnh bị thương của chính mình.

Dùng tay xoa xoa mắt trái không ngừng nháy nháy, lại thấy hôm nay còn có chuyện gì muốn xảy ra a.

Vì thế khi thấy người xuất hiện trước mắt mình, Diệp An Thần cảm thấy, chính mình hẳn nên đi mua mấy tờ xổ số, bằng không cậu dự cảm như thế nào liền chuẩn như vậy.

“Tuyệt, anh như thế nào lại ở chỗ này.” Hiện tại thấy Tổng Tài đại nhân, Diệp An Thần cảm thấy chính mình sẽ không gọi sai, chỉ là, Tổng Tài đại nhân a, chúng ta không phải buổi sáng mới gặp sao? Vì cái gì hiện tại anh lại sẽ xuất hiện ở trước mặt tôi. Một lần là ngẫu nhiên, nhưng là một ngày hai lần, muốn cậu tin đây là không hẹn mà gặp?

“Đi ngang qua.” Đông Phương Tuyệt ngồi trong xe hơi mỉm cười.

Đi ngang qua.....?

Tổng Tài đại nhân anh là cảm thấy chỉ số thông minh của cậu có vấn đề sao? Diệp An Thần ở trong lòng không khỏi giơ lên ngón giữa, cậu sẽ không tin tưởng, thật sự sẽ không tin tưởng. Tổng Tài đại nhân, tìm có có phải cũng nên tìm một cái cơ tốt một chút, lấy cơ vụng về như vậy, cậu liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Lui về sau một bước, nhìn Tổng Tài đại nhân ngồi trong xe, Diệp An Thần thật sự rất muốn biết hiện tại Tổng Tài đại nhân rốt cuộc là suy nghĩ cái gì.

“Đi đâu?” Thời điểm Diệp An Thần muốn nói, Đông Phương Tuyệt đã mở lời trước.

“Đi ăn bánh kem.” Diệp An Thần thành thật trả lời. Trải qua một lần giáo huấn, đã làm Diệp An Thần minh bạch, thời điểm ở cùng Tổng Tài đại nhân ngàn vạn không được nói dối. Bằng không, cuối cùng người gặp xui xẻo là chính mình. Cùng Tổng Tài đại nhân so chỉ số thông minh, cậu biết mình có vẻ kém a.....

“Ân, tôi đi cùng cậu.” Nghe xong Diệp An Thần nói, Đông Phương Tuyệt từ trên xe xuống, thuận tay khóa xe.

Ở một bên, Diệp An Thần sửng sốt sửng sốt, đây là cái phát triển gì? Thần a, cầu giải thích a! Là cách cậu hôm nay ra cửa không đúng sao? Vì cái gì lại cảm thấy việc xảy ra hôm nay đều kỳ lạ?

“Anh không phải không thích ăn ngọt sao?” Cuối cùng Diệp An Thần vẫn hỏi ra câu hỏi lớn kia, đây chính là trong tiểu thuyết nhắc tới a, nhưng hiện tại Tổng Tài đại nhân muốn cùng cậu đi ăn bánh ngọt là cảm giác gì? Chẳng lẽ là Tổng Tài đại nhân có vấn đề?

Thời điểm Diệp An Thần còn đang tự hỏi liền phát hiện, Tổng Tài đại nhân đã tới bên cạnh cậu, thuận tiện..... Còn cầm tay, $\Sigma \left(\begin{smallmatrix} \circ & \circ \end{smallmatrix} \right)$

Này..... Đây là xảy ra chuyện gì? Không cần nói cho cậu đó là Tổng Tài đại nhân không cần thận cảm a! Đánh chết cậu, cậu cũng sẽ không tin. Nhưng là..... Thần a, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, có ai có thể nói cho cậu, hiện tại rốt cuộc là cậu bị điên, hay Tổng Tài đại nhân có vấn đề.

“Nguyên lai là cậu hiểu tôi như vậy.” Nắm tay Diệp An Thần, Đông Phương Tuyệt cười, mắt hơi nheo lại, khóe miệng độ cong lại càng câu người. Đem người đứng có hơi cách xa hẳn kéo lại gần, nhìn đối phương thực kinh ngạc, Đông Phương Tuyệt lại nói “Chính là tôi hiện tại muốn ăn thử.”

Ân! Diệp An Thần gật gật đầu, nhưng thực mau lại bắt đầu điên cuồng, liền tính là muốn ném thử cũng phải kéo cậu đi cùng a. Hơn nữa, Tổng Tài đại nhân, vì cái gì anh nói cho cậu nghe, cậu lại luôn có cảm giác có nguy hiểm? Thật sự, thật sự thật sự, luôn có một loại bị cảm giác bị sói xám theo dõi.

(Tổng tài lộ đuôi sói rồi kìa, đến em nó cũng cảm thấy ^_^)

“Hiện tại liền đi cửa hàng bánh? Đến lúc đó cậu đề cử cho tôi.” Đông Phương Tuyệt như cũ tâm tình thực tốt mà nói.

“A, ân!” Diệp An Thần vẫn không hề hiểu mà gật gật đầu, liền lôi Đông Phương Tuyết hướng cửa hàng của Bạch Tịch Vũ đi đến. Nhưng trong đầu lại bồi hồi, hiện tại rốt cuộc chuyện là như thế nào?

“Chính là nơi này sao? Rất ấm áp.” Nhìn bốn phía một vòng, Đông Phương Tuyết cho ra một cái đánh giá.

Mà lôi kéo Đông Phương Tuyết đi vào nơi này Diệp An Thần gật gật đầu, trong đầu như cũ vẫn là nghĩ không ra vì cái gì hiện tại Tổng Tài đại nhân sẽ cùng chính mình trong chớp ở trong tiệm đồ ngọt.

Chỉ vào cái bánh kem bày trong tủ kính, Diệp An Thần đối với Đông Phương Tuyết nói: “Đây là cái em thường ăn, cũng đặc sản của cửa hàng, anh muốn ăn thử hay không?”

Tuy rằng nói là tùy ý, nhưng nói xong vẫn là có điểm tiểu khẩn trương, rốt cuộc chính mình không có ăn qua nhiều nơi bán bánh kem, cho nên cảm thấy bánh kem nơi này quả thực chính là mỹ vị nhân gian. Nhưng đối với Tổng Tài đại nhân gặp qua sóng to gió lớn, dùng khéo mắt trộm ngắm Tổng Tài đại nhân một cái, có thể cảm thấy không thể ăn?

“Được a.” Nhưng làm Diệp An Thần không nghĩ tới chính là, Đông Phương Tuyết sáng khoái đáp ứng, rồi kêu người phục vụ cầm bánh kem ra, thuận tiện kêu hai ly cà phê cũng là loại mà Diệp An Thần đề cử, Diệp An Thần liền kéo Đông Phương Tuyết ngồi xuống vị trí mình thường xuyên ngồi.

Không dám nhìn Đông Phương Tuyết, liền hướng phòng làm bánh kem nhìn, bên trong lại trống không, hiển nhiên Bạch Tịch Vũ không ở đây.

Nhàm chán nhìn bốn phía, trong tiệm thực quanh quẽ, hiển nhiên không có ai sẽ đại buổi tối còn ra ăn bánh kem, trong tiệm trừ có một người phục vụ đã lấy bánh kem ngoài ra cũng không có khách, có vẻ thập phần quanh quẽ.

“Cho tôi hỏi ông chủ đâu rồi? Như thế nào không thấy hân?” Thật sự nhàm chán, Diệp An Thần đối phục vụ đưa bánh kem hỏi, nơi này người phục vụ chỉ có ba người, Diệp An Thần đều biết, ba người đều là tiểu cô nương, so với Diệp An Thần cùng lắm thì kém vài tuổi. Thường xuyên cùng bọn họ tán gẫu vài câu, chỉ là hôm nay bởi vì Đông Phương Tuyết, chính mình không nói chuyện, mà ba cái tiểu cô nương kia cũng không nói chuyện, chỉ là dùng ánh mắt kín đáo mà đánh giá Đông Phương Tuyết.

“Ông chủ đi ra ngoài mua đồ, bắt quá xem hân là cũng mau trở lại.” Nhìn đồng hồ, nữ phục vụ trong tay bưng cà phê nói.

“Phải không.....” Hướng cửa nhìn nhìn, Diệp An Thần bắt đắc dĩ, cậu cảm thấy cùng Tổng Tài đại nhân đơn độc ngồi cùng nhau lạ lạ a..... Có một loại cảm giác..... Nói không nên lời.

“Thường xuyên tới nơi này sao?” Chờ cô nương bên cạnh đi, Đông Phương Tuyết cầm cốc cà phê trước mặt mình hỏi.

“Ân!” Gật gật đầu, “Tới đây ăn vài lần, lại cùng ông chủ nơi này nói chuyện, liền thường xuyên tới đây.” Cho nên nơi này đều đã sắp trở thành cái nhà thứ hai của cậu.

“Ân, không tồi.” Ăn một miếng bánh kem, Đông Phương Tuyết gật gật đầu lại một lần nữa nói.

Nghe Đông Phương Tuyết đánh giá, Diệp An Thần rốt cuộc cảm thấy nhẹ nhõm. Vừa rồi nhìn Đông Phương Tuyết ăn bánh kem, vẫn luôn nín thở chờ kết quả, hiện tại chờ được kết quả không tồi, Diệp An Thần đều cảm thấy chính mình giống như có điểm hít thở không thông, “Phải không? Em còn tưởng rằng anh ăn không quen.”

Đây là lời nói thật tâm của Diệp An Thần a, nói..... Ăn ở cửa tiệm nhỏ như vậy, Tổng Tài đại nhân cư nhiên cũng sẽ nói không tồi sao?

“Ăn không quen? Cậu vẫn luôn cảm thấy tôi là ăn cái gì?” Nghe Diệp An Thần nói, vừa rồi người trước mắt này nín thở nhìn hân ăn thật là đáng yêu a!

“Bào ngư, vây cá, tổ yến, tay gấu.....” Diệp An Thần tinh tế nói suy nghĩ của chính mình, cậu cảm thấy chính là ăn mấy đồ tương đối cao cấp, cuối cùng thêm một câu, “Ăn ở khách sạn năm sao.....?”

Dùng ngón tay búng đầu Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết thật sự rất muốn cạy đầu Diệp An Thần nhìn xem, nhưng cuối cùng chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: “Thật không biết trong đầu cậu rốt cuộc suy nghĩ cái gì.”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Sẽ không a, trong tiểu thuyết đều là viết như vậy mà.

“Nếu là vẫn luôn ăn mấy cái đó, tôi đã sớm vào bệnh viện.” Lại một lần uống một hớp cà phê, nhìn bơ dính trên mặt tiểu lão thử, Đông Phương Tuyết cười càng thêm sáng lạn.

“Làm sao vậy?” Có điểm nghi hoặc Đông Phương Tuyết vì cái gì trong lúc nhất thời sẽ cười sáng lạn như vậy, Diệp An Thần thấy ánh mắt Đông Phương Tuyết ánh dừng lại trên mặt mình, liền không khỏi duỗi tay sờ, ở khóe miệng lau lung tung lau mấy cái, đang chuẩn chuyển sang bên kia tay lại bị Đông Phương Tuyết bắt được.

“Dừng cử động.” Đông Phương Tuyết lấy khăn giấy ở cạnh.

Nhìn tay Đông Phương Tuyết hướng chính mình tới gần, Diệp An Thần không phản ứng, sững sờ ở tại chỗ, Tổng Tài đại nhân muốn làm gì? Thẳng đến khi tay Đông Phương Tuyết cọ qua mặt cậu, Diệp An Thần mới phát hiện hai người bọn họ động tác ái muội cỡ nào.

Tâm giống như không khống chế được mà nảy lên, cũng cảm giác được mặt mình nóng rát, đặc biệt là nơi Đông Phương Tuyết cọ qua, Diệp An Thần cảm thấy cả người đều sắp cháy.

Thời điểm Diệp An Thần còn không biết làm sao, chuông gió trên cửa vang lên, ngay sau đó, Bạch Tịch Vũ đứng ở cửa nghi hoặc nhìn động tác của hai người trước mặt không khỏi lên tiếng “Tuyết.....?”

18. Chương 18

Diệp An Thần cùng Đông Phương Tuyết đều hướng cửa mà nhìn, Bạch Tịch Vũ cũng chỉ hơi hơi sững sờ sau đó liền đưa đồ trong tay giao cho người phục vụ, đối hai người nói gì đó, nói xong liền đi tới trước mặt Diệp An Thần cùng Đông Phương Tuyết.

“Không nghĩ tới còn có thể thấy cậu ở nơi này.” Trên gương mặt mang nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn bánh kem trước mặt Đông Phương Tuyết trong chốc lát, sau đó tiếp tục nói: “Thật là khó tin a.”

“Àn, tôi cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này lại gặp cậu.” Đông Phương Tuyết đối Bạch Tịch Vũ hơi mỉm cười. Một bên, Diệp An Thần xem hai người nói chuyện liền sững sờ, đây là tình huống gì?

Vì cái gì tiểu đồng bọn lại biết Đông Phương Tuyết? Không đúng a..... Đây..... Đây là tình huống như thế nào?

“Không nghĩ tới hai người các người lại biết nhau.” Bạch Tịch Vũ nhìn Đông Phương Tuyết cùng Diệp An Thần liếc một cái sau đó nói, nhận lì cafe trong tay phục vụ rồi ngồi xuống.

Những lời này hẳn phải là cậu nói đi! Diệp An Thần nghe Bạch Tịch Vũ nói xong trong lòng rít gào, vì cái gì người người bên cậu đều là đại nhân vật?

Nguyên bản một muội tử rất đẹp là nữ chính, nguyên là người qua đường gọi là sư huynh lại là tổng tài, hiện tại thật vất vả tìm được một tiểu đồng bọn, cư nhiên cũng biết tổng tài đại nhân, thế giới này không đúng a, vẫn là cậu ra cửa mà sử dụng phương thức làm quen có gì sai không?

“Những lời này hẳn là tôi hỏi cậu đi.” Nghe Bạch Tịch Vũ nói, Đông Phương Tuyết nhún mày nói, lại một lần nhìn bốn phía một vòng, mày càng nhăn thêm: “Còn có, cậu cư nhiên lại ở chỗ này.”

“Nơi này có cái gì không tốt sao? Mình thực thích nơi này.” Không chút để ý Đông Phương Tuyết nói, Bạch Tịch Vũ trên mặt vẫn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, nhưng tươi cười lại không đạt tới đáy mắt (1).

(1) Ý nói anh Vũ ngoài cười nhưng trong không cười ấy ạ.

Đông Phương Tuyết cau mày, gắt gao nhìn nụ cười mỉm của Bạch Tịch Vũ, cảm giác được ánh mắt lo lắng của Đông Phương Tuyết, Bạch Tịch Vũ lại một lần nữa hơi mỉm cười, cúi đầu nhìn ly cafe đặc, nghiêng đầu, đối Đông Phương Tuyết nói: “Nơi này thật sự thực tốt.”

“Chỉ cần cậu thích là được.” Cuối cùng Đông Phương Tuyết thở dài một hơi thỏa hiệp.

“Cám ơn.” Nguyên bản tay đang quấy cà phê, nghe được Đông Phương Tuyết nói xong liền hơi dừng một chút, trên mặt cười khổ chợt loé, nhưng lập tức liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu, “Các người còn không có nói cho ta, các người làm sao mà quên nhau.”

“Thần, chúng ta nói như thế nào cũng là bằng hữu đi, cậu cư nhiên không có nói cho mình cậu biết người đứng đầu tập đoàn Đông Phương, không có suy nghĩ đi!” Bạch Tịch Vũ quay đầu, đối với Diệp An Thần như mang theo điểm oán giận nói.

“.....” Ân? Đây là cái gì tình huống phát triển như thế nào? Thời điểm Diệp An Thần còn ở dùng sức nghĩ Bạch Tịch Vũ rốt cuộc là sao, lại nghe thấy Đông Phương Tuyết cùng Bạch Tịch Vũ nói mấy chuyện không rõ. Liền dùng sức nghĩ lời này có ý tứ gì, nhưng hiện tại, hai cái đều chưa suy nghĩ cẩn thận, lại nghe thấy Bạch Tịch Vũ hướng chính mình oán giận nói.

Đây là tình huống gì? Vì cái gì đề tài lập tức lại bay đến trên người cậu?

“Ha hã..... Hảo đáng yêu.” Duỗi tay, Bạch Tịch Vũ ở trên mặt Diệp An Thần nhéo hai cái.

“Nếu Đông Phương tổng tài đại giá quang lâm, nói như thế nào cũng muốn ném thử tay nghề của tôi đi.” Vỗ vỗ tay, đứng lên, “Từ từ ăn, mình thực nhanh liền làm xong.” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Có cái gì muốn hỏi sao?” Uống một ngụm cà phê, đối Diệp An Thần còn tràn đầy tò mò, Đông Phương Tuyết rốt cuộc nói ra câu Diệp An Thần muốn nghe nhất.

Đây chính là người nói. Tuy rằng cảm thấy đối Tổng Tài đại nhân hỏi nhiều việc là không tốt, cũng biết lòng hiếu kỳ hại chết mèo. Nhưng vẫn là nhịn không được a, vừa nghe hai người nói liền biết có ẩn tình (2) bên trong. Vì thế, tuy rằng biết đối với việc của người khác không nên hỏi nhiều, nhưng vẫn là hỏi ra miệng, “Các người quan hệ..... Thực tốt.”

(2) Ẩn tình: việc riêng.

Hắn là như vậy đi, rốt cuộc vừa rồi nếu cậu không có nghe nhầm, Bạch Tịch Vũ vừa rồi gọi Tổng Tài đại nhân là Tuyết đi!

“Ân, chúng ta biết nhau từ bé.” Đông Phương Tuyết gật gật đầu nói.

Nói xong đợi thật lâu, Diệp An Thần vẫn không lên tiếng, không khỏi mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ cũng chỉ muốn hỏi cái này?”

Đương nhiên không phải a!

Nhưng là..... Hiện tại Tổng Tài đại nhân hỏi, Diệp An Thần lại không biết muốn hỏi cái gì. Trong lòng thật nhiều câu hỏi, lại không biết biểu đạt nhiều thế nào.

“Cậu hử là cũng biết, tôi là người nhà họ Đông Phương, mà Vũ là người nhà họ Bạch. Còn có một người cậu chưa gặp, Mộ Dung Quý, là người họ Mộ Dung.” Tuy rằng Diệp An Thần không hỏi, nhưng Đông Phương Tuyết lại tự nói.

“Bạch gia.....” Nghe thấy cái này, Diệp An Thần cảm thấy chính mình giống như đã biết đến cái gì, nhưng là vẫn rất mơ hồ.

Đúng vậy, cậu biết trong tiểu thuyết, có tứ đại gia tộc. Lần lượt là Tổng Tài đại nhân người họ Đông Phương, nam nhị Mộ Dung gia, còn có nam ba Mộc gia. Nhưng Bạch gia, tuy rằng ở trong tiểu thuyết cũng có nhắc tới quá, nhưng cũng chỉ biết sơ lược. Cả tiểu thuyết đối với việc miêu tả Bạch gia, cũng chưa tới mười câu, càng đừng nói đến người Bạch gia, giống như không có xuất hiện.

Nhưng hiện tại có người nói cho cậu, Bạch Tịch Vũ chính là người Bạch gia.....

Ha hã..... Phải nói là cậu vận khí tốt, hay là nên nói cậu xui xẻo?

“Vũ là con Bạch gia, trên còn có một ca ca hơn hắn bốn tuổi.” Nghe Diệp An Thần nói, Đông Phương Tuyết giải thích.

“Là như thế sao?” Bạch gia..... Bạch gia..... Con thứ? Ca ca..... Lại cảm thấy giống như chính mình xem nhẹ cái gì? Là cái gì..... Khi đó trong tiểu thuyết chỉ có vài câu miêu tả Bạch gia?

“Chúng ta, ba người cùng nhau lớn lên, tuy rằng tính cách không giống nhau, nhưng lại cực kỳ hợp nhau.” Như là nghĩ tới cái gì, Đông Phương Tuyết khoe miệng hơi mỉm lại: “Chỉ là..... Làm tôi không nghĩ tới chính là, Vũ lại thích Quý.”

Đúng rồi, chính là như vậy. Nghe thấy Đông Phương Tuyết nói câu cuối cùng, Diệp An Thần mở to mắt, đúng vậy, cậu nghĩ tới, tuy rằng Bạch gia chỉ nói sơ qua, nhưng là trong tiểu thuyết, Bạch gia lại có một nhân vật rất quan trọng. Đó chính là, nam nhị, cũng chính là Mộ Dung Quý bị một người nam nhân thích, mà nam nhân kia là con thứ nhà họ Bạch, cũng chính là..... Bạch Tịch Vũ.

Tuy rằng Bạch Tịch Vũ căn bản là không nhắc tới, có lẽ vậy nên cậu mới không có chú ý. Nhưng là ban đầu, sở dĩ Đông Phương Tuyết cùng Mộ Dung Quý quyết liệt như vậy, có một bộ phận nguyên nhân chính là bởi vì Bạch Tịch Vũ.

“Cảm thấy không thể tin tưởng sao?” Đối với biểu tình của Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết có điểm lo lắng, nhưng nghĩ nghĩ liền lại bình thường trở lại. Rốt cuộc ai mới vừa biết chuyện này đều sẽ là cái dạng này, giống lúc trước chính mình biết chuyện này, kinh ngạc cũng không ít hơn so với Diệp An Thần.

“.....” Diệp An Thần không nói gì, chỉ là lắc đầu. Cậu cảm thấy hiện tại đối với cậu kích thích thật sự là hơi lớn. Người mà tiểu đồng bọn thích lại là nam nhị!

A..... Vì cái gì cảm thấy thế giới thực loạn a! Hiện tại rốt cuộc là chuyện như thế nào? Hướng phòng bánh kem nhìn, có thể rõ ràng thấy Bạch Tịch Vũ bận rộn. Hiện tại không nghĩ đến, một năm sau người này liền chết.

Đúng vậy, Bạch Tịch Vũ sau này số mệnh chính là chết. Nhớ lúc ấy Đông Phương Tuyết cùng Mộ Dung Quý quyết liệt, hẳn vì người mà chết, người chẳng lẽ không cảm thấy có một chút hổ thẹn sao?

Hơn nữa cậu cũng nhớ rõ, tuy rằng không có nói tên, nhưng cũng có nói Mộ Dung Quý đi thăm Bạch Tịch Vũ, sau cũng có nói qua Bạch Tịch Vũ đã chết.

Đã chết a..... Tuy rằng trong tiểu thuyết không có nói là chết như thế nào, nhưng là..... Thế giới này sẽ tự động bổ sung sao? Lần đầu tiên Diệp An Thần cảm thấy nơi này giống như không chỉ là một quyển tiểu thuyết. Ở bên trong này, người đều là sống sờ sờ. Mà ở người trước mắt, sống sờ sờ, lại là tiểu bằng hữu của mình, một năm sau sẽ chết?

“Suy nghĩ cái gì? Khó có thể tiếp thu sao?” Đông Phương Tuyết bình tĩnh nói, thành công kéo suy nghĩ của Diệp An Thần lại, thấy Diệp An Thần như cũ vẫn lắc đầu, Đông Phương Tuyết tiếp tục nói, “Nam nhân yêu nam nhân không thể tiếp thu sao?”

“Không..... Không phải.” Diệp An Thần vẫn là lắc đầu, nam nhân yêu nam nhân, tuy rằng có một chút kinh ngạc, nhưng Diệp An Thần lại cảm thấy chính mình là có thể bình tĩnh tiếp thu, rốt cuộc tình yêu trước mắt chẳng phân biệt chủng tộc, tuổi, giới tính, yêu chính là yêu. Ở thế giới kia toàn thế giới đều sắp bắt đầu làm gay, hủ nữ khắp thiên hạ, nam nhân yêu nam nhân không xem như chuyện lạ. nhưng là ở trong tiểu thuyết ngôn tình.....

Chẳng lẽ lại là bị kích sao? Hiện tại cách thời điểm Bạch Tịch Vũ tử vong còn một năm, chính mình..... Hẳn là có thể cứu hắn đi!

Hắn là có thể đi! Trong lòng cổ vũ bản thân cố lên, có cái gì không thể, nếu chính mình có thể đi vào thế giới này, liền chứng minh trên đời này không có cái gì là không có khả năng, còn không phải là đã chết sao? Tuy rằng trong tiểu thuyết không nói Bạch Tịch Vũ chết như thế nào. Nhưng sau khi nhớ lại chỉ tiết truyện, Diệp An Thần xác định, Bạch Tịch Vũ nhất định không phải là chết ngoài ý muốn.

Vô cùng có khả năng là bởi vì Mộ Dung Quý yêu nữ chính, cho nên vì yêu Mộ Dung Quý mà Bạch Tịch Vũ tương tư đơn phương đến chết. Nếu là bệnh chết, kia, mình mỗi tháng đều mang hắn đi bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, cậu không tin cậu làm như vậy Bạch Tịch Vũ còn có thể bệnh chết, liền tính là thật sự kiểm tra ra có bệnh nan y, cũng là sớm phát hiện, sớm trị liệu không phải sao.

“Không nghĩ tới năng lực tiếp thu của cậu còn rất mạnh!” Đông Phương Tuyết nghe Diệp An Thần nói xong, cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Không có, chỉ là cảm thấy yêu một người thì không sai.” Đạo lí này nguyên lai ở thế giới của cậu chính là một câu kinh điển a. Diệp An Thần nhìn Bạch Tịch Vũ chớp chớp mắt, sau đó mới nói, “Vũ thích nam..... Mộ Dung Quý, nhưng Mộ Dung Quý không thích Vũ, cho nên Vũ liền đến nơi này?”

“Tuy rằng không được đầy đủ, nhưng là cũng không sai biệt lắm. Sự tình trong đó không phải một hai câu là có thể nói được, có thời gian cậu có thể chậm rãi hỏi xem, tôi cũng sẽ chậm rãi nói cho cậu. Cho nên, về sau nếu cậu rảnh liền đến đây nhiều một chút đi, từ..... Vũ tâm tình vẫn luôn không tốt, nguyên bản tôi còn có điểm lo lắng, nhưng là hiện tại.....” Giống như vừa rồi Bạch Tịch Vũ, ở trên mặt Diệp An Thần mà nhéo.

“Có lẽ có thể yên tâm.”

“?” Có cái gì yên tâm, không biết hiện tại Bạch Tịch Vũ chỉ là nhìn không có việc gì sao, nhưng xem trong tim mà nói không chừng đã bị tổn thương rồi sao? Lại một lần ở trong lòng vì chính mình tự nghĩ phải cố lên, Vũ chính là tiểu bằng hữu thân nhất, chính mình cũng muốn cứu vớt hắn, nhất định.....Cậu nhất định sẽ bẻ cong cốt truyện, đem Vũ dẫn đến đường đi chính xác.

Nơi nào đều có hoa thơm, hà tất yêu đơn phương một bông hoa. Ân, giống như có cái gì không đúng?? Mặc kệ, dù sao hắn nhất định sẽ không làm Vũ đi lên đường cũ.

Chỉ là, Diệp An Thần không biết chính là, vì sau, cậu thật sự đem cốt truyện quân bẻ cong.

19. Chương 19

Thời điểm Bạch Tịch Vũ trở về thời thấy chính là vẻ mặt đầy ý cười của Đông Phương Tuyết cùng Diệp An Thần tràn đầy nhiệt tình. Hơi nghỉ hoặc một chút, sau đó liền cầm đĩa trong tay để trên bàn, thuận tiện đem ly cafe trước mặt Diệp An Thần cùng Đông Phương Tuyết đổi đi:“Đây là pudding buổi sáng mình làm, nguyên bản nghĩ để người tới mang về, hiện tại liền ở chỗ này ăn đi!”

“Quả nhiên thú vị.” Dùng cái muỗng nhẹ nhàng chạm, kia màu vàng của pudding liền hơi run lên, ở trên còn được Bạch Tịch Vũ vẽ một đôi mắt cùng cái miệng cười, quả thực chính là đang chọc người cười. Không biết một mà dùng cái muỗng chọc pudding, nhìn pudding không ngừng run rẩy, Diệp An Thần cười càng thêm sáng lạn.

“ Cửa hàng bánh kem còn làm cái này?” Đối với Diệp An Thần ở một bên chơi vui ra mặt. Đông Phương Tuyết nhìn pudding trước mặt, nhìn Diệp An Thần đối diện, cuối cùng chỉ có thể đối Bạch Tịch Vũ nói.

“Không bán a, chỉ là.....” Dùng đầu hương Diệp An Thần điểm điểm sau tiếp tục nói, “Lần trước hắn tới ăn, chính là muốn ta làm pudding cho hắn.”

“Ân ân, hương vị cũng không tồi.” Diệp An Thần hạnh phúc mà mắt cong cong, cho nên về sau mặc kệ vì cái gì, đều phải cứu vớt Vũ a.

“Ăn ngon liền ăn nhiều một chút đi.” Dem pudding trước mặt chính mình đẩy đến trước mặt Diệp An Thần, vừa rồi bánh kem chính mình còn có thể ăn một chút, nhưng đối với cái pudding buồn cười trước mặt, Đông Phương Tuyết thật sự là ăn không được a.

Nhìn Tổng Tài đại nhân đẩy đến trước mặt mình cái bánh pudding, lại nhìn mắt Tổng tài đại nhân, giống như pudding đáng yêu như vậy thật sự là không phù hợp với thân phận của Tổng Tài đại nhân a.

Tốt thôi..... Dem pudding trước mặt kéo gần lại, vừa định ăn đột nhiên nhớ tới, ngẩng đầu, hương Bạch Tịch Vũ nhìn.

“Yên tâm đi, ta làm rất nhiều.” Bất đắc dĩ lắc đầu, Bạch Tịch Vũ xoay người chỉ chỉ một một đã được bọc lại.

Thấy ở quầy một hộp pudding đã được gói lại, Diệp An Thần mới yên tâm mà ăn. Rót cuộc pudding tốt như vậy, nếu chỉ có giới hạn, nên muốn đem về. Chờ khi nào thèm lại ăn. Nhưng hiện tại, mình rốt cuộc có thể yên tâm ăn.

“Tuyệt, mình thật sự rất hiếu kì a, cậu cứ nhiên sẽ cùng Thần ở bên nhau.” Nhìn Diệp An Thần ở một bên hạnh phúc ăn pudding, Bạch Tịch Vũ rốt cuộc vẫn cảm thán.

“Khụ khụ khụ..... Khụ khụ khụ.....” Nguyên bản đang ăn pudding Diệp An Thần nghe thấy Bạch Tịch Vũ nói liền bắt đầu ho khan, bởi vì ho khan, đôi mắt hơi ươn ướt. Tay ở bên cạnh tìm ly cà phê, khi sờ được liền bắt đầu liều mạng uống. Chỉ là không uống được mấy hớp lại bắt đầu khụ lên.

Có thể hay không không cần nói như vậy, thực dọa người a! Cái gì kêu cậu cùng Tổng Tài đại nhân ở bên nhau, a? A.....?

“Làm sao vậy, đang êm đẹp liền hô?” Bạch Tịch Vũ đứng lên, vỗ vỗ lưng Diệp An Thần. Diệp An Thần che miệng, hướng Bạch Tịch Vũ cùng Đông Phương Tuyệt lắc lắc tay.

Rốt cuộc ho thật lâu Diệp An Thần mới khôi phục bình tĩnh, một tay cầm cốc nước uống nước sôi để nguội Bạch Tịch Vũ vừa cầm đến, một tay dụi mắt.

Chỉ là vừa mới dụi hai cái, tay đã bị bắt được. Tiếp theo chính là một cái khăn tay mềm mại, mang theo hương nước hoa Cologne nhàn nhạt mà lau mắt cho cậu: “Tay nhiều có khuẩn, về sau không được dùng tay dụi mắt biết không?”

“Nga!” Diệp An Thần sắc mặt có điểm hơi hồng, muốn cúi đầu, rồi lại cảm thấy một đại nam nhân làm như vậy không thích hợp, liền nhận khá tay trong tay Đông Phương Tuyệt tự mình lau. Thời điểm xoa mắt thỉnh thoảng còn nhìn về phía Đông Phương Tuyệt, nhìn Đông Phương Tuyệt như có điểm bất đắc dĩ lại có điểm đau lòng, Diệp An Thần cảm thấy, hẳn là chính mình..... Nhìn lầm rồi?

“A a..... Sao lại cảm thấy ngồi ở chỗ này chính chính là một cái bóng đèn a!” Bạch Tịch Vũ đứng ở bên cạnh từ từ nói.

Diệp An Thần cảm thấy, vì cái gì nghe Bạch Tịch Vũ nói xong, cậu lại muốn ho thêm một phát? Hơn nữa..... Vừa rồi trộm nhìn Tổng Tài đại nhân, Diệp An Thần cảm thấy, giống như, tựa hồ, có khả năng có chuyện gì thật sự bị cậu xem nhẹ đi! Thật sự đi! Thật sự đi, thật sự đi!!

Hơn nữa, Tổng Tài đại nhân, vì cái gì lúc Vũ nói ra những lời này anh lại cười sáng lạn đến như vậy?

“Hảo hảo, ta đã biết.” Bạch Tịch Vũ lắc đầu, cầm ly nước rời đi, làm lơ Diệp An Thần giơ tay Nhĩ Khang (1), thời điểm rời đi đối hai người thâm ý nói, “Các người liền ở chỗ này hẹn hò đi, ta liền không xem nào nhiệt.”

(1) Tay Nhĩ Khang: Trong phim hoàn châu cách cách. Biểu cảm như kiểu “Thiếu hiệp đừng đi!” Hay “Thiếu hiệp yamete!”

Một câu này, Bạch Tịch Vũ cố ý nhấn mạnh từ hai người, làm Đông Phương Tuyệt cười càng thêm có thâm ý. Mà ở một bên, Diệp An Thần lại không khỏi đứng hình ở tại chỗ.

Ha hã..... Cái này đùa vui sao? Hơn nữa, Tổng Tài đại nhân, tôi có thể xin anh đừng cười nữa được không? Vì cái gì nhìn người cười, cậu luôn có một loại cảm giác sẽ bị ăn?

(tác giả: Ha hã, người đã nhìn ra chân tướng.)

“Nhìn tôi làm gì, không ăn sao?” Đối Diệp An Thần nhìn chằm chằm chính mình, Đông Phương Tuyệt chỉ chỉ pudding trước mặt Diệp An Thần còn chưa có ăn xong nói.

Không có muốn ăn a..... Nghe xong những lời này cậu còn có tâm trí mà ăn này đó a! Cậu hiện tại muốn biết chỉ là... Bạch Tịch Vũ a, người là bị sét đánh mới có thể nói những lời này đi! Tổng Tài đại nhân a! Người là uống lộn thuốc mới có thể cười đến sáng lạn như vậy đi!

Tuy rằng trái tim nghĩ như thế, nhưng vẫn là chậm rãi múc một muỗng pudding nhét vào trong miệng.

“Đưa di động cho tôi.” Thời điểm Diệp An Thần vừa ăn vừa nghĩ, thình lình nghe được Tổng Tài đại nhân nói. Nghi hoặc một chút, Diệp An Thần vẫn ngoan ngoãn mà giao di động ra.

Cắn cái móng, nhìn Tổng Tài đại nhân không biết làm cái gì trong di động của mình, Diệp An Thần tràn đầy nghi vấn a! Thời điểm Diệp An Thần nghĩ di động của chính mình còn có thể lấy về, lại thấy bằng tay thon dài của Tổng Tài đại nhân một lần nữa duỗi về phía chính mình, mà trong tay Tổng Tài đại nhân chính là di động của mình.

Tràn đầy nghi hoặc duỗi tay tiếp nhận, đây là..... Muốn còn cấp tiết tấu gì?

“Bên trong có số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì liền gọi. Nếu nhất thời liên hệ không được, bên trong còn có số di động của hai cái trợ lý.”

(o)... Hiện tại là tình huống như thế nào, cầm di động của mình, vừa mới chuẩn bị để vào túi lại nghe thấy Tổng Tài đại nhân nói, tức khắc cảm thấy di động có phải nặng hơn hay không?

Gian nan ngắc đầu, nhìn Tổng Tài đại nhân một cái về sau liền nhìn chằm chằm di động của mình, ha ha..... Nữ chính mới vừa hỏi qua số di động của Tổng Tài đại nhân, chính mình lúc ấy nói không có? Không có.....

Nhưng là hiện tại..... Liên tính là chính mình có mười cái miệng cũng không giải thích nổi, chỉ là..... Tổng Tài đại nhân a, cậu có thể cần số điện thoại của ngài làm gì? Cậu thật sự chỉ muốn an an tĩnh tĩnh làm một mỹ nam tử, không muốn cùng ngài còn có nữ chính có quen biết a, thật sự không nghĩ a, nhưng hiện tại..... Cậu lại đang đi trên tiết tấu tìm đường chết a.

Trước có nữ chính, sau có tổng tài, thế giới này còn muốn cậu sợ sao? Lại cảm thấy nếu còn sống như vậy, kết cục của cậu vẫn sẽ không đổi a!

“Tí nữa còn rảnh không?” Thời điểm suy nghĩ của Diệp An Thần lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, nhưng cũng may, một câu của Đông Phương Tuyết liền thần trí cậu lại trở lại.

Diệp An Thần gật gật đầu, hiện tại buổi tối cậu sẽ có chuyện gì? Nhưng gật đầu xong, trong nháy mắt liền cảnh giác, Tổng Tài đại nhân không phải là muốn cùng cậu đi làm cái gì đi! Trong nháy mắt điên cuồng spam, nhưng là cũng chỉ là trong nháy mắt, lập tức Diệp An Thần liền cảm thấy nhất định là mình suy nghĩ nhiều.

Còn có chuyện gì mà tổng tài làm không được, muốn chính mình đi làm?

Diệp An Thần nhẹ nhàng thở ra, ngắc đầu liền nghe thấy Đông Phương Tuyết nói: “Kia, tí nữa chúng ta đi xem phim đi!”

???.....??

Đây là..... Cái tiết tấu gì? Là phương thức cậu ngắc đầu không đúng đi! Cúi đầu, hít sâu một hơi lại ngắc đầu, liền nghe thấy Tổng Tài đại nhân nói: “Cậu thích loại phim gì? Tôi bảo người mua vé..... Ân, vẫn là chúng ta giống người bình thường đi rạp chiếu phim xem? Nghe nói gần đây không phải chiếu một bộ phim không tồi về tình yêu sao? Muốn đi xem hay không?”

Lắc đầu..... Liều mạng lắc đầu, Tổng Tài đại nhân a..... Thật sự! Thật sự, Diệp An Thần cảm thấy nghe Đông Phương Tuyết nói xong, nhìn pudding trước mặt, liền cảm thấy Tổng Tài đại nhân à cái loại chuyện nồng đậm mùi hẹn hò này là gì?

Còn....Phim tình yêu???

“Không thích sao? Vậy cậu thích thể loại gì, tôi bảo người đi chuẩn bị.” Đối với Diệp An Thần lắc đầu, Đông Phương Tuyết không để ý nói.

Không..... Kỳ thật đi, Tổng Tài đại nhân, vừa rồi ý cậu không phải cái này. Cậu muốn nói chính là..... Tổng Tài đại nhân a! Những việc này anh không phải là nên cùng nữ chính làm sao? Hiện tại lôi kéo cậu là như thế nào? Đây không đúng a, này như là nhạc đạo chợ việc làm gay a, Tổng Tài đại nhân a, người tỉnh tỉnh đi!

Nữ chính còn cách đó không xa chờ anh, anh hiện tại lại muốn cùng tôi xem phim là muốn cong sao? Tổng Tài đại nhân văn này không phải ngôn tình sao? Trong sự đây là ngôn tình a! Cho nên anh hiện tại là muốn nháo loại nào?

Anh như vậy là không đúng a! Mau đi tắm rửa rồi ngủ đi. Ngủ một giấc về sau ngài liền đối nữ chính mãnh liệt lại mãnh liệt theo đuổi đi, thành công đánh bại nam nhị, đá rớt nam tam, xử lý nam tứ ôm được mỹ nhân về a!

“Ân? Làm sao vậy, không thích xem phim sao? Tôi bồi cậu đi dạo phố.” Đối với Diệp An Thần trầm mặc không lên tiếng, Đông Phương Tuyệt vẫn rất kiên nhẫn nói.

“Cái kia..... Em đột nhiên nhớ tới, em có chút việc..... Cho nên.....” Nhanh chóng đứng lên, hướng cửa đi đến, nhìn Tổng Tài đại nhân cũng đứng lên, Diệp An Thần vừa đi vừa xoay người vờ tay đối với Tổng Tài đại nhân nói, “Không tiễn, không tiễn, em có thể tự mình trở về, bye bye.....”

Nói xong liền nhanh chóng mở cửa ra,, thiếu chút nữa lại như lần trước đụng đầu vào cửa.

Nhưng hiện tại..... Diệp An Thần đầu thèm để ý cái đó. Ra cửa, đi trên phố, tuy rằng ban ngày còn có điểm nóng, nhưng là vừa đến buổi tối lại có gió se se lạnh, thổi tới người, làm Diệp An Thần đầu đang nóng lên cũng bình tĩnh lại.

Một mảng đèn đường sáng trưng, đứng ở trên phố, vì vừa rồi bước nhanh, làm Diệp An Thần có điểm không thở nổi, nhưng hiện tại bình tĩnh lại đầu óc suy nghĩ cẩn thận chính mình vừa rồi rốt cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn.

Thói quen liền muốn ôm đầu gối xỏm trên mặt đất.....

Cậu vừa rồi rốt cuộc là miên man suy nghĩ cái gì? Sao có thể? Nhất định là cậu lý giải sai rồi, Tổng Tài đại nhân..... Như thế nào sẽ..... Coi trọng cậu? Người nói cậu có cái gì tốt, thân hình thì cứng, không có mềm mại như nữ nhân, cũng không có cơ bắp. Cho nên hẳn là cậu nghĩ sai rồi đi!

Chính là..... Không ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy đi! Tổng Tài đại nhân những lời này, Tổng Tài đại nhân đối cậu làm những hành vi đó, chính là công khai theo đuổi hẳn a! Không phải sao không phải sao? Hơn nữa ánh mắt Tổng Tài đại nhân thấy thế nào cũng không giống như là đang nhìn huynh đệ a!

Nhưng là..... Nói không chừng người ta đối đãi huynh đệ thực tốt như vậy? Lại không có gặp qua người ở xã hội thượng lưu đối đãi người khác như thế nào. Người ngoại quốc gặp mặt còn hôn môi. Hơn nữa quan trọng nhất, đây là tiểu thuyết ngôn tình, liên tính toàn thể giới nam nhân đều có khả năng là cong, nam chính cũng sẽ không cong.

Bất quá, cậu không thể hiểu được tại sao thời gian tới nơi này? Đến bây giờ Tổng Tài đại nhân đều không có yêu nữ chính, đối nữ chính đánh giá kém một cái kém a, cho nên Tổng Tài đại nhân vì cái gì liền không thể cong? Vì cái gì liền không thể coi trọng cậu đâu?

A a a a a!!!!!!!

Ai có thể nói cho cậu, cậu hiện tại rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Cậu trước giờ chưa yêu nam a, làm cậu tự hỏi nội dung có chiều sâu như vậy, não tế bào thật sự không đủ dùng a!

Lại đứng lên, hít sâu một hơi, bắt đầu điên cuồng hướng nhà chạy, Diệp An Thần cảm thấy hiện tại cậu cần bình tĩnh bình tĩnh.

20. Chương 20

Mà Đông Phương Tuyệt nhìn Diệp An Thần chạy mất, có điểm khó hiểu. Trở lại chỗ ngồi, nghĩ mình vừa rồi rốt cuộc làm sai cái gì, như thế nào người này bỏ chạy đi đâu?

“Người đây là..... Theo đuổi hần!” Thời điểm Đông Phương Tuyết còn hồi tưởng chính mình vừa rồi làm bước nào không đúng, ở một bên Bạch Tịch Vũ ngồi xuống nơi vừa rồi Diệp An Thần ngồi.

“Ừ.” Đông Phương Tuyết gật đầu.

Bạch Tịch Vũ dùng tay che miệng ho nhẹ hai cái, nhưng khóe miệng nín cười mà cúi đầu, vẫn là tay ngăn không được: “Không nghĩ tới Tuyết, người cũng có lúc ngã rơi vào lưới tình a, hơn nữa..... Theo đuổi người ta còn.....” Vụng về. Câu nói kế tiếp Bạch Tịch Vũ thật sự là nói không được.

Ở trong hần, vẫn luôn ẩn tượng, Đông Phương Tuyết luôn là một người lạnh lùng, mặc kệ đối với ai, đều như một tòa băng sơn, mặc dù có thời điểm tòa băng sơn này cũng sẽ hòa tan.

Nhưng Bạch Tịch Vũ chưa từng nghĩ tới, có một ngày Đông Phương Tuyết cũng sẽ vụng về theo đuổi một người a.

“Bạch Tịch Vũ.” Hơi híp híp mắt, tuy rằng hần thừa nhận, hần ở theo đuổi tiểu lão tử nhà hần là dùng chiêu đã cũ một chút, nhưng à người này cũng không nên cười đến sung sướng như vậy.

“Được rồi, mình không cười là được, chỉ là.....Ai mà ngờ tới.” Cảm nhận được Đông Phương Tuyết phát ra khí lạnh, tuy rằng Bạch Tịch Vũ ngừng cười, nhưng là độ cong khóe miệng lại vẫn không làm thế nào mà hạ xuống được.

“Giúp đỡ, thư tình, xem phim.” Khó có được thời điểm thành thật nói ra, hần trước kia quá bận công tác, làm sao có thời giờ đi nghiên cứu này đó. Nguyên bản muốn hỏi Mộ Dung Quý, nhưng là đối với tình yêu chưa bao giờ vượt qua một tuần của Mộ Dung Quý, Đông Phương Tuyết cảm thấy vẫn là hỏi người khác càng thêm tin tưởng được một chút.

“Cho nên.....” Bạch Tịch Vũ chỉ chỉ trên bàn còn pudding chưa ăn xong, tiếp theo nói “Món điểm tâm ngọt này..... Xem phim?”

“Quà.” tựa như không biết từ nơi nào lấy ra một cái hộp tinh xảo, mở ra bên trong là một cái đồng hồ tinh xảo.

“Cậu là nghiêm túc.” Nhìn đồng hồ, tuy rằng biết rõ đáp án, nhưng Bạch Tịch Vũ lại vẫn hỏi ra miệng, hỏi ra miệng rồi về sau rồi lại cảm thấy chính mình buồn cười.

“Người cảm thấy là không.” Đông Phương Tuyết không trả lời Bạch Tịch Vũ, nhưng là Bạch Tịch Vũ cũng đã đã biết Đông Phương Tuyết trả lời, giống như là hỏi lại. Duỗi tay sờ sờ đồng hồ.

Đây là cái đồng hồ Đông Phương Tuyết vẫn luôn nâng niu, là cái đồng hồ Đông Phương Tuyết lần đầu tiên kiếm được tiền mà mua. Tuy không thực đắt lắm, nhưng mang nhiều ý nghĩa, Đông Phương Tuyết vẫn luôn thích, không nghĩ tới hiện tại..... Lại tính đem tặng người kia.

“Bất quá mình cảm thấy đi, phương thức cậu theo đuổi người ta có điểm sai.” Bạch Tịch Vũ cười nói.

Đông Phương Tuyết hơi nhăn mày lại, ăn cơm, xem phim, tặng quà, hần làm theo trình tự không có sai. Nhưng nếu Bạch Tịch Vũ nói sai, Đông Phương Tuyết cũng bắt đầu nghiêm túc nghĩ kế hoạch của hần phải sửa lại. Rốt cuộc giống như, Bạch Tịch Vũ so với mình càng thêm hiểu Diệp An Thần.

“Nói, cậu nguyên bản có chuẩn bị cùng Thần chậm rãi, làm hần một chút một chút thích người, sau đó làm hần chậm rãi phát hiện hần cũng thích người?” Trực tiếp sáng khoái nói, dùng tay chống cằm, nhìn Đông Phương Tuyết gật đầu.

“Nếu cậu thật sự làm như vậy, mình tin tưởng, cậu a liền tính là đem Thần nhất định không có dừng khí cùng cậu ở bên nhau. Hơn nữa, còn sẽ cách cậu càng ngày càng xa.” Bạch Tịch Vũ dùng ngón tay chỉ chỉ cửa, “Giống như là vừa rồi.”

“Thế tôi phải làm như thế nào?” Trên thương trường, Đông Phương Tuyết là thần, là người đứng ở trên đỉnh. Nhưng ở tình trường, Đông Phương Tuyết không thể không thừa nhận chính mình là một tay mới, đối với người mình thích, chính mình có đôi khi thật không biết phải làm sao.

“Ấy là ta nói a, đối đãi người như Thần, nên mau chuẩn tàn nhẫn (1). Có đôi khi người hơi chút chậm một chút hần lại lùi về sau. Cho nên cậu nhất định phải nhanh chóng cho hần biết cậu thích hần, lúc hần muốn

chạy trốn nhất định phải nhanh chóng đem hấn cường ngạnh ôm chặt hấn bên người. Người giống Thần như vậy, cường thể hơi kỳ một chút nhưng thật ra là tốt. Nếu cậu một chút một chút chậm rãi thử, chờ chính hấn ý thức được cậu thích hấn, trừ phi hấn là thật sự thật sự thực thích cậu, nói cách khác, hấn nhất định sẽ bỏ trốn.”

(1) Mau chuẩn tàn nhẫn: Nhanh, chính xác lại quyết đoán (Ý anh Vũ là đánh nhanh thắng nhanh. Trực tiếp lôi lên giường đó [tuổi thích])

Mà đang sống chết chạy nhà, ngồi dưới đất liều mạng thở dốc Diệp An Thần hoàn toàn không biết, hiện tại chính mình đã bị đồng đội đem ra bán.

(Thế mới bảo là không sợ kẻ thù mạnh chỉ sợ đồng đội lộn. Anh Vũ đem bạn bán mất rồi.)

Giống như Bạch Tịch Vũ nói, nếu chờ đến khi Diệp An Thần thật sự cảm thấy Đông Phương Tuyết thích mình, mà Đông Phương Tuyết còn thử, cậu nhất định trước tiên sẽ chạy đi. Nhưng hiện tại..... Hiển nhiên ở bên kia Đông Phương Tuyết sẽ không cho cậu cơ hội này.

“Hô hô hô.....” Dang chân đang tay nằm trên mặt đất Diệp An Thần thở dốc nhìn trần nhà, đầu óc có điểm trống rỗng. Tim đập giống như muốn từ ngực nhảy ra.

Nhắm mắt lại mở mắt, đầu óc như cũ vẫn là có điểm ong ong. Trước kia Diệp An Thần chính là một trạch nam “Nhu nhược”, chỉ là thân mình trước kia không cảm thấy, hiện tại Diệp An Thần cảm thấy cậu nguyên lai còn có vài phần nhu nhược.

Trong phòng không bật đèn, có lẽ là do ánh trăng, trong phòng vẫn rất sáng. Diệp An Thần có thể thấy rõ trên đỉnh đèn thủy tinh phát ra ánh sáng.

Cậu là cậu suy nghĩ nhiều đi! Mặc kệ thế nào này dù sao nơi này cũng là một quyển tiểu thuyết ngôn tình, tuy rằng hiện tại nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân còn chưa có yêu nhau, nhưng không phải còn có một màn quan trọng sao? Chờ ngày mai..... Chờ ngày mai kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc, hết thấy đều sẽ trở lại ban đầu, trái tim nảy đến kịch liệt đã khôi phục bình tĩnh, thậm chí có điểm rầu rĩ không thoải mái.

Sẽ, hết thấy sẽ trở lại như ban đầu, Tổng Tài đại nhân sẽ phát hiện nguyên lai người hấn yêu vẫn là nữ chính.

Ngày mai..... Hết thấy đều sẽ vào ngày mai mà phát sinh chuyển biến, nhắm mắt lại, ngày mai cậu nhất định không cần đi học, mặc kệ tổng tài có phải thật sự có điểm thích cậu, mặc kệ ngày mai hết thấy có phải sẽ có cái gì phát sinh, mặc kệ không đi kỷ niệm ngày thành lập trường có thể không có điểm chuyên cần. Dù sao hết thấy, hết thấy cậu đều mặc kệ, ngày mai cậu nhất định phải ở nhà, dù sao cũng còn có mấy ngày cuối tuần thời gian, cậu liền phải đi thực tập, đến lúc đó sẽ không còn thấy nữ chính.

Cho nên về sau sẽ phát sinh việc gì đi! Dù sao đều không liên quan đến cậu, chờ kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc, cậu rời trường học, liền cùng thế giới này nói cút chào, cậu nhất định phải vào thành phố sống, trong tay có một ngàn vạn, cậu như vậy có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, nhất định đến nơi nào đều có thể sống thực tốt.

Nghĩ tương lai tươi đẹp của chính mình, Diệp An Thần lại cảm thấy tràn đầy tin tưởng a! Mấy tháng kiên trì, mấy cái cuối tuần, nhất định thực nhanh liền sẽ là quá khứ, đến lúc đó, chính mình sẽ sống thoải mái mà sống, đến nỗi Tổng Tài đại nhân cùng nữ chính, bọn họ yêu thành cái dạng câu chuyện tình yêu của chính bọn họ. Dù sao không liên quan chuyện đến cậu là được.

21. Chương 21

Diệp An Thần sau một trận chuông điện thoại mà tỉnh lại, rụt rụt thân mình, dùng tay dụi dụi mắt, tức khắc cảm thấy toàn thân đều đau, hơn nữa cuống họng lại càng đau.

Chống đất ngồi dậy, có điểm nghỉ hoặc nhìn chính mình nằm dưới sàn nhà, đầu óc nhất thời phản ứng không kịp, lại một lần nữa dùng tay xoa xoa tóc, cảm thấy giống như tay cũng có chút đau. Liền nói vì cái gì đêm qua lúc ngủ lại lạnh như vậy, nguyên lai là ngủ ở trên mặt đất sao?

Thật là? Ngẫm lại ngày hôm qua bởi vì quá mệt mỏi cho nên liền nằm trên mặt đất, nghĩ nghĩ cứ nhiên liền ngủ..... Nha..... Cúi đầu, tuy rằng đã tỉnh, nhưng đầu óc vẫn thấy đau đau, cuống họng cũng không thoải mái, dùng tay chà cánh tay, khắp nơi nhìn nhìn, mới từ trên đất bò dậy.

Thời điểm trước mắt tối sầm, nếu không phải đứng lúc vịn vào một bên cạnh bàn, nói không chừng hiện tại đã ngã quỵ trên mặt đất.

Dùng sức lắc lắc đầu, lại cảm thấy giống như càng thêm hôn mê làm sao bây giờ? Bước chân có điểm không vững hướng phòng bếp đi đến, lấy một ly nước ấm uống xong mới cảm thấy cuống họng không có đau như vừa rồi.

Nói..... Cậu vừa rồi hình như là nghe thấy được tiếng chuông di động mới tỉnh lại! Rốt cuộc khi Diệp An Thần hoàn toàn tỉnh mới phát hiện sự trọng điểm của sự việc, lấy di động ra, thấy trên di động quả nhiên có một cuộc gọi nhớ, mà cuộc gọi nhớ bên trên ghi Tuyệt.

Đây là..... Tổng Tài đại nhân?

Nhìn thời gian? Sáng sớm Tổng Tài đại nhân gọi cậu là làm gì? Ngáp một cái, lại hít hít mũi, đầu óc vẫn có điểm đau, rút khăn giấy, lau mũi. Giống như bị cảm.

Quả nhiên không nên ngủ trên sàn a! Bất quá..... Tổng Tài đại nhân gọi cậu rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ là gọi lộn số? Nghĩ tới nghĩ lui Diệp An Thần vẫn là cảm thấy cái khả năng này tương đối cao. Ngáp một cái, đang chuẩn bị đem điện thoại để lại túi, di động lại vang lên.

Thật là Tổng Tài đại nhân..... Nguyên lai vừa rồi không phải gọi lộn số sao? Không phải..... Hiện tại cậu nếu muốn hẳn là..... Hiện tại cậu rốt cuộc nên tiếp hay không a! Nghĩ đến cái này, tức khắc cảm thấy di động trong tay thực nóng a!

Thời điểm Diệp An Thần còn do dự, chuông điện thoại liền tắt. Thời điểm Diệp An Thần vừa định thở ra một hơi, chuông điện thoại lại vang lên. Đây là The Ring a, tuy rằng không phải đêm khuya, ủy lực người chỉ có tăng mà không giảm a!

Hiện tại rốt cuộc muốn hay không tiếp.

Do dự thật lâu, Diệp An Thần quyết định, tiếp! Tổng Tài đại nhân kia, nếu liên hệ không được, trong chốc lát đến nhà cậu phải làm sao bây giờ? Hòa thượng chạy được miếu còn đó (1), trong lòng vì chính mình hô cổ lên thủ thế sau đó mới dám tiếp điện thoại.

(1) Hoà thượng chạy được miếu đứng yên: Tuy trốn tránh được sự việc nhưng không thể giải quyết.

“Ân, rốt cuộc mới tiếp điện thoại sao?” Cách điện thoại, nhìn không thấy biểu tình Tổng Tài đại nhân, nhưng nghe thanh âm kia, không biết có phải Diệp An Thần cảm thấy chính mình chột dạ, tổng cảm thấy hiện tại cậu sợ hãi linh hồn a!

“Ân, vừa rồi đang ngủ không có nghe thấy.” Diệp An Thần thật cẩn thận trả lời, sợ trả lời sai cái gì.

“Ngủ? Hôm nay không phải kỷ niệm ngày thành lập trường sao? Cậu hiện tại còn ở nhà?” Hiên nhiên đối với câu trả lời của Diệp An Thần, Đông Phương Tuyệt tương đối kinh ngạc, hơn nữa Đông Phương Tuyệt hiện tại ở nơi này cũng rất ồn ào đến, có rất nhiều tiếng nói chuyện.

Gật gật đầu, nhưng thực mau liền nhớ tới chính mình ở chỗ này gật đầu Tổng Tài đại nhân cũng nhìn không thấy, nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng.

“Nếu tôi không có nhớ lầm, kỷ niệm ngày thành lập trường, nếu không có việc, là không thể vô cớ vắng đi! Người đây là không nghĩ tới lấy bằng tốt nghiệp?”

“Không có..... em..... em bị bệnh.” Nói xong còn hít hít mũi, thật sự, cảm mạo thật sự là tối quá đúng lúc, cậu nguyên lai vì cái gì không nghĩ tới? Hiện tại cậu chính là có lý do chính đáng, dùng tay sờ sờ cái trán, giống như còn thực sự có điểm nặng, ân ân..... Không biết có phát sốt hay không a!

“Bị bệnh..... Ha hả..... Tôi hiện tại ở trường học của cậu, hiện tại liền tới đây!” Đông Phương Tuyết nghe xong lý do của Diệp An Thần cong cong khỏe miệng, nghĩ trước kia tiểu lão thử kia vụng về nói dối, lại nhớ đến Bạch Tịch Vũ đối chính mình nói, Đông Phương Tuyết trực tiếp sáng khoái nói.

“Em là thật sự bị cảm.” Diệp An Thần cường điệu nói, cậu là thật sự bị cảm a! Hơn nữa hiện tại giống như còn phát sốt, anh anh anh anh..... Đây là kết quả của cậu bé chặn cừu (2)?

(2) Kết quả của cậu bé chặn cừu: Chế nào còn nhớ chuyện cậu bé chặn cừu không? Vì nói dối những người nông dân là sói đến mà khi sói đến thật cậu bé có gọi cũng không ai tới cứu cừu của cậu bé. Ý em Thần nó là lần trước nó nói dối hiện tại nói thật anh Tuyết lại không tin á.

Hơn nữa sở dĩ cậu không muốn tới trường chính là vì Tổng Tài đại nhân anh ở đó có được không? Nếu anh không ở đó nói không chừng cậu vẫn là sẽ đi, nhưng là..... Vài lần kinh nghiệm nói cho cậu, thời điểm cốt truyện phát sinh, xuất hiện bên cạnh Tổng Tài đại nhân, rất có khả năng bị cốt truyện nhập mà gặp nguy hiểm, thật sự..... Cậu không bao giờ muốn xem cốt truyện phát triển!

“Ân, yên tâm ở nơi này có thuốc, nếu nửa tiếng sau còn không thấy cậu xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi sẽ tự đi bắt người.” Mấy chữ cuối Đông Phương Tuyết nói rất giống như là sung sướng. Nhưng Diệp An Thần nghe, lại cảm thấy lạnh căm căm, ô ô..... Cậu là thật sự không muốn đi a.

Chỉ là..... Vì cái gì đi động không còn tiếng a a!!

Đi..... Không đi..... Đi..... Không đi..... Rất cuộc là có đi hay không. Đi nói, nói không chừng một lần chứng kiến cốt truyện phát triển. Không đi nói..... Nói không chừng Tổng Tài đại nhân thật sự sẽ tự mình tới bắt người a, nếu thật là nói như vậy..... Là đi đâu vẫn là nên đi đâu?

Ô ô..... Đều không có lựa chọn a! Đi cùng không đi giống như hiện tại kết cục đều là giống nhau a! Hơn nữa nếu không đi có lẽ sẽ thảm hại hơn đi!

Nhanh chóng đi WC, đem chính mình từ trên xuống dưới rửa sạch lại một lần, năm phút sau xuất hiện ở cửa, thở ngắn than dài xỏ xong giày, không thể không một lần cảm thán chính mình vận mệnh bị ai

Thời điểm đứng ở bên cạnh hội trường, tổng cảm thấy, chính mình như vậy nghe lời thật sự là đại trượng phu sao? Đối mặt cường quyền không nên anh dũng hy sinh mà phản kháng sao?

Chỉ là..... Nhìn điện thoại, ô ô..... Hẳn quả nhiên không có dũng khí a, không biết phản kháng Tổng Tài đại nhân hậu quả đều là chết sao? Cậu vẫn là an an tĩnh tĩnh làm tiểu nhân vật đi, phản kháng Tổng Tài đại nhân, liền giao cho nữ chính đi! Nói không chừng qua hôm nay về sau Tổng Tài đại nhân liền đối cậu không có hứng thú? Rất cuộc hôm nay chính là Tổng Tài đại nhân cùng nữ chính tình cờ gặp gỡ lần đầu tiên a, tuy rằng chậm một chút.....

Nhưng là..... Hẳn là vẫn hữu dụng đi! Nghĩ đến cốt truyện quân, nghĩ cốt truyện đã tan vỡ, qua hôm nay..... Hết thấy thật sự có thể trở lại như tiểu thuyết bạn đầu sao? Tổng Tài đại nhân thật sự sẽ đối nữ chính nhất kiến chung tình sao? Sẽ sao? Ngẩng đầu nhìn trời, Diệp An Thần linh cảm..... Hẳn là..... Khả năng..... Có 5% khả năng..... Sẽ là như vậy!

Thật vất vả chạy xe tới trường học, mới vừa đến hội trường kỷ niệm ngày thành lập trường điện thoại liền vang lên. Tiếp điện thoại nghe, quả nhiên là Tổng Tài đại nhân.

“Tới rồi!” Đông Phương Tuyết chỉ nói đơn giản hai chữ.

“Ân!” Diệp An Thần ngoan ngoãn gật đầu.

“Đwnga tại chỗ chờ tôi.” Nói xong Đông Phương Tuyết liền nhanh chóng treo điện thoại, mà Diệp An Thần há to miệng nhìn màn hình điện thoại đã kết thúc cuộc gọi, như vậy là xong rồi? Tổng Tài đại nhân không phải là đùa cậu đi, đứng tại chỗ chờ?

Không khỏi nhĩ bốn phía một vòng, Tổng Tài đại nhân là có ý tứ gì, chẳng lẽ Tổng Tài đại nhân đã luyện thành kỹ năng dự đoán trong truyền thuyết? Không cần hỏi mình ở nơi nào cũng đã biết? Ha hả..... Đều sức tưởng tượng phong phú của mình chọc cười.

Ngáp một cái, thật muốn ngủ..... Ngày hôm qua ngủ đều không ngon. Bởi vì ngủ ở trên sàn, vừa lạnh vừa cứng, ngày hôm qua đều nằm mơ.

“Nguyên lai thật sự là dự đoán sao?” Thấy xuất hiện cách đó không xa, hướng chính mình đi tới là Đông Phương Tuyết, Diệp An Thần thật sự kinh ngạc.

“Đang nói cái gì.” Đi đến trước mặt Diệp An Thần, Đông Phương tuyết tự nhiên mà xoa xoa đầu Diệp An Thần.

“Không có gì.” Diệp An Thần lắc đầu.

Một lần nữa lại xoa xoa đầu Diệp An Thần, tuy rằng Diệp An Thần không có nói, nhưng Đông Phương Tuyết cũng biết Diệp An Thần nghĩ chính là cái gì, “Cậu đang nghĩ tôi làm sao tìm thấy cậu hả.”

Theo hướng Đông Phương Tuyết chỉ mà nhìn, quả nhiên ở nơi đó có một cái cửa sổ to sát đất, nguyên lai, chính mình ngay từ đầu liền chui đầu vô lưới sao? T T

Nguyên bản ở vừa trên đường tới cậu còn lo, nói không chừng trong biển người mênh mông, Tổng Tài đại nhân không nhất định tìm được cậu. Chính là hiện tại, phải nói là cậu xui xẻo chẳng, vẫn là ngu xuẩn? Quả nhiên, hai chữ kia cậu đều chiếm trọn a!

22. Chương 22

Thời điểm Diệp An Thần còn đang suy nghĩ vớ vẩn, liền cảm thấy đầu đau đau, mới nhìn về phía Đông Phương Tuyết, liền nghe Đông Phương Tuyết nói: “Lại suy nghĩ cái gì.”

Dùng tay xoa xoa mũi, Diệp An Thần mới nói nói: “Không có gì.”

“Thật sự bị cảm?” Thấy Diệp An Thần hít hít mũi, Đông Phương Tuyết cau mày nói.

Diệp An Thần gật gật đầu, lại cảm thấy bệnh càng ngày càng nặng làm sao bây giờ? Lại hít hít mũi, cảm thấy không khí trên thế giới đều bỏ cậu mà đi a.

Nhìn Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết nhăn mày, “Hôm qua không phải còn tốt sao? Như thế nào cả đêm liền đem mình bị cảm?”

Diệp An Thần dùng tay gãi đầu, này muốn cậu nói như thế nào? Chẳng lẽ trực tiếp nói cho Tổng Tài đại nhân, bởi vì ngày hôm qua nghĩ tới anh có yêu thầm tôi hay không, suy nghĩ quá nhiều mà thiếp đi trên sàn nhà ngủ? Ha hả..... Nói như vậy, hiển nhiên là cậu nói không nên lời a!

Bất quá Đông Phương tuyết cũng không có nghĩ đến đáp án, liền hỏi: “Đã uống thuốc hay chưa?”

Diệp An Thần lại một lần nữa lắc đầu, buổi sáng hôm nay mới phát hiện mình bị cảm, mà khi phát hiện đã bị Tổng Tài đại nhân gọi tới nơi này. Đứng nói là uống thuốc, chính là ăn sáng cũng chưa ăn a. Nghĩ một chút, Diệp An Thần liền cảm thấy chính mình giống như có điểm đối bụng.

“Cậu chẳng lẽ không biết chiều cổ chính mình sao?” Đông Phương Tuyết nhìn Diệp An Thần một lúc lâu, sau đó mới thở dài một hơi nói.

Cậu vẫn luôn chiều cổ chính mình a. Chỉ là..... Đây không phải nhất thời vô ý sao! Ô ô..... Sớm biết thế cậu đã không tới. Cậu rõ ràng đã nói cậu bị cảm a, là Tổng Tài đại nhân không tin, hiện tại..... Ô ô..... Quả nhiên làm cậu bé chần chờ là sẽ có báo ứng a!

“Theo tôi đi, trước đem cậu đi lấy thuốc cảm.” Nói xong, Đông Phương Tuyết liền xoay người cầm lấy di động gọi điện, chốc lát sau di động liền có người nhận.

Nghe Tổng Tài đại sai người trong điện thoại đi mua thuốc cảm, Diệp An Thần cảm thấy, cái loại cảm giác đêm qua đã trở lại làm sao đây? Chẳng lẽ không phải chính mình ảo giác.....

Tổng Tài đại nhân không phải thật sự coi trọng cậu đi! Ngạch..... Hẳn là không phải đâu!!!

“Như thế nào còn không đi? Chẳng lẽ còn muốn đứng ở chỗ này?” Trong tay vẫn cầm điện thoại, quay đầu lại liền phát hiện Diệp An Thần vẫn đứng im tại chỗ.

“Ân? Nga!” Diệp An Thần gật gật đầu, trái tim vẫn có một loại lo sợ bất an.

Đông Phương Tuyết lại một lần nữa quay đầu lại, lại phát hiện Diệp An Thần vẫn đứng im tại chỗ. Nhíu nháu mày liền tiến lên kéo tay Diệp An Thần, nhưng mày lại càng nhăn thêm.

Nhìn chằm chằm Diệp An Thần, thẳng đến khi Diệp An Thần dời mắt, Đông Phương Tuyết mới lại duỗi tay, sờ lên trán Diệp An Thần, cảm nhận được độ ấm trên trán Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết lông mày càng nhíu chặt lại.

Chỗ mày chau lại có thể tạo hình thành nơ con bướm. Tuy rằng những lời này Diệp An Thần không định nói nên lời, nhưng Diệp An Thần vẫn trong lòng trộm mà nghĩ.

“Cậu đúng là không biết chiều cố chính mình a.” Xác định người trước mắt thật sự phát sốt, Đông Phương Tuyết lại lắc đầu nói, thuận tiện cầm lấy di động, đánh số điện thoại, bảo bác sĩ bệnh viện ở cửa chờ.

Tắt điện thoại, Đông Phương Tuyết lại nhìn Diệp An Thần mà nhíu nháu mày, “Đã phát sốt như thế còn chạy loạn.”

Này không phải là lão ngài bắt tôi tới sao? Nói cách khác, nếu đánh chết cậu, cậu cũng sẽ không tới.

Lại nghe thấy Tổng Tài đại nhân thở dài, sau đó bị Tổng Tài đại nhân kéo tay, cảm giác tay được nắm thật chặt, sau đó, bị Tổng Tài đại nhân lôi đi.

Đây là..... Muốn đi chỗ nào? Giống như không phải đi ra đường lớn đi, hơn nữa quay đầu lại hướng đường lớn nhìn nhìn, rốt cuộc là muốn dẫn cậu đi chỗ nào a QAQ

Vừa rồi Tổng Tài đại nhân gọi điện thoại, cậu chỉ nghe thấy được một tràng tên tiếng Anh, sau đó giống như Tổng Tài đại nhân bắt bọn họ chờ..... Mặt khác..... Cậu đang suy nghĩ nên không cần thận nghe a!!

Kéo tay Tổng Tài đại nhân đang nhìn tay chính mình, thấy Tổng Tài đại nhân quay đầu lại, Diệp An Thần mới hỏi nói: “Chúng ta..... Đi chỗ nào?”

“Bệnh viện.” Tổng Tài đại nhân trả lời vẫn là trước sau dùng một chữ đơn giản, quả thực chính là đối đãi nữ chính mà phát triển a! Nhưng bệnh viện?

Diệp An Thần lại kéo tay Đông Phương Tuyết, Đông Phương Tuyết đứng yên nhìn Diệp An Thần bởi vì phát sốt mà sắc mặt phỉếm hồng, đôi mắt to hiện tại càng thêm sáng, lại còn có ươn ướt.

“Cái kia..... Chúng ta có thể không đi được không?” Bệnh viện gì đó..... Cậu thật sự không muốn đi a! “Em chỉ là hơi phát sốt mà thôi, không phải nghiêm trọng, uống thuốc, ngủ một giấc liền tốt, không cần phiền toái như vậy.”

Thật sự..... Cậu thật sự không muốn đi bệnh viện a. Đặc biệt là mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện, canh thực chán ghét thực chán ghét, hơn nữa chính là còn thử máu truyền nước biển gì đó..... Cậu thật sự chịu không nổi a.

Mà nghe Diệp An Thần nói, Đông Phương Tuyết lại nhíu nháu mày. Lần thứ hai duỗi tay sờ lên trán Diệp An Thần, chính xác, mặc dù có điểm ấm, nhưng cũng không phải nghiêm trọng, nếu không đi bệnh viện nói..... Nguyên bản muốn bỏ tay ra khỏi trán Diệp An Thần. Nhưng nhìn đôi mắt ngập nước kia, Đông Phương Trình lại cảm thấy, chính mình giống như mềm lòng.

“Thật sự, em khỏi cực nhanh, ngủ một giấc nhất định có thể tốt.” Hướng Đông Phương Tuyết bảo đảm, cậu thật sự không muốn đi bệnh viện a! Hơn nữa, phát sốt gì đó hoàn toàn là việc nhỏ được không? Trước kia chỉ cần không sốt đến ba mươi chín độ, cậu hoàn toàn không đi bệnh viện. Mà hiện tại, phát sốt như này, vậy vậy tay, hoàn toàn không cần để ở trong lòng a!

“Ân, bắt quá tí nữa uống thuốc xong phải nghỉ ngơi cho tổ Xác định Diệp An Thần đích xác không thực nghiêm trọng, Đông Phương Tuyết gật đầu đồng ý, nhưng sau khi đồng ý, vẫn nói một câu: “Nếu nghiêm trọng, ngay lập tức nói cho tôi biết không?”

Nghe giọng nói nghiêm túc, Diệp An Thần liền ngoan ngoãn gật đầu. Thấy Diệp An Thần gật đầu, Đông Phương Tuyết liền kéo tay Diệp An Thần trở về.

Nhưng chỉ đi một đoạn ngắn, Diệp An Thần liền ngừng lại tại chỗ.

“Em có thể về nhà trước được không?” Diệp An Thần nhìn đường phía sau, vẫn hỏi ra chuyện chính mình muốn biết nhất. Cậu không muốn đi đến hội trường a, cậu không muốn chứng kiến nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân yêu nhau a.

“Không thể.” Đông Phương Tuyết trả lời vẫn thập phần ngắn gọn.

“Anh xem em bị bệnh..... Cho nên.....” Khi Diệp An Thần dùng lý do sức khoẻ, lại nghe thấy Tổng Tài đại nhân nói.

“Chẳng lẽ cậu đây là muốn cho tôi ôm cậu rồi đi sao?” Quay người lại, Đông Phương Tuyết chậm rãi nói, Diệp An Thần vội vàng lắc đầu, không chút nào mà hoài nghi, nếu chính mình còn ở chỗ này nói, Tổng Tài đại nhân nhất định thật sự sẽ ôm cậu rồi đi.....

Nếu thật sự nói vậy, cậu còn muốn sống hay không?

“Ân..... Chúng ta đi chỗ nào? Như thế nào còn không đi?” Đi về trước hai bước, Diệp An Thần cười cười với Đông Phương Tuyết mà nói.

“Đi theo tôi là được.” Cầm tay trong lòng bàn tay mình, Đông Phương Tuyết lại tiếp tục đi về phía trước.

Mà đi theo phía sau, Diệp An Thần nhìn tay mình bị nắm trong lòng bàn tay, không khỏi có điểm hoảng hốt. Vì cái gì lại cảm thấy chỉ qua một đêm, phòng cách của Tổng Tài đại nhân liền không đúng rồi?

23. Chương 23

“A.....” Thời điểm Diệp An Thần còn đang tự hỏi phong cách của Tổng Tài đại nhân rốt cuộc có vấn đề ở điểm nào, lại nghe thấy một tiếng thét chói tai vang lên, nghi hoặc hướng phía tiếng thét chói tai nhìn, lại thấy một cái bóng trắng, từ trên lầu lặn xuống.

Đau quá a. Đây là sau khi Diệp An Thần thấy “Đồ vật” mà cảm thụ. Nhưng là thời điểm khi “Đồ vật” kia ngã đầu, Diệp An Thần không khỏi bắt đầu hoảng sợ, này..... Này..... Là chính mình nhìn nhầm rồi sao? Vì cái gì nữ chính lại sẽ xuất hiện trước trước mắt?

Thật là nữ chính a! Nhưng là nữ chính đại nhân, ngại vì cái gì sẽ xuất hiện ở chỗ này? Cốt truyện không có đoạn này đi! Ngài tự tiện sửa chữa cốt truyện như vậy thật sự được sao?

“Người..... Thần.....” Nữ chính vẫn như cũ ngồi dưới đất, tuy rằng miệng gọi tên Diệp An Thần, nhưng mắt lại nhìn Đông Phương Tuyết.

“Mình..... Không cẩn thận vấp chân..... Liền từ phía trên.....” Nữ chính dùng tay chỉ chỉ lên tầng trên, le lưỡi. Tuy rằng tóc vẫn có điểm rối, nhưng xứng với khuôn mặt thuần khiết vô tội của nữ chính, cùng một thân quần áo trắng không tì vết, ngạch..... Tuy rằng hiện tại màu trắng giống như có điểm bị bẩn, nhưng là, Diệp An Thần cảm thấy vẫn khá xinh đẹp!

“Có thể đỡ mình lên được không? Vừa rồi hình như là ngã động đến chân.” Nói xong ánh mắt liền dừng ở trên cổ chân mảnh khảnh của mình, sau đó liền nhìn về phía Đông Phương Tuyết nói.

Mà Diệp An Thần ở một bên cũng nhìn Đông Phương Tuyết..... Nói..... Tổng Tài đại nhân rốt cuộc có thể đỡ không? Có thể hay không..... Nếu lấy kinh nghiệm mà nói, hẳn sẽ không. Nhưng hôm nay không phải là

ngày định mệnh sao? Hơn nữa người bình thường thấy một muội tử khả ái ngã trên mặt đất, lại nước mắt lưng tròng nhìn người.

Người nói người là một nam nhân có thể không đỡ hay không, đương nhiên Tổng Tài đại nhân là không thể dùng lý lẽ bình thường mà giải thích. Vì thế, Tổng Tài đại nhân làm lơ ánh mắt nước mắt lưng tròng của nữ chính, đem ánh mắt rời về trên người Diệp An Thần.

Cảm nhận được ánh mắt của Tổng Tài đại nhân, Diệp An Thần chớp chớp mắt, đây là có chuyện gì? Hiện tại không nên nhìn nữ chính sao? Nhìn cậu làm gì?

Chẳng lẽ là muốn cậu đỡ? Nhưng là..... Tổng Tài đại nhân a, người ta, nữ chính nhìn chính là người a, cậu đi lên..... Có thể hay không bị trời phạt.

Lại đem ánh mắt phóng lên người nữ chính, chỉ thấy nữ chính vẫn như cũ là nước mắt lưng tròng mà nhìn tổng tài. Mà mắt Diệp An Thần cũng dừng lại trên người nàng, sau đó đem ánh mắt Đông Phương Tuyết rút đi. Tiếp tục dùng ánh mắt nước mắt lưng tròng công kích Diệp An Thần, thậm chí trong ánh mắt giống như còn có điểm ủy khuất, rồi lại như là chờ đợi ở bên trong.

Nhưng là..... Vì cái trong cái chờ đợi kia giống như có điểm khác? Nhìn ánh mắt nữ chính ánh mắt trên người mình đảo qua, sau đó lại nhìn chằm chằm Tổng Tài đại nhân. Diệp An Thần cảm thấy, giống như là cậu đã biết được cái gì đó.

“Thần.....” Nữ chính tuy rằng nhìn Đông Phương Tuyết, nhưng trong miệng lại gọi tên Diệp An Thần.

Chỉ là một chữ, nhưng lại làm Diệp An Thần nổi da gà rớt đầy đất. Luôn có loại xúc động muốn xoa xoa cánh tay. Nói, nữ chính a, sao không phải Tổng Tài đại nhân a, ngài không cần thiết đối với ta như vậy a! Chịu không nổi, thiệt tình là chịu không nổi a.

Thời điểm Đông Phương Tuyết vừa nghe thấy một tiếng kia của nữ chính, mặt liền đen, híp híp mắt nhìn nữ nhân trên mặt đất liếc mắt một cái, sau đó lại nắm thật chặt tay Diệp An Thần, kéo Diệp An Thần rời đi, thật sự! Khi Diệp An Thần rút cuộc từ một tiếng “Thần.....” kia tỉnh lại liền phát hiện chính mình bị Tổng Tài đại nhân mang đi.

Quay đầu lại nhìn người vẫn còn ngã trên mặt đất, hiện tại ánh mắt đầy sự không thể tin nhìn bọn họ của nữ chính, Diệp An Thần chỉ muốn nói.....

Cậu không phải cố ý a, cậu thật sự bị Tổng Tài đại nhân kéo đi a!

Nhưng, “Chúng ta liền bỏ đi như vậy được sao?” Lại quay đầu nhìn nữ chính ngồi trên đất “Đáng thương hề hề”, Diệp An Thần nhin không được hỏi.

Lại cảm thấy nếu hiện tại đi như vậy mà nói, cậu sẽ bị “Lương tâm bất an”. Nhưng nếu thật sự ở lại mà nói..... Diệp An Thần cảm thấy, cậu nói không chừng lương tâm càng thêm bất an a! Cậu thật sự không muốn trêu chọc nữ chính a, nhưng là vì cái gì nữ chính luôn xuất hiện ở trước mặt cậu.

“Cậu muốn đi đỡ nàng?” khi rời xa nữ chính một khoảng về sau, Đông Phương Tuyết rút cuộc ngừng lại, quay đầu đối Diệp An Thần nói, chỉ là biểu tình trên mặt kia, Diệp An Thần cảm thấy như nào cũng đều là tức giận a.

Chỉ là Tổng Tài đại nhân vì cái gì sẽ tức giận?

Chẳng lẽ là vì tính chiếm hữu của Tổng Tài đại nhân phát tác, không phải nằm chính trong tiểu thuyết đều là cái dạng này sao? Luôn trêu chọc nữ chính, nhưng lại không muốn nữ chính bị người khác làm khó dễ, chính là cái tâm lý của bọn học sinh tiểu học, chẳng lẽ là bị chính mình đụng phải.

“Nói chuyện a.” Thấy Diệp An Thần không nói lời nào, Đông Phương Tuyết mặt liền không khỏi càng thêm trầm xuống, nghĩ đủ thứ trước kia, chẳng lẽ tiểu lão tử của hắn lại là..... Thích nữ nhân kia?

Nghĩ vậy đến khả năng này, Đông Phương Tuyết lại một lần nữa nhú mày, ánh mắt càng hướng nữ chính nhìn. Nếu thật là như vậy..... Nắm tay Diệp An Thần thật chặt, hắn sẽ không để chuyện như vậy phát sinh, cho dù Diệp An Thần nguyên lai thật sự thích nữ nhân không biết xấu hổ kia.

Trong ánh mắt bắt đầu tối đi, người hấn coi trọng, sẽ làm sao cho phép người khác tới lấy? Cho dù người khác thật sự tới lấy, hấn làm người kia biết, nhớ thương đồ vật Đông Phương Tuyết coi trọng, sẽ có lãnh hậu quả như thế nào.

Ngô..... Hảo lạnh, theo ánh mắt Tổng Tài đại nhân nhìn lại, tuy rằng nhìn không thấy người nào, nhưng hướng phía ngược lại kia, Diệp An Thần vẫn là biết, kia chẳng phải là hướng nữ chính sao? Nhưng là..... Nhìn về phía nữ chính không phải là ôn nhu sao? Hiện tại..... Tổng Tài đại nhân giống như dã thú đang bảo vệ đồ ăn của chính mình, thấy có người tới tranh giành liền dùng ánh mắt giết chết kẻ địch là xảy ra cái chuyện gì?

Tuy rằng nhìn đã hiểu anhs mắt của Tổng Tài đại nhân, lại không biết nếu Diệp An Thần biết hiện tại Đông Phương Tuyết nghĩ gì, nhất định sẽ mau chóng rời đi, sau đó hảo hảo mà trốn, nhưng hiện tại..... Diệp An Thần không biết, vì thế, Diệp An Thần tiếp tục ngẩng đầu nhìn Tổng Tài đại nhân.

Đang nhìn lại cảm nhận được tay bị Đông Phương Tuyết nắm chặt, “Cái kia..... Nếu cậu muốn trở về, hiện tại đã quá muộn.”

Nếu lo lắng ở nữ chính té ngã sẽ có người khác nâng nằng dậy, ngại liền đi a, đứng ở chỗ này sốt ruột là vô dụng. Liền tính anh hiện tại ở chỗ này biến thành đá vọng phu, nữ chính cũng sẽ không đến. Hiện tại nếu để cậu làm biên kịch mà nói, nhất định sẽ để nam chính trở lại trước mặt nữ chính sau đó ở về mặt lãnh khốc nâng bế chính dậy.

Thời điểm nâng nữ chính dậy còn lãnh khốc nói một câu: “Tôi trở lại là có việc, không phải quan tâm có

Lại sau đó..... Nghĩ tới Tổng Tài đại nhân làm như vậy sự, Diệp An Thần liền muốn cười, cậu cảm thấy cậu vẫn rất có khả năng làm biên kịch tài năng a.

“Cậu muốn trở lại?” Nghe Diệp An Thần nói, Đông Phương Tuyết hỏi lại.

“Đương nhiên không nghĩ a.” Diệp An Thần lắc đầu, đi đỡ nữ chính, đùa cái gì vậy. Thứ nhất, cậu thật sự không muốn cùng nữ chính nhắc lên quan hệ, cảm thấy nữ chính cùng trong tiểu thuyết hình như không giống nhau, chỉ số thông minh của cậu theo không kịp a. Thứ hai, không biết nữ chính là của nam chính sao? Không biết nữ chính là của Tổng Tài đại nhân sao?

“Vậy đi thôi!” Nói xong, Đông Phương Tuyết tiếp tục kéo Diệp An Thần, đi về phía trước. Đi theo Đông Phương Tuyết, Diệp An Thần lại một lần nữa chớp chớp mắt, đây là cái tình huống gì, Tổng Tài đại nhân thật sự không đi nâng nữ chính dậy sao? Cái này cùng cậu tưởng tượng không giống nhau a!

Quay đầu lại nhìn, lại nhìn chằm chằm Tổng Tài đại nhân..... Đây là cái hướng phát triển gì? Hôm nay không nên là nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân nhất kiến chung tình sao? Hiện tại..... Giống như không có gì thay đổi a!!

24. Chương 24

Diệp An Thần bị Đông Phương Tuyết đưa tới một hội trường lớn, kỳ thật nói là hội trường cũng không đúng, nơi này phải nói là phòng riêng của Đông Phương Tuyết, một phòng nghỉ riêng. Bất quá nhìn bài trí bên trong trang hoàng, Diệp An Thần không thể không nói, này trường học thực sự có tiền a, một phòng nghỉ cũng có thể làm xa hoa như vậy.

Bị Đông Phương Tuyết ấn lên sofa nằm nghỉ ngơi, trên người còn được đắp chăn, mà trong tay cũng cầm một ly nước sôi để nguội, mà vừa rồi cậu còn uống một đồng thuốc trị cảm cùng thuốc hạ sốt, chỉ kém ở chỗ này truyền nước biển.

Mà Đông Phương Tuyết lại là ngồi ở bên cạnh sofa nhìn cậu, Diệp An Thần không được tự nhiên động động thân thể, lại cảm thấy biệt nữ a! Cậu chỉ là bị cảm, hơi phát sốt một chút, cũng không cần hầu hạ cậu như vậy đi!

Hơn nữa.....

Đối mặt với ánh mắt Đông Phương Tuyết, Diệp An Thần rốt cuộc vẫn chịu không nổi đem đầu quay đi. Nhìn bác sĩ ở một bên thu dọn. Bác sĩ một đầu tóc hoa râm, vừa rồi trợ lý giới thiệu nói là bác sĩ La. Tuy rằng Diệp An Thần không quen biết, nhưng nghĩ đến thân phận của Tổng Tài đại nhân, Diệp An Thần cảm thấy, ông bác sĩ trước mặt này cùng bác sĩ của bệnh viện hẳn không giống nhau.

Vì trận cảm nhỏ của cậu liên cố ý đi một chuyến, Diệp An Thần cảm thấy trong lòng bất an a. Cậu từ nhỏ đến lớn đều không có quá thưởng qua đãi ngộ như vậy a, hiện tại đột nhiên bị Tổng Tài đại nhân dành đãi ngộ như vậy, có chút thụ sủng nhược kinh (1) a.

(1) Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt mà sinh sợ hãi.

Vị bác sĩ La kia, phía sau còn đi theo hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, kỳ thật nói là người trẻ tuổi, cũng chỉ là đối với bác sĩ Là mà thôi. Hiện tại hai người kia trên người đều đem theo hòm thuốc, đi theo sau bác sĩ La.

“Chỉ cần chú ý uống thuốc, không tới mấy ngày là tốt. Nếu không yên tâm, Đông Phương tổng tài gọi một tiếng, tôi sẽ lại đến kiểm tra một lần nữa.” Bác sĩ La cung kính nói với Đông Phương Tuyết, Đông Phương Tuyết nghe xong liền gật gật đầu, lại hỏi những việc cần chú ý, liền cho bọn họ đi về.

Nhìn cửa đóng lại, Diệp An Thần lại cảm thấy quái quái, vừa rồi ánh mắt nữ bác sĩ trẻ tuổi nhìn cậu, cậu lại cảm thấy trong ánh mắt nàng giống như còn bao hàm ý khác, chỉ là trong lúc nhất thời cậu không có những ra.

“Cảm giác khá hơn chút nào không?” Chờ những người đó vừa đi ra, trong phòng liền còn lại hai người Đông Phương Tuyết cùng Diệp An Thần, Đông Phương Tuyết nắm tay Diệp An Thần, hỏi.

Mà Diệp An Thần lại nhìn tay của mình bị tổng tài đại nhân nắm lại, trong lúc nhất thời không biết nói gì. Đây..... Thật sự không phải cậu hiểu sai đi!

Nhớ tới đêm qua cũng như là, hiện tại..... Tình huynh đệ sẽ như vậy sao? Diệp An Thần thật sự không tin a, cái này không phải cơ tình (2) thì là cái gì?

(2) Cơ tình: Cơ trong cơ lão (gay), tình trong tình cảm.

“Muốn ngủ một giấc hay không? Vừa rồi bác sĩ nói, uống thuốc rồi ngủ một giấc sẽ mau khỏi hơn.” Tuy rằng Diệp An Thần không nói gì, nhưng là Đông Phương Tuyết cũng không thêm để ý, tiếp tục nói, thấy Diệp An Thần ngốc ngốc gật đầu, Đông Phương Tuyết liền đem một cái gối đầu đặt dưới, đỡ Diệp An Thần nằm xuống.

Sau đó..... Nguyên bản thân hình cao lớn hơi cúi xuống. Thời điểm Diệp An Thần còn nghi hoặc, Tổng Tài đại nhân khom lưng hướng tới gần là muốn làm gì, liền cảm giác được trên trán mình có một chút mềm mại. Chóp mũi tràn đầy mùi hương của Tổng Tài đại nhân, mùi nước hoa Cologne nhàn nhạt, rất dễ ngủ. Trước mắt là cằm của Tổng Tài đại nhân, tinh tế, lại rất đẹp. Theo đó là thanh âm trầm trầm có chút quan tâm, sủng nịnh của Tổng Tài đại nhân: “Nếu có cái gì không thoải mái nói, phải nói cho tôi biết không?”

Chỉ là..... Ai có thể nói cho cậu, việc vừa rồi là như thế nào..... Diệp An Thần đầu óc có điểm loạn, nhưng hiện tại..... Lại ngốc tại chỗ, trống rỗng, thật sự là trống rỗng a.

“Ngoan ngoan ngủ.” Sau đó mặt Tổng Tài đại nhân lại một lần nữa tới gần, sau đó, Diệp An Thần theo bản năng nhắm mắt lại, tiếp theo, xúc cảm trên trán càng thêm chân thật chút, thậm chí còn có thể cảm nhận hơi thở trên trán mình.

Hình như là vừa rồi thuốc cảm phát huy tác dụng, Diệp An Thần cảm thấy đầu óc lâng lâng, giống như cảm giác đều là mơ hồ.

Cảm giác được Đông Phương Tuyết rời đi, nhưng là mùi nước hoa Cologne giống như vẫn quanh quẩn quanh cậu. Cảm giác được Đông Phương Tuyết nắm lấy tay cậu, sau đó ở trên tay cậu có cảm giác lạnh lạnh. Lại sau đó..... Diệp An Thần cảm thấy giống như vẫn luôn có ánh mắt dừng lại ở trên người cậu.

Trong phòng thực an tĩnh, an tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim giây chạy của đồng hồ treo tường, một giây lại một giây, Diệp An Thần cảm thấy chính mình giống như đã không còn cảm giác được. Tiếp theo liền nghe thấy tiếng gõ cửa cực nhẹ, rồi lại nghe thấy tiếng mở cửa, cùng tiếng bước chân.

Nghe thấy Đông Phương Tuyết ở bên tai cậu nói “Tôi hiện tại có việc, nhưng sẽ rất nhanh trở lại, em ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt ” Sau đó Đông Phương Tuyết đứng dậy, lại sau đó, liền lại một lần nữa nghe Đông Phương Tuyết bên tai cậu sung sướng nói, “Nếu thời điểm tôi trở về không thấy em, như vậy cả đời này bất luận em trốn ở đâu tôi đều sẽ đi tìm.”

Sau đó là tiếng bước chân rời đi, cùng..... Tiếng đóng cửa. Mà trong phòng cũng trở về không khí ban đầu, đồng hồ cổ kia, một giây lại một giây, mỗi một giây trôi qua, Diệp An Thần đều cảm thấy hô hấp của chính mình như đều biến mất.

Chậm rãi mở to mắt, đầu óc như cũ vẫn là nặng nề. Cậu phát sốt, hơn nữa nóng đến lợi hại, thân mình cũng không động đậy nổi.

Cho nên, vừa rồi đều là cậu ảo giác. Bên tai vẫn là tiếng kim giây chạy cùng tiếng hô hấp của cậu.

Vừa rồi..... Nói, vừa rồi đã xảy ra cái gì? Cậu hẳn là phát sốt đến hồ đồ đi, Tổng Tài đại nhân, hôn cậu? Ha.....? Không phải thật sự đi!

Cảm giác hảo thần kì, tuy rằng cậu vẫn luôn ẩn ẩn giống như biết một chút, nhưng hiện tại lại công khai ở trước mặt cậu, muốn cậu tiếp thu như thế nào. Trong ý thức của cậu, Tổng Tài đại nhân là của nữ chính, nhưng là hiện tại..... Tổng Tài đại nhân thật sự thích cậu sao? Thích cậu..... Thật là.....

Quả thực không thể tin được a! Chính mình xuyên qua tiểu thuyết không phải là tiểu thuyết ngôn tình sao? Nếu là ngôn tình mà nói, chuyện hiện tại là như thế nào? Vì cái gì tổng tài sẽ hôn cậu.....

Vừa rồi là ảo giác đi..... Từ trên sofa nhô dậy, trợn tròn mắt nhìn căn phòng trống rỗng, đột nhiên Diệp An Thần không biết phải làm sao bây giờ? Hiện tại bỏ chạy? Là không có khả năng, vừa rồi Tổng Tài đại nhân đã nói, nếu cậu rời đi.....

Cậu sẽ không bao giờ hoài nghi lời Tổng Tài đại nhân, bởi vì nếu Tổng Tài đại nhân thật sự cong, cậu cũng như cũ vẫn là không có gì để nói. Hơn nữa..... Rời đi..... Nếu vừa rồi Tổng Tài đại nhân không có nói câu kia, cậu nhất định sẽ trong thời gian nhanh nhất rời đi, nhưng hiện tại..... Đi nơi nào..... Trừ phi là rời khỏi thế giới này, nói cách khác, mặc kệ trốn đến nơi nào, Tổng Tài đại nhân đều có thể tìm được cậu.....

Rối rắm sao?..... Đúng vậy, Diệp An Thần cảm thấy, cậu từ đầu đến cuối đều không có nghiêm túc tự hỏi, ngay cả khi mới vừa xuyên đến đây cậu đều không có tự hỏi chính mình sau này như thế nào.

Hơi hơi giật giật, liền cảm giác được nơi trên cổ tay lạnh lạnh, hơi dời mắt, thấy chính một cái đồng hồ bạc. Rất đơn giản, lại cũng thực tinh xảo, nghĩ vừa rồi Tổng Tài đại nhân đeo lên tay cậu hẳn là cái này.

Mắt không khỏi nhìn chằm chằm đồng hồ trên tay, lại nhìn kim đồng hồ đi một vòng lại một vòng, Diệp An Thần vẫn không có suy nghĩ cẩn thận hiện tại rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Đầu vẫn đau đau, hiển nhiên vừa rồi sốt còn chưa giảm, hơn nữa vừa rồi Đông Phương Tuyết nói, Diệp An Thần cảm thấy, nói không chừng chính mình hiện tại so vừa bị bệnh còn nghiêm trọng hơn.

Đi giày vào, thời điểm cảm giày không khỏi瑟瑟, có điểm ngốc lằng lằng đem giày người người, hảo thú!! Rốt cuộc đã đi vài lần, thú vị như vậy cũng là bình thường a!

Nhưng là..... Vừa rồi chính mình nằm xuống hình như là Tổng Tài đại nhân tự mình cởi giày cho cậu đi!! Liền tính Tổng Tài đại nhân không có thói ở sạch nghiêm trọng, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn là có, nhưng là hiện tại..... Nhưng là..... Nhưng là..... Diệp An Thần cảm thấy cậu có loại cảm xúc muốn dùng sức vô đầu, hoặc là có xúc động đến muốn đâm đầu vào tường phải làm sao bây giờ?

Tổng Tài đại nhân là..... Thật sự coi trọng cậu đi! Đi!!

25. Chương 25

Thật vất vả mới đi được giày, thời điểm đứng còn không vững, dùng tay sờ trán, có điểm nóng, nhưng không giống như vừa rồi, đã khá hơn nhiều.

Chậm rãi đi tới cửa, hiện tại..... Hy vọng duy nhất chính là Tổng Tài đại nhân cùng nữ chính ở trên sân khấu mà nhất kiến chung tình, sau đó.....Hết thấy đều trở lại bộ dáng ban đầu của tiểu thuyết.

Mở cửa ra, ngoài ý muốn chính là không hề có người, hành lang rộng lớn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện không rõ. Sững sờ vài giây, Diệp An Thần liền bước ra cửa.

Đi vào hội trường, liền có thể nghe thấy tiếng dương cầm leng keng ka leng keng, thực đẹp. Diệp An Thần nghe thấy thanh âm kia, trước tiên liền ý thức được, đó là..... Nữ chính đang đàn dương cầm. Nữ chính lên sân khấu là khâu cuối cùng.

Nữ chính hẳn là mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu xanh lam, một đầu tóc uốn để ngang vai, đẹp giống như tinh linh. Yên lặng trong lòng nghĩ, tuy rằng đã quên mất trong tiểu thuyết miêu tả như thế nào, nhưng cơ bản Diệp An Thần vẫn nhớ rõ. Khi đi vào cánh gà, quả nhiên là nhìn thấy nữ chính.

Thực đẹp..... Ngày thường nữ chính cũng đã thực đẹp, như là thiên sứ, nhưng là hiện tại nữ chính một thân váy dài màu thủy lam, càng tăng thêm một phần vẻ đẹp quyến rũ, hoặc nói chính là mỹ hoặc của nữ chính. Quả nhiên là nữ chính trong tiểu thuyết a, trong tiểu thuyết nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân hẳn đây là cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau a, quả nhiên thực hoa lệ, thực quyến rũ, thực rung động lòng người.

Theo bàn tay nâng lên, âm nhạc kết thúc, cả hội trường liền tạm dừng vài giây, sau đó là tiếng vỗ tay vang trời. Nếu không có nhớ nhầm mà nói, hiện tại..... Khi nữ chính đi ngang qua bên người Tổng Tài đại nhân, không khỏi bị vấp vào chân váy, sau đó..... Bị Tổng Tài đại nhân đỡ một cái.

Nhất định sẽ, Tổng Tài đại nhân nhất định sẽ đỡ.

Nhìn nữ chính đối với thính phòng khom lưng, sau đó rời đi. Nhìn ở trong cánh gà, Tổng Tài đại nhân đã đứng ở đó, Diệp An Thần không khỏi ngừng hô hấp, liền xem hiện tại..... Sao?

Tổng Tài đại nhân như thấy Diệp An Thần, đối Diệp An Thần hơi mỉm cười, chỉ là hiện tại Diệp An Thần nào còn tâm tư đi chú ý cái kia. Chậm rãi, nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân càng ngày càng gần, năm bốn ba.....

Diệp An Thần không khỏi trong lòng yên lặng mà đếm. Sẽ khôi phục, thấy nữ chính đẹp giống như yêu tinh, Tổng Tài đại nhân nhất định sẽ đỡ.

Hai..... Một.....

Khi đếm đến số cuối cùng, thời điểm nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân sắp gặp thoáng qua, nữ chính quả nhiên không cẩn thận hướng phía Tổng Tài đại nhân mà ngã. Ở giây cuối cùng, Diệp An Thần vẫn tin tưởng vững chắc rằng Tổng Tài đại nhân sẽ đỡ, hết thấy đều sẽ trở lại nội dung ban đầu.

Nhưng khi nữ chính hướng phía Đông Phương Tuyết té xỉu, Đông Phương Tuyết lại đi về phía trước một bước, lại sau đó..... Diệp An Thần giống như nghe thấy được “Rầm” một tiếng, liền thấy nữ chính ngã ở trên mặt đất, nhìn là đã cảm thấy đau a!

Chỉ là..... Tổng Tài đại nhân vẫn như cũ mà đi về phía trước, Diệp An Thần chỉ muốn nói, Tổng Tài đại nhân a! Cứ như vậy mà đem lão bà của anh để ngã trên đất thật sự tốt sao?

Hơn nữa..... Hết thấy đều sẽ không trở lại nội dung ban đầu sao? Thời điểm không có phát sinh xảy ra, Diệp An Thần vẫn luôn cảm thấy, nói không chừng còn có biện pháp làm nội dung trở lại quý đạo bình thường. Qua hôm nay, liền phát hiện, hiện tại phát sinh hết thấy đều xảy ra đúng thời điểm, nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân nhất định sẽ trở lại hình túi ban đầu, chỉ là hiện tại.....

Giống như hi vọng cuối cùng đều không có a! Nhìn Tổng Tài đại nhân đi đến trên bục, sau đó, quay đầu lại mỉm cười nhìn cậu một cái, liền bắt đầu diễn thuyết, chỉ là.....Vì vừa rồi Tổng Tài đại nhân liếc mắt một cái, hiện tại, nữ chính ngã trên đất cũng quay đầu lại nhìn hẳn một cái, chỉ là hai người cách rất xa khoảng cách, Diệp An Thần không có thấy rõ biểu tình trên mặt nữ chính.

“Thần.....” Thời điểm Diệp An Thần nghĩ, may mắn nữ chính rút cuộc đi rồi, lại nghe thấy được tiếng gọi quen thuộc. Liền tính là không quay đầu lại, Diệp An Thần cũng biết tiếng gọi này là của ai.

“Như thế nào lại ở chỗ này? Hậu trường không cho phép vào a!” Nữ chủ hơi nghịch ngợm nói, trên người vẫn mặc lễ phục biểu diễn màu thủy lam, cũng là, nếu trong một thời gian ngắn nữ chính nếu có thể đổi một bộ quần áo, Diệp An Thần liền bội phục nàng.

“Ân ân.....” Nghe xong nữ chính nói, Diệp An Thần chỉ là hừ hừ vài tiếng. Hướng phía sau, hướng Tổng Tài đại nhân mà nhìn.

“Đông Phương tổng tài thật sự..... Thực chói mắt.” Khi Diệp An Thần hết sức chuyên chú nhìn Tổng Tài đại nhân, nữ chính lại một lần nữa mở miệng, mang theo một chút sùng bái, làm Diệp An Thần quay đầu lại nhìn chằm chằm nữ chính cẩn thận mà nhìn.

Này lại là phát triển kiểu gì? Nữ chính hiện tại là sùng bái Tổng Tài đại nhân? Tiết tấu không đúng a! Thật sự không đúng a! Vì cái gì chỉ là trong thời gian một ngày, thế giới này cứ thích kiểm tra chỉ số thông minh của cậu? Vì cái gì? Nữ chính a, hiện tại người phát sốt chính là tôi không phải cô đi! Nhưng vì cái gì hiện tại có loại cảm xúc muốn sờ trán nữ chính?

“Làm sao vậy? Cảm thấy lời mình nói ra thực kinh ngạc sao?” Cảm giác được ánh mắt Diệp An Thần hơi nghi hoặc, nữ chính chỉ là hơi mỉm cười, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Tổng Tài đại nhân, hơi cong khoe miệng về sau còn nói thêm, “Giống người ưu tú giống như Đông Phương tổng tài, thích mới là một việc thực bình thường đi, nếu không thích, kia mới kỳ quái a, hơn nữa.....Mình còn cùng anh ấy còn..... Còn gặp qua vài lần.”

Nói xong, càng cúi đầu, có mặt có điểm hơi đỏ, nhưng thực mau sắc mặt lại có điểm tái nhợt: “Mình biết người có thân phận giống mình, mà hiện tại lại nói thích Đông Phương tổng tài, quả thực chính là người si nói mộng, không biết lượng sức, thậm chí là có điểm liêm sỉ. Nhưng là..... Tình yêu có đôi khi chính là tình yêu! Không nhất định phải có được, mình chỉ muốn ở xa xa mà nhìn anh ấy vui là được. Nếu anh ấy cảm thấy mình chướng mắt, lại cảm thấy mình là một nữ nhân dè tiện, không biết xấu hổ chắc cũng là vì vậy.”

Ngạch..... Nữ chính a, cô đây là muốn quấy kiểu gì a! Cô như vậy không ngừng làm thấp giá trị của mình, rút cuộc muốn cậu trả lời như thế nào a!

“Mình không muốn cậu xem thường mình, cũng không muốn cậu.....” Nói xong nữ chính thương tâm cúi đầu, trầm mặc thật lâu, mới lại ngẩng đầu, “Thần, chúng ta vẫn là bằng hữu đi!”

Diệp An Thần gật gật đầu, tuy rằng hiện tại Diệp An Thần càng muốn lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi..... Nguyên bản mình còn tưởng rằng, cậu sẽ khinh thường tình yêu của mình.” Được Diệp An Thần khẳng định, nữ chính đối với cậu hơi mỉm cười. Trong mắt có chút nước mắt, lại xúng với khuôn mặt nhỏ điểm đậm đáng yêu, cực kỳ đẹp, nhưng hiện tại Diệp An Thần chỉ nghĩ làm sao để trốn.

Xin nữ chính, cô đừng cười a, vì cái gì cậu lại cảm thấy nữ chính cười thật khủng khiếp. Lại cảm thấy chính mình giống như rớt vào cái cảm giác gì a!

Thời điểm Diệp An Thần muốn trốn đi, lại nghe thấy tiếng vỗ tay vang trời, sau đó, liền thấy Tổng Tài đại nhân hướng phía bọn họ đi tới.

“Như thế nào lại đi tới đây?” Tổng Tài đại nhân còn không chờ tới bên người Diệp An Thần, cũng mở miệng trước, Diệp An Thần còn chưa có kịp trả lời câu hỏi của Tổng Tài đại nhân, Tổng Tài đại nhân đã dùng tay sờ lên trán cậu.

“Hình như có điểm nóng.” Đông Phương Tuyệt cảm thụ được độ ấm trong lòng bàn tay, vẫn như cũ nhúu nhúu mày nói, “Trở về nghỉ ngơi trong chốc lát đi!”

Nói xong liền nắm tay Diệp An Thần, muốn mang theo Diệp An Thần trở lại phòng nghỉ.

Chỉ là..... Tổng Tài đại nhân, anh là thật sự không có thấy nữ chính sao? Nữ chính còn ở cạnh anh, vì cái gì anh một cái liếc mắt đều không cho? Như vậy thật sự tốt sao? Liền tính anh hiện tại không thích thượng người ta, liền tính hiện tại nàng còn không biết có thể hay không biến thành người anh độc sủng, nhưng nàng vẫn là nữ chính a! Anh cứ làm lơ nàng như vậy thật sự tốt sao? Tốt sao? Tốt sao.....??

Diệp An Thần trong lòng gian không ngừng phun tào, bất quá hiển nhiên nữ chính không phải loại có thể chịu đựng cảm giác người khác bỏ qua mình.

Vì thế khi mới đi được hai bước, nữ chính liền chặn trước mặt hai người.

“Anh còn nhớ rõ tôi không? Tôi chính là người lần trước mượn tiền anh, tuy rằng anh nói..... Nhưng tôi vẫn muốn đem tiền trả cho anh. Dù sao, tiền cũng là anh cho tôi mượn.” Nữ chính ngửa đầu, vẻ mặt đầy ngạo khí, nhưng trong ngạo khí mang theo chút nhu nhược, cái loại khí chất này, Diệp An Thần biết, ở trong tiểu thuyết bạn đầu, Tổng Tài đại nhân nhất định chịu không nổi, mà yêu, cũng chính là vì biểu tình như thế của nữ chính.

Hiện tại..... Không biết Tổng Tài đại nhân sẽ có phản ứng gì a, có thể hay không chính là hiện tại, Tổng Tài đại nhân mới yêu nữ chính? Quý gối dưới váy nữ chính?

26. Chương 26

Rất có khả năng..... Suy nghĩ một giây sau, Diệp An Thần cảm thấy khả năng như vậy vẫn là rất cao.

Nhưng ở giây tiếp theo, Tổng Tài đại nhân mở miệng, vẫn là như vậy: “Cút ngay!”

Đm. Nghe thấy Tổng Tài đại nhân lạnh nhạt phun ra hai chữ kia, Diệp An Thần vẫn nhịn không được muốn chửi đồng, nghĩ đến thân phận hiện tại, sau đó nắm vai Tổng Tài đại nhân mà lắc, Tổng Tài đại nhân a..... Anh rốt cuộc là bị làm sao? Trước mặt anh chính là nữ chính a! Là nữ chính a! Đối mặt nữ chính anh thái độ như vậy a! Anh còn muốn cưới người ta không! A..... A!

“Anh..... Tôi biết ở trong mắt anh, năm trăm kia không xem là tiền, nhưng là..... Tôi có nguyên tắc của tôi, nếu vay tiền thì tôi nhất định sẽ trả lại anh, vì vậy tiền này là tôi trả anh.” Đối mặt với lời nói lạnh lùng của Tổng Tài đại nhân, nữ chính càng kiên định càng cao ngạo, mang theo một chút lạnh lùng mà nói.

Trong nháy mắt biến thành mỹ nữ băng sơn a! Đây là tiếng lòng của Diệp An Thần.

“Cút ngay.” Đây..... Là tiếng của Đông Phương Tuyết.

“Anh.....” Cuối cùng là tiếng tức giận của nữ chính.

Sau đó..... Tổng Tài đại nhân nắm tay Diệp An Thần, vòng qua nữ chính..... Đi. Chỉ để lại nữ chính vẫn như cũ đứng tại chỗ..... Đã có điểm gốc là Diệp An Thần.

Bọn họ đi sáng khoái như vậy.....Tốt sao? Tuy rằng muốn quay đầu lại nhìn nữ chính, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Tuy rằng rất muốn đối Tổng Tài đại nhân hỏi như suy nghịch vừa rồi của cậu, nhưng vẫn nhịn xuống.

Nha..... Tổng Tài đại nhân cùng nữ chính không phải là diễn đi! Nếu là cái dạng này mà nói..... Chính mình xuyên qua quyển tiểu thuyết kia? Ngay từ đầu liền vỡ a, ngạch..... Giống như không đúng a..... Hiện tại..... Rõ ràng tiểu thuyết mới bắt đầu a!

Nhưng..... Hiện tại Tổng Tài đại nhân hình như là coi trọng cậu, nữ chính xuất hiện quá sớm, hơn nữa bị Tổng Tài đại nhân chán ghét làm sao đây?

Nghe nói, nữ chính là một loại sinh vật không dễ dàng từ bỏ. Chỉ thấy nữ chính chặn ở trước mặt Đông Phương Tuyết, là chắn, đôi tay mở ra che trước mặt Đông Phương Tuyết.

Trong tay cầm mấy tờ Mao gia (1) màu đỏ, một ném lên người Tổng Tài đại nhân. Diệp An Thần đứng sau Tổng Tài đại nhân, trơ mắt nhìn mấy tờ Mao gia quét qua ngực Tổng Tài đại nhân, có mấy tờ thậm chí còn duyên dáng quét qua mặt Tổng Tài đại nhân, sau lại duyên dáng như là cánh hoa nhỏ bay xuống, an tĩnh nằm trên mặt đất. Mắt gấu gao nhìn chằm chằm mấy tờ tiền trên mặt đất. Đương nhiên, hiện tại Diệp An Thần không phải là muốn nhặt.

(1) Tờ Mao gia: Đồng tiền mệnh giá 100 NDT của Tung Cửa, bên trên là mặt bác Mao Trạch Đông.

Mà là..... Nữ chính tìm đường chết như vậy, Diệp An Thần đã vô pháp nhìn thẳng. Tuy rằng, nói là làm như vậy sẽ khiến cho Tổng Tài đại nhân chú ý, nhưng là, nữ chính a! Cô có nhằm hay không a, nếu là muốn biểu hiện kiêu ngạo của cô, biểu hiện cô không sợ cường quyền. Nhưng là thời điểm này không nên xoát độ thiện cảm của Tổng Tài đại nhân sao? Ngài làm như vậy để xoát giá trị phản cảm thật sự không có vấn đề sao?

Không nói đến hiện tại Tổng Tài đại nhân đối với cô là có ý gì, liền nói đến hành vi hiện tại của cô..... Thiệt tình là đi tìm đường chết a. Tuy rằng cùng Tổng Tài đại nhân ở chung không phải lâu, nhưng là..... Diệp An Thần vẫn là cảm thấy..... Nữ chính..... Hẳn là không diễn đi! Thật sự đi! Hiện tại nữ chính này..... Tổng Tài đại nhân có thể dễ dàng tồn tại chính là chân ái đi!

Quả nhiên, ở nữ chính tiêu sái ném xong tiền giấy, độ ẩm bên người tổng tài đã giảm xuống dưới 0 độ, nguyên bản không thể nhìn thẳng nữ chính rồi cuộc cũng rơi vào nữ chính, nhưng là.....

“Được.” Lại nói ra một chữ, Đông Phương Tuyết liền kéo Diệp An Thần rời đi. Hẳn không đánh nữ nhân, nhưng là, nếu nữ nhân này muốn khiến hắn chú ý, như vậy, hắn sẽ “Chú ý”. Chỉ là “Chú ý” này không biết nàng thừa nhận được không.

Mà nữ chính thời điểm Đông Phương Tuyết nhìn về phía nàng một chút, ngón tay có điểm hơi run, nhưng thực nhanh liền nắm tay lại. Tiến lên, đuổi theo Đông Phương Tuyết. Giống như khó có được cơ hội, hôm nay bỏ lỡ, không biết còn phải chờ tới khi nào, lúc này đây..... Nhất định phải..... Nhất định phải ở trước mặt Đông Phương Tuyết nắm lấy cơ hội, làm hắn nhớ kỹ chính mình, ít nhất, phải nhớ kỹ tên mình.

“Đứng lại!” Lại một lần nữa chắn trước mặt Đông Phương Tuyết, chỉ vào tiền trên mặt đất, tức giận nói, “Anh đây là có ý gì?”

Dừng một chút, thấy Đông Phương Tuyết cau mày, nhưng vẫn như cũ không trả lời, nữ chính lại nói tiếp: “Tôi biết anh không để bụng từng này tiền, nhưng cũng không bảo anh có thể đạp lên tiền của tôi rồi đi.”

Nữ chính chắn trước mặt Tổng Tài đại nhân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Diệp An Thần nhìn theo ánh mắt nữ chính nhìn xuống, khi thấy trên đất là mấy tờ Mao gia màu đỏ, chính xác là bị dẫm ở dưới chân Tổng Tài đại nhân, hơn nữa.....

Diệp An Thần chậm rãi di chân, đang nhìn nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân liếc mắt về sau, ở chậm rãi đi một chút, dưới chân cậu cũng có một tờ a! TUT

Chỉ là..... Nữ chính a! Ngài yêu cầu như vậy có phải quá cao hay không, lúc trước.....Chính cô nói phải trả tiền, là cô đem tiền tiêu sái ném đầy đất, hiện tại lại yêu cầu bọn họ không thể dẫm.....

Tuy rằng trên mặt đất chỉ có năm tờ, nhưng..... Nơi này tiền rơi đầy đất, nếu không đi đường vòng, thì chính là phải dẫm lên tiền mà đi, mà hai cái này, hiển nhiên Tổng Tài đại nhân sẽ không làm, cho nên..... Nữ chính a! Cô hiện tại là không tìm lời mà nói sao? Chỉ là, cô ở trước mặt Tổng Tài đại nhân vô cớ gây rối thật sự tốt sao?

Cô có biết hay không, cô hiện tại..... Vẫn đang xoát giá trị phản cảm a!

Đông Phương Tuyết lại một lần nữa nhìn nữ nhân trước mắt một cái, kiên nhẫn của hắn kiên nhẫn sắp hết rồi, vừa định giơ tay gọi bảo tiêu lại, ở phía sau hắn, Diệp An Thần lại mở miệng, “Cái kia..... Tiền.....Tôi sẽ giúp anh ấy nhặt, nếu không cô liền.....” Đi trước đi!

Tuy rằng mười phần không muốn nói, nhưng, cuối cùng vẫn nhịn không được a! Khi thấy nữ chính tiếp tục ở trước mắt người tìm đường chết, người phải làm sao bây giờ? Nếu là trước đây mà nói, Diệp An Thần nhất định sẽ trả lời, cậu trước tiên sẽ rời đi, nếu không được, cậu sẽ vẫn luôn bảo trì trầm mặc.

Nhưng là, khi thật sự đối mặt với chuyện như vậy, thật sự không thể nhẫn a! Liền tính nói xong những lời này, Tổng Tài đại nhân cùng nữ chính ánh mắt đều dừng trên người cậu, cậu liền hối hận, nhưng là nói, cũng đã không thể thu về.

Tự động xem nhẹ ánh mắt hai người, Diệp An Thần tức khắc cảm thấy, chính mình giống như cũng bị nữ chính lây bệnh, bắt đầu tìm đường chết làm sao bây giờ!

Hơi rụt vai, lại cảm thấy ánh mắt Tổng Tài đại nhân thật sự là khủng khiếp a, ô ô.....Cậu sắp bị đông chết. Hơn nữa, nữ chính a, ánh mắt đó của cô là cái gì, trong đó có cảm kích, thật sự không phải cậu nhìn nhầm sao? Thật sự không phải đâu!! Cậu thật sự không có ý khác a, cậu chỉ là không nghĩ tại sao lại đứng ở chỗ này, chỉ là không nghĩ nữ chính lại muốn chết, chỉ là không nghĩ..... Ô ô.....

Cậu có thể nói cậu vô tội sao?

Tuy rằng Diệp An Thần vừa nói tiền trên đất cậu sẽ nhất, chỉ nghĩ là nữ chính cùng Tổng Tài đại nhân đều không để ý lời kia.

Tổng Tài đại nhân một phen đem Diệp An Thần kéo đến bên người chính mình, mà nữ chính cũng chỉ vào Đông Phương Tuyết nói: “Thần mình biết cậu muốn giúp mình, nhưng là..... Mình chỉ nghĩ muốn để người này biết, mình Bạch Mộng Tuyết nói ra sẽ nhất định làm, mượn tiền sẽ nhất định trả. Liên tính anh ta không hiểm lạ, lấy về lập tức đốt cũng được, tiền mình còn, nhưng là anh ta ở trước sự mặt mình dẫm lên tiền của mình là ý gì?”

Nữ chính nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, làm Diệp An Thần lại một lần nữa cảm nhận đượ mạch não của nữ chính. Chỉ là, hơi ngẩng đầu, Tổng Tài đại nhân người có thể hay không dừng nắm chặt như vậy, rất đau a!

Nhìn bàn tay mình, lại ngẩng đầu nhìn sắc mặt Tổng Tài đại nhân..... Ngạch..... Một màu đen a!

Nữ chính ở một bên còn phát biểu thao thao bất tuyệt, mà Tổng Tài đại nhân sắc mặt càng ngày càng đen, Diệp An Thần hiện tại nghĩ đến chính là, nữ chính quả nhiên muốn chết a!

Sau đó, khi Diệp An Thần cho rằng Tổng Tài đại nhân sẽ nghe hết, Tổng Tài đại nhân nâng tay, sau đó, có hai bảo tiêu mặc vest đen, mang kính râm màu đen? Xuất hiện ở trước mặt ba người.

Tổng Tài đại nhân không nói gì, chỉ là chán ghét nhìn nữ chính một cái, thời điểm Diệp An Thần còn đang suy nghĩ Tổng Tài đại nhân đây là có ý tứ gì, kia hai bảo tiêu đã hiểu ý Tổng Tài đại nhân, đi tới trước mặt nữ chính, trong đó có một bảo tiêu còn thực lịch sự đối nữ chính cúi chào, nói: “Tiểu thư, thỉnh cô lập tức rời đi.”

Sau đó..... Vừa mới nói xong, nữ chính lại một lần nữa nổi bão.

“Người.....” Thời điểm nữ chính vừa định nói, vừa mới nói một chữ, bảo tiêu liền mở miệng đánh gãy lời nàng: “Nếu tiểu thư không phối hợp..... Chúng ta chỉ có thể áp dụng cách của chính chúng ta.”

Nhìn tuy là rất lễ phép, chỉ là.....

Diệp An Thần yên lặng mà đem thân mình hướng bên người Đông Phương Tuyết nhích lại gần, trong lòng yên lặng mà cho bảo tiêu đại ca ba mươi hai like a!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-nu-chinh-o-ben-kia>